

stripweekblad
PEP
losse nummers 90 cent
abonneeprijs 75 cent per nummer
nr. 35
met asterix, lucky luke, peanuts

PEP post

bombrief

Wat u daar zei in Pep 26 over Asterix is volgens ons niet waar, want het Franstalige boek Asterix op Corsica is al verschenen bij uitgeverij Dargaud. Hiermee bedoelen we, als u begrijpt wat we bedoelen, dat u best twee bladzijden per week kunt drukken. Als u daar nog wat tegen in heeft te brengen, kunt u volgende week een bombrief verwachten. Verder is uw blad grandioos.

Rolf de Jong en Bart Sier, Hilversum

Een bombrief is nooit weg!

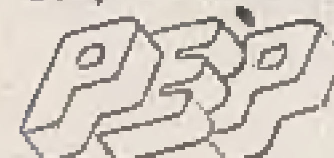
De redactie behoudt zich het recht voor brieven in te korten. Moeten jullie maar niet zo veel schrijven.

HOOFDREDACTEUR
Frans Buissink

CHEFREDACTEUR
Jan de Rooij

REDACTIE
Boleslav Beckman
Maarten Boom
Annemarie Broek
Jan van Erp
Hans Keeris
Anneke van Wissen

Stripweekblad

Nr. 35 - 31 augustus 1973

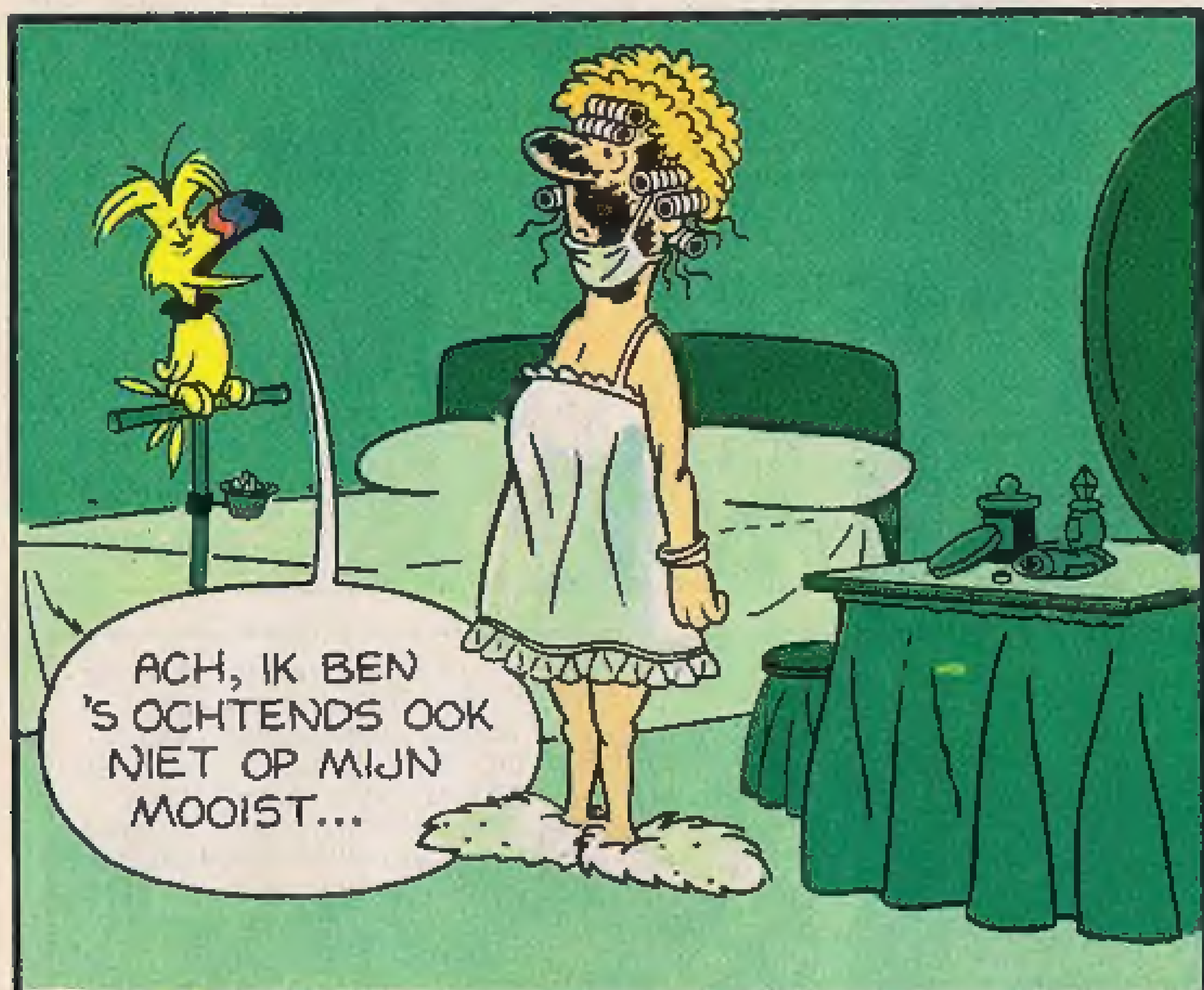
een uitgave van
OBERON bv
Uitgeverij voor jeugd en sport
Postbus 6003, Haarlem,
Azieweg 1
telefoon 023/33 90 40

leugenaar

Pep is het beste stripblad in de Nederlandse taal... MAAR maar maar maar
1. ...en dat wordt een schot in de roos...
WIE, welke grove leugenaar, is er op het idee gekomen om te zeggen dat Uderzo maar 1 plaat tekent per week, terwijl Asterix op Corsica al in Frankrijk in boekvorm verschenen is???
2. ...recht voor z'n raap...
WAAR blijven de interviews met striptekenaars?
3. in de laatste Pep heb ik grappen, getekend door Gotlib, gelezen. Kunnen jullie niet eens die voortreffelijk getekende verhalen van hem plaatsen?
4. zijn Jos en Willy Lohmann broers van elkaar.

Matty Schifferstein, Maastricht

1. Uderzo tekent echt nog maar 1 pagina Asterix per week. Het Franse blad Pilote waarin Asterixverhalen het eerst verschijnen, moet het vaak maanden zonder de avonturen van de kleine Galliër doen. Als we Asterix op Corsica, waarvan onlangs inderdaad een Frans album verschenen is, over twee pagina's plaatsten, zouden we in de kortste tijd door het Asterixmateriaal heen zijn.
2. Een interview met Fred Julsing stond verleden week in Pep.
3. Doen we vanaf Pep 43.
4. Jos Looman en Willy Lohmann zijn geen broers.

In deze Pep herleeft het Wilde Westen. Vooral Lucky Luke, de wreker van alle onrecht, de gezworen vijand van de Daltons, oplichters, schurken, bandieten in het algemeen en misdadigers in het bijzonder, speelt deze week een grote rol. Naast alle bekende strips vind je in dit blad:

- *boeiende artikelen over de Country Gazette en The Eagles*
- *een uithaler van Lucky Luke, de man die zonder Jolly Jumper maar een ordinaire voetganger zou zijn*
- *een verhaal over Morris, de vader van Lucky Luke en*
- *de tekst en muziek van I'm A Poor Lonesome Cowboy*

alleen is maar alleen

Beste Pietje Pep, ik zit hier op een onbewoond eiland dat bewoond wordt door mij alleen. Ik heb hier niks anders dan wat kokosnoten en drie Peppen uit 1962 (de eerste drie nummers). Ik zit hier al elf jaar en ik ben zelf dertien jaar. Eenmaal per dag komt hier een zeemeermin aan land die deze brief meeneemt. U moet niet naar het poststempel kijken, want daar klopt niets van. De eerste Pep uit 1962 heb ik welgeteld 30.962 keer gelezen. Ik ben al acht jaar lid van de Pep, dus van het bovenstaande verhaal klopt niets. Pep 26/1973 bevatte één nietje (bezuiniging). Voor de rest is Pep mieters.

F.A.N. Tast (Rob de Boer, Zuidlaren)

We zullen je een keer opzoeken.

waar

wordt de verkleinder gemaakt? Is de tekenaar niet een zekere Emil Lange uit Leizig (hé, pst niet verklappen hoor, als je kijkt met een vergrootglas dus niet met een verkleinder naar de tekening van de verkleinder, zie je dat de naam en de plaats erin staat gekrast.).

Heb ik het goed dat ik zie dat de illustraties van Peanuts andersom staan, tenminste daar waar Snoopy het meisje een zoen geeft? Schaam jij je niet Pietje Pep, dat je Uderzo daar zo zit uit te schelden? Het komt natuurlijk door dat gezemel van jou, zoals directeur D. I. Recteur reeds zei in dat bericht over de verkleinder. (of is het toch luiheid van Uderzo, dan bied ik natuurlijk m'n excuses aan).

Harm Brouwer, Heiligerlee

Je hebt gelijk.

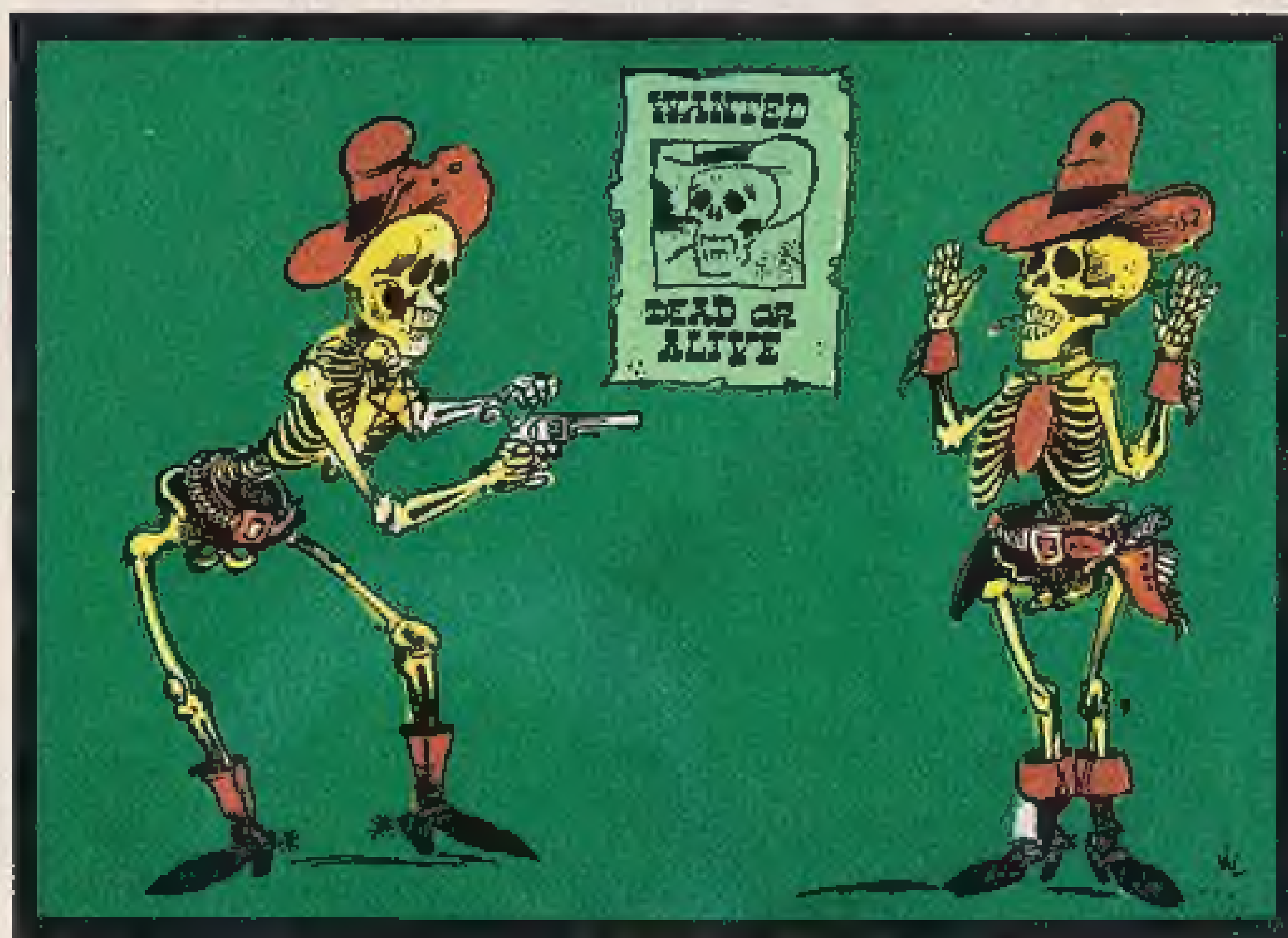
stom

Mij moet toch wel wat van 't hart, want ik vind Pep... (censuur). Moet je die teksten onder die brieven eens lezen, afgrijselijk!!!! Hier enkele van de stomme antwoorden uit Pep nummer 21:

1: nee
2: vinden wij ook
3: geen wonder
4: wij weten het ook niet, hoor!

Rudie van der Looij, Eindhoven

Wij weten het ook niet, hoor!

Abonnementsopgaven: Schrijf naar postbus 400, Amsterdam of bel 020-5411345 dan wel één van de onder „Inlichtingen, klachten, enz." vermelde nummers. **Abonnementsprijzen:** 75 cent per week of f 9,75 per kwartaal (13 weken). **Losse nummers:** 90 cent, verkrijgbaar bij kiosk, boek- en tijdschriftenhandel, supermarkt en warenhuis. Prijzen en condities buiten Nederland en België worden op aanvraag verstrekt. **Verkoop en distributie.** Medianet bv. Postbus 400, Amsterdam. **Betalingen.** Wie het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangt, kan de betaling met hem (per week, maand of kwartaal) regelen. Komt het blad per post, dan wordt voor de betaling per kwartaal een stortings/acceptgirokaart toegestuurd. **Inlichtingen, klachten, enz.** Abonnees die het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangen, kunnen zich tot de volgende servicepunten wenden: Amsterdam, Parnassusweg 215, tel.: 020/736211-736212. Alkmaar, De Laat 12-14, tel.: 02200/16077-12587. Arnhem, Boulevard Heuvelink 147, tel.: 085/451551-451553. Breda, Joriasstraat 20, tel.: 01600/52250-52251. Den Haag, Stationsweg 76, tel.: 070/632944-632947. Eindhoven, Stratumsedijk 23h, tel.: 040/112625. Enschede, Brinkstraat 121, tel.: 05420/15828. Groningen, Ged. Kattendiep 29, tel.: 050/125650. Leeuwarden, Verlengde Schans 26, tel.: 05100/26330. Roermond, Schepen v. d. Portenstraat 20, tel.: 04750/29988. Rotterdam, Brandersplaats 12-13, tel.: 010/132090. Utrecht, Bartoklaan 21, tel.: 030/938941. Vlissingen, Grote Markt 14, tel.: 01184/3939. Voor abonnees die het blad per post ontvangen: Afdeling Postabonnementen PEP, Postbus 299, Haarlem, tel.: 023/33 90 40. **Adreswijzigingen.** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman/wederverkoper of de Afdeling Postabonnementen (zie Inlichtingen, klachten enz.) **Advertenties.** Admedia bv, Postbus 7902, Amsterdam, tel.: 020/5411345. **Verdeler voor België** NV Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel.: 03-382380. **Agency for Canada** Dutch Magazine and Book Import Cy. Whitby. **Halfjaar-verzamelbanden** (om zelf oude nummers van PEP in te binden) zijn op aanvraag verkrijgbaar bij de bladenman/wederverkoper à f 6,95. Ziet u de bladenman/wederverkoper niet, dan kunt u ook bestellen door overschrijving van f 6,95 + f 1,— verzendkosten (totaal dus f 7,95) op girorekening nr. 9229 t.n.v. Medianet bv Extra Uitgeven, Amsterdam. Duidelijk bij betaling vermelden: „Verzamelband PEP"

LUCKY LUKE

OORLOG ZIJN SLECHT VOOR MIJN BROEDERS!

HELEMAAL NIET!
ZIJN GROTE ONZIN!

DE JONGE KRIJGERS ZIJN HEETHOOFDEN! DE WOORDEN DIE DE TONG VAN TEA SPOON HEEFT GEVORMD, ZIJN WIJS!

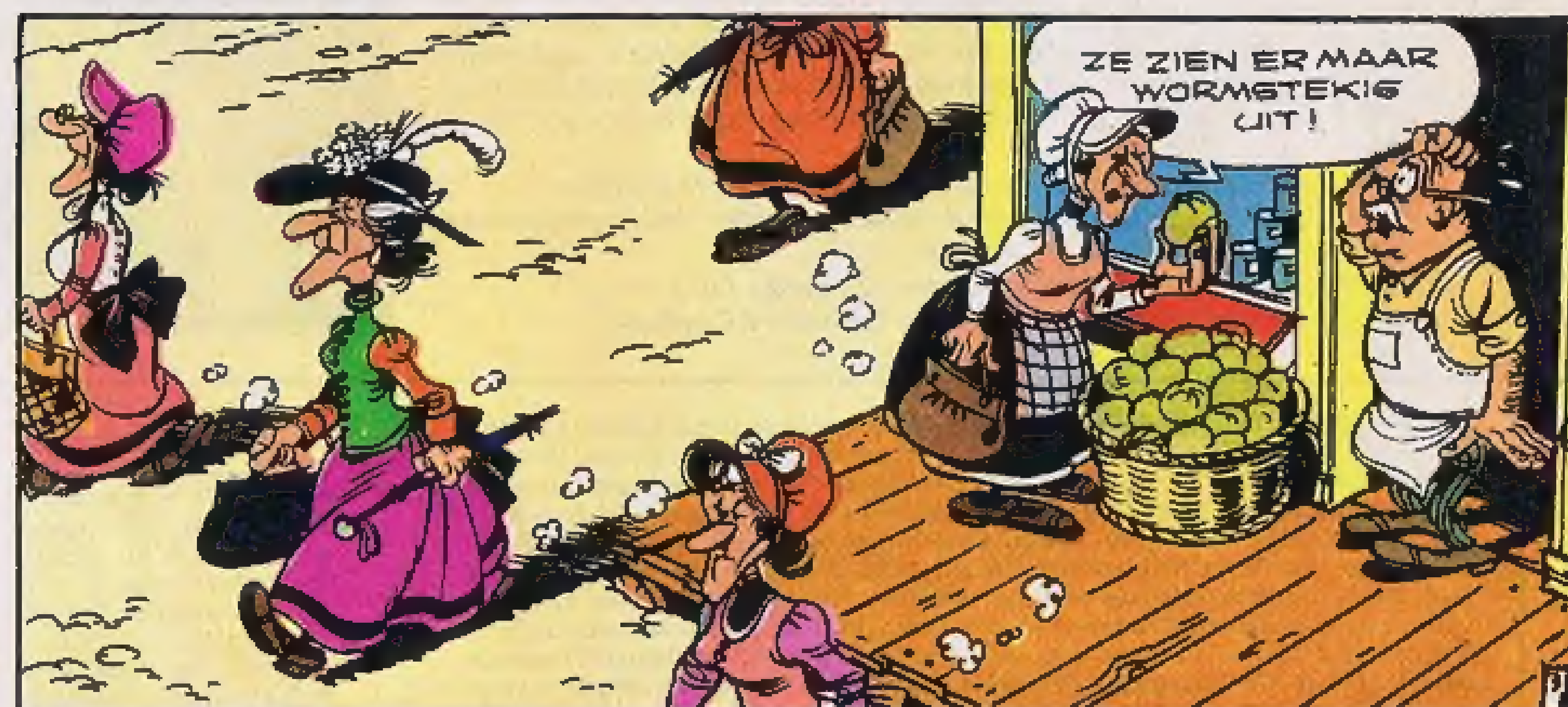

DE CHEYENNES MOETEN DE STAD AANVALLEN...
DAARNA ZULLEN ZE IN DE GROTE WIGWAM PRATEN EN...
SMALL FACE EN HOT HEAD ZIJN GROTE DRIFTKIKKERS. ZIJ KWAKEN TEVEEL. LAAT TEA SPOON UITPRATEN!

MIJN BROEDERS MOETEN TERUGKEREN NAAR HUN RESERVAAT. DIT ZIJN IETS WAT ALLEEN TEA SPOON AANGAAT. TEA SPOON ZIJN ONSCHULDIG EN DE BLEEKGEZICHTEN ZULLEN 'M VRIJSPREKEN!

HET BLEEKGEZICHT ZULLEN ERVOOR ZORGEN DAT TEA SPOON EERLIJK BERECHT WORDT. LITTLE FISH KNIFE KUNNEN HEM VERTROUWEN!

DE CHEYENNES GAAN ER VANDOOR! ER KOMT GEEN OORLOG!!

GROCERI
ER ZIJN WEER GENOEG APPELS, DAMES!
VANDAAG DISTRIBUTIE VAN APPELS

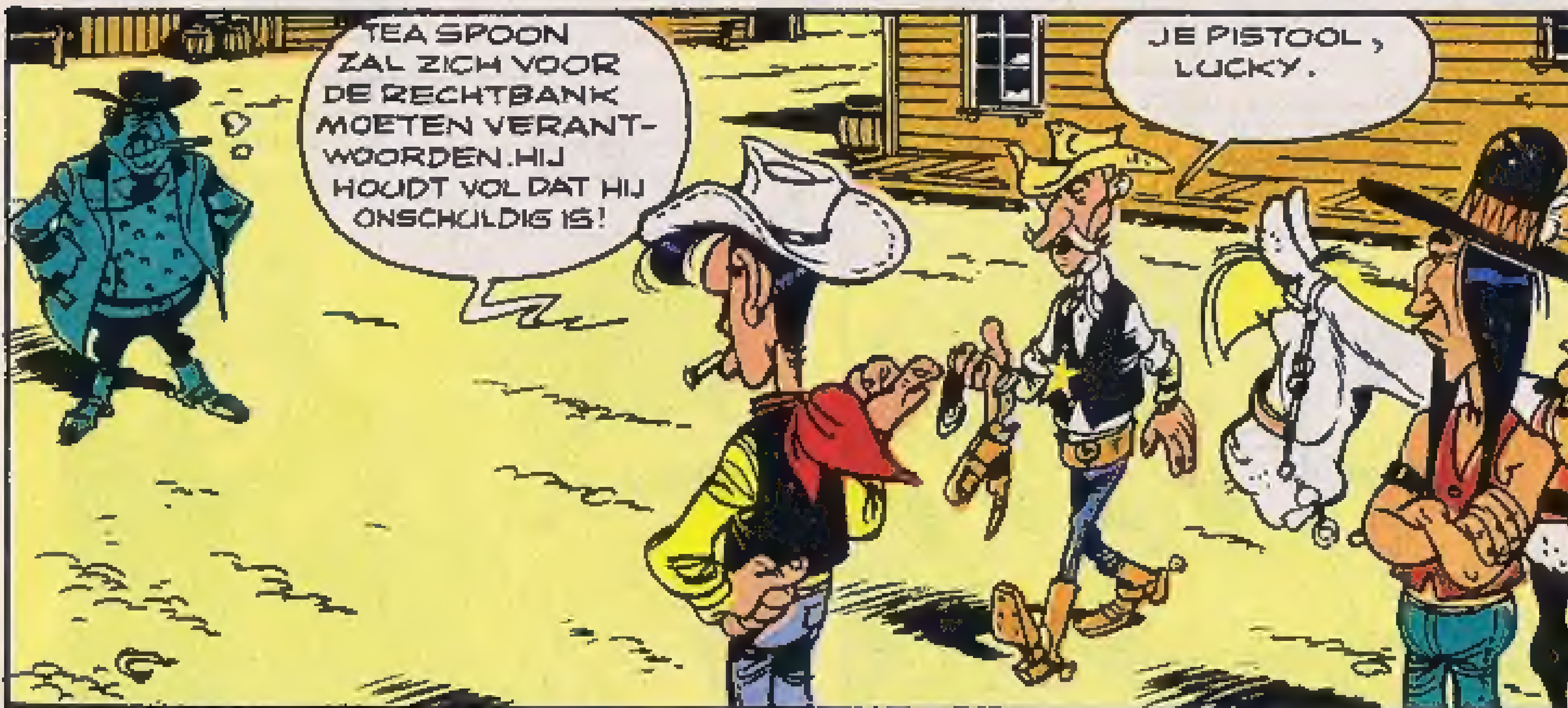

ZE ZIEN ER MAAR WORMSTEKIG UIT!

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS
VERTALING: JAN DE ROOIJ

de premiejager

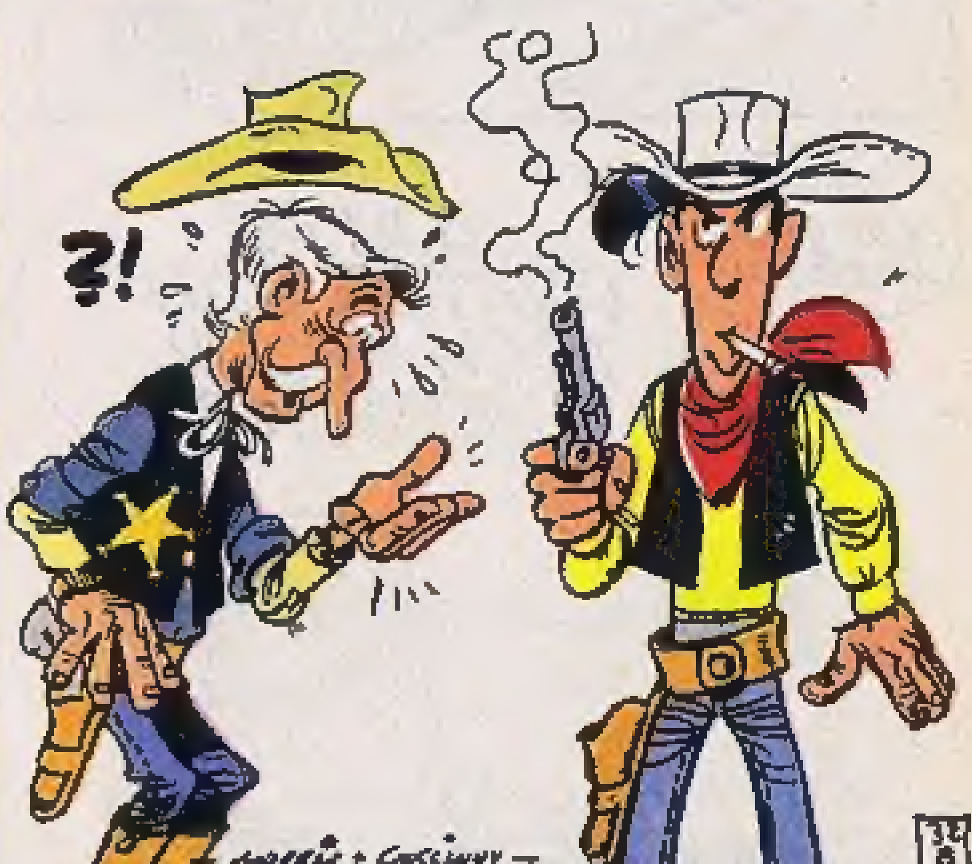

WORDT VERVOLGD

LUC ORIENT

Hij moet hier vlug weg!... Het gas!...
!?

De telefoon! Zie je dat?...
Ze hebben hem natuurlijk neergeslagen, zodat hij niet om hulp kon bellen!

Hij komt al bij!
Hier zal hij wel van opknappen...

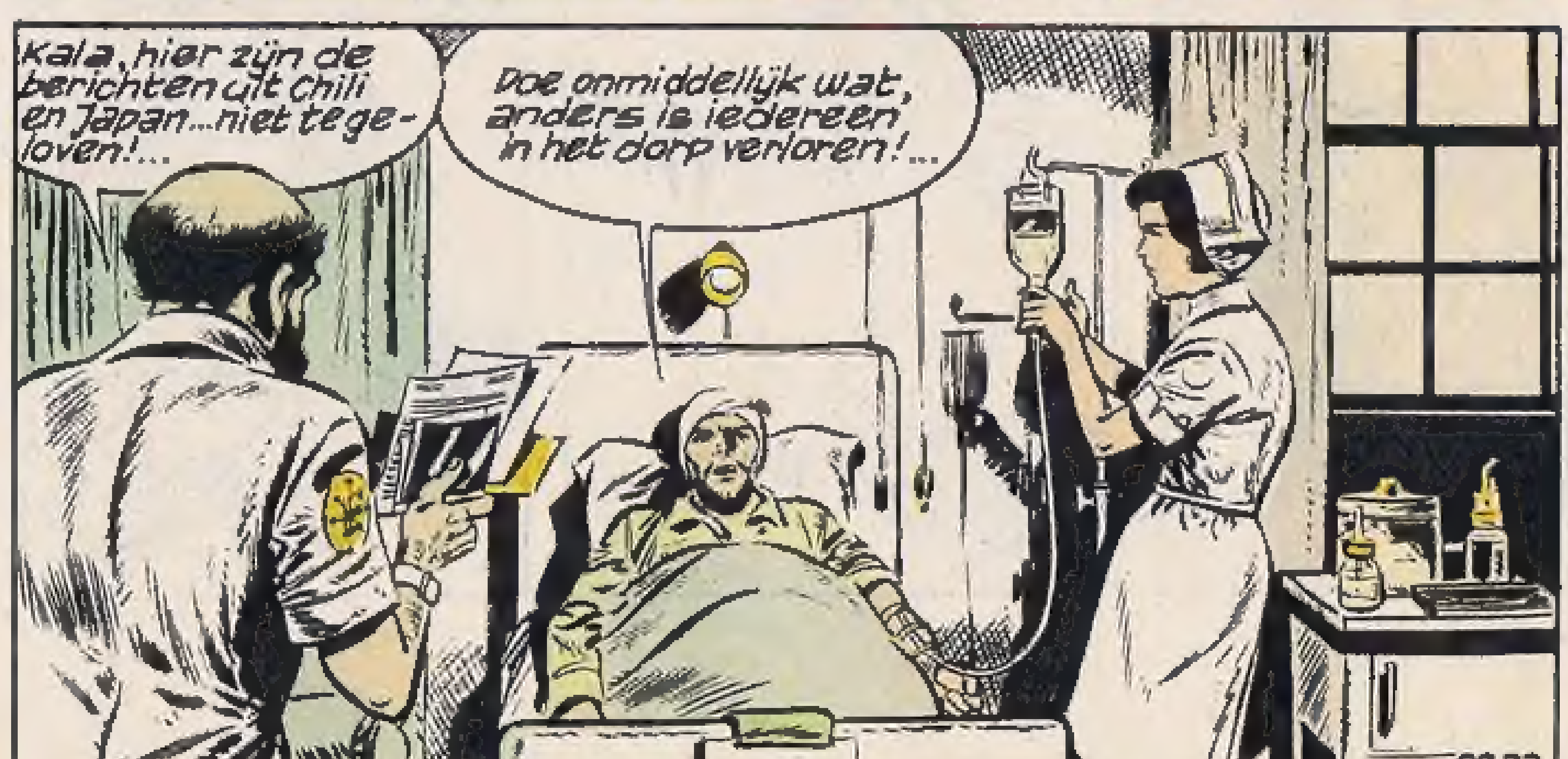

Dit is rampzalig, we zitten helemaal afgesloten van de buitenwereld...Hoe komen we hier ooit uit?

Wie was?! Heb je hem gezien?..
Wacht even...

Ik kan me niets meer herinneren...Ik wilde het raam opendoen... en ik schoot...
Ja...maar wat toen?!

Ik weet het niet meer...Ik heb gevochten met monsterlijke wezens...ze voelden koud aan, als metaal...en daarna kan ik me niets meer herinneren... alsof ik verdoofd werd.

Monsterlijke wezens?
ZOU DE DOKTER DAN TOCH GELIJK HEBBEN?!...

Kala, hier zijn de berichten uit Chili en Japan...niet te geloven!...
Doe onmiddellijk wat, anders is iedereen in het dorp verloren!...
CS.33.

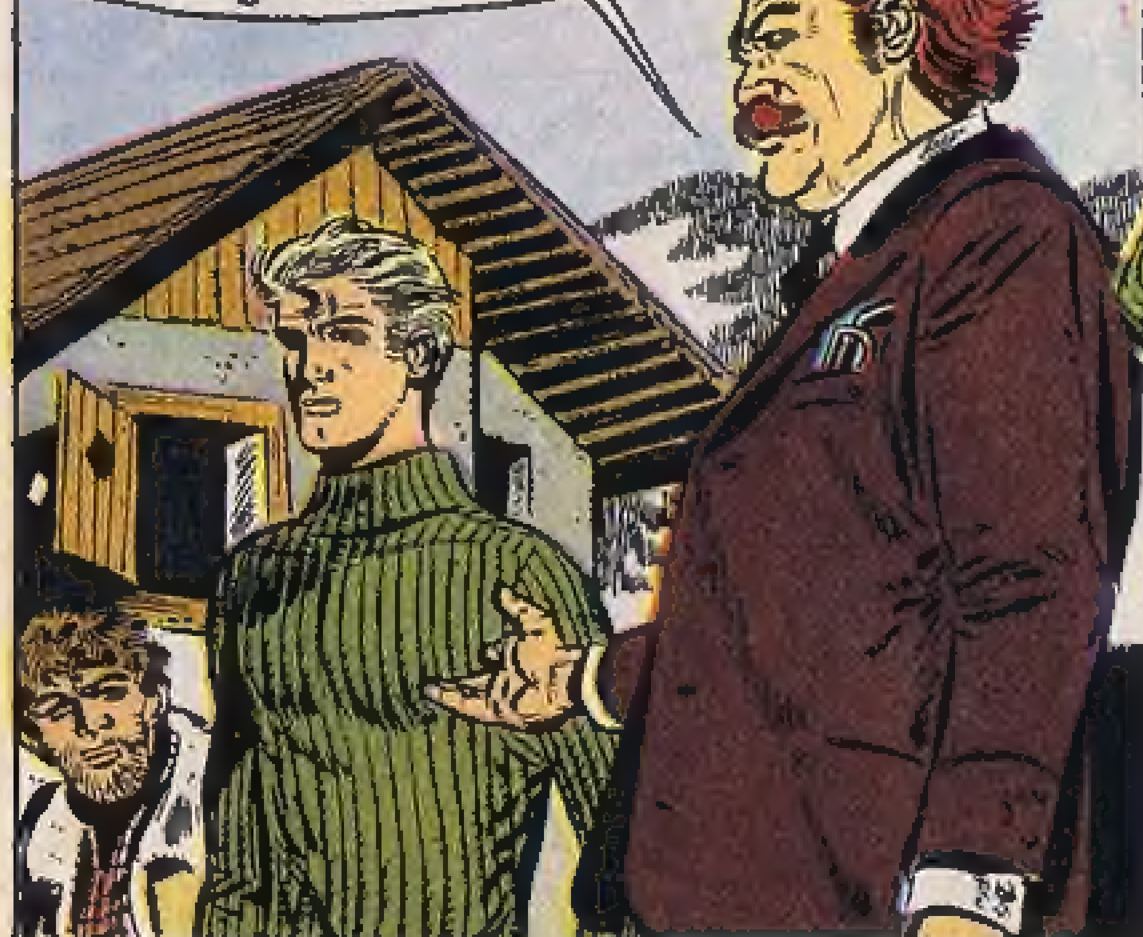
TEKST:
GREG
TEKENINGEN:
PAAPE
VERTALING: BOLESLAV BECKMAN

zo groen als gas

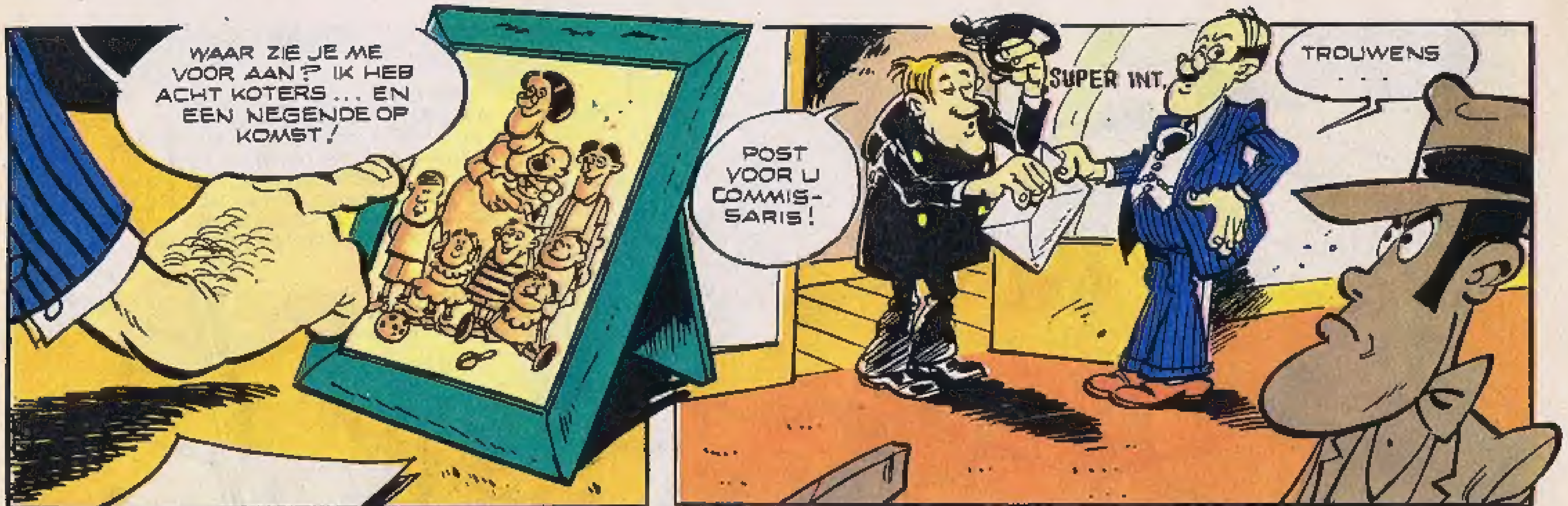

WORDT VERVOLGD

JOHNNY GOODBYE

TEKENINGEN: DINO ATTANASIO
TEKST: PATTY KLEIN
KLEUR: MARIJKE SCHOLTEN

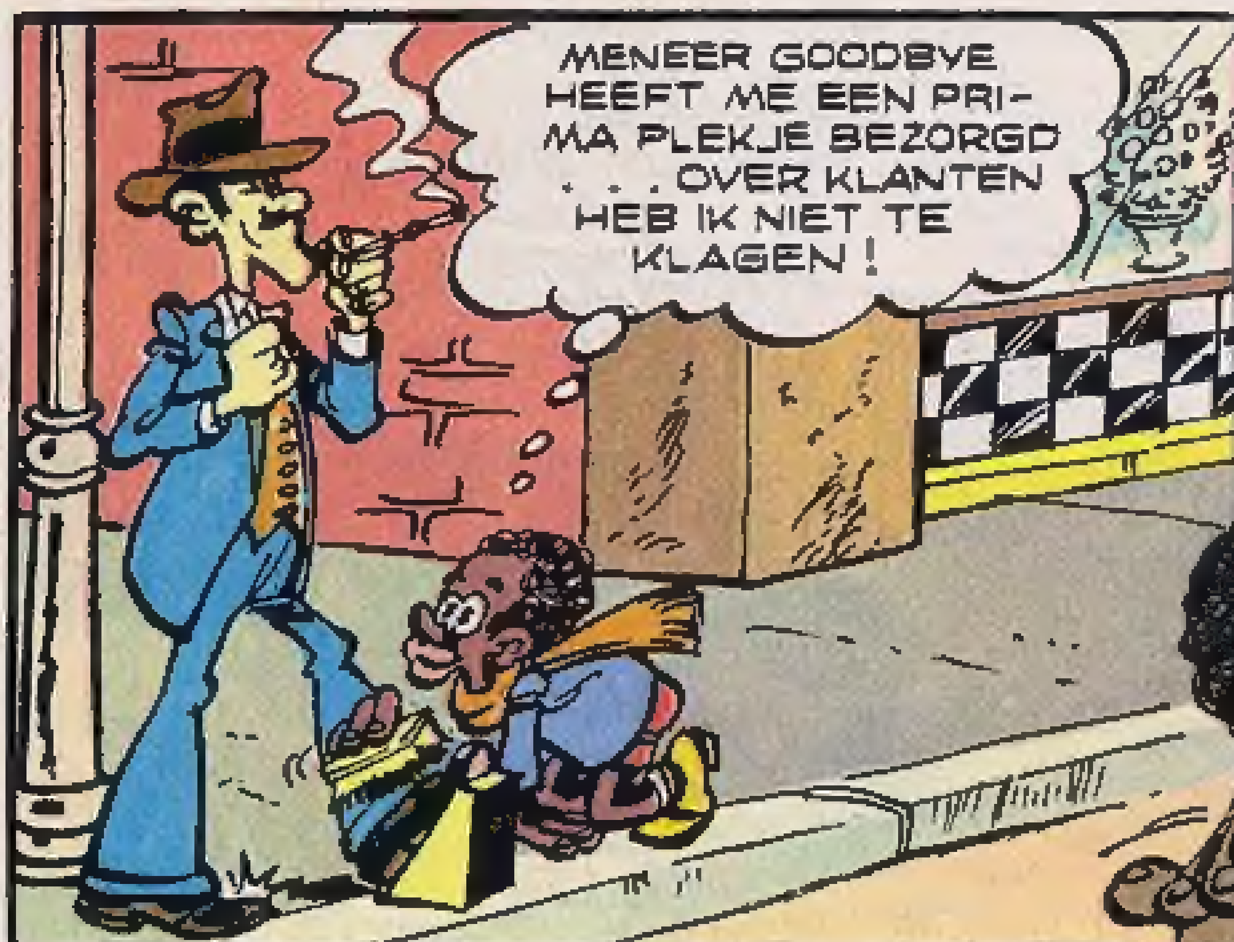

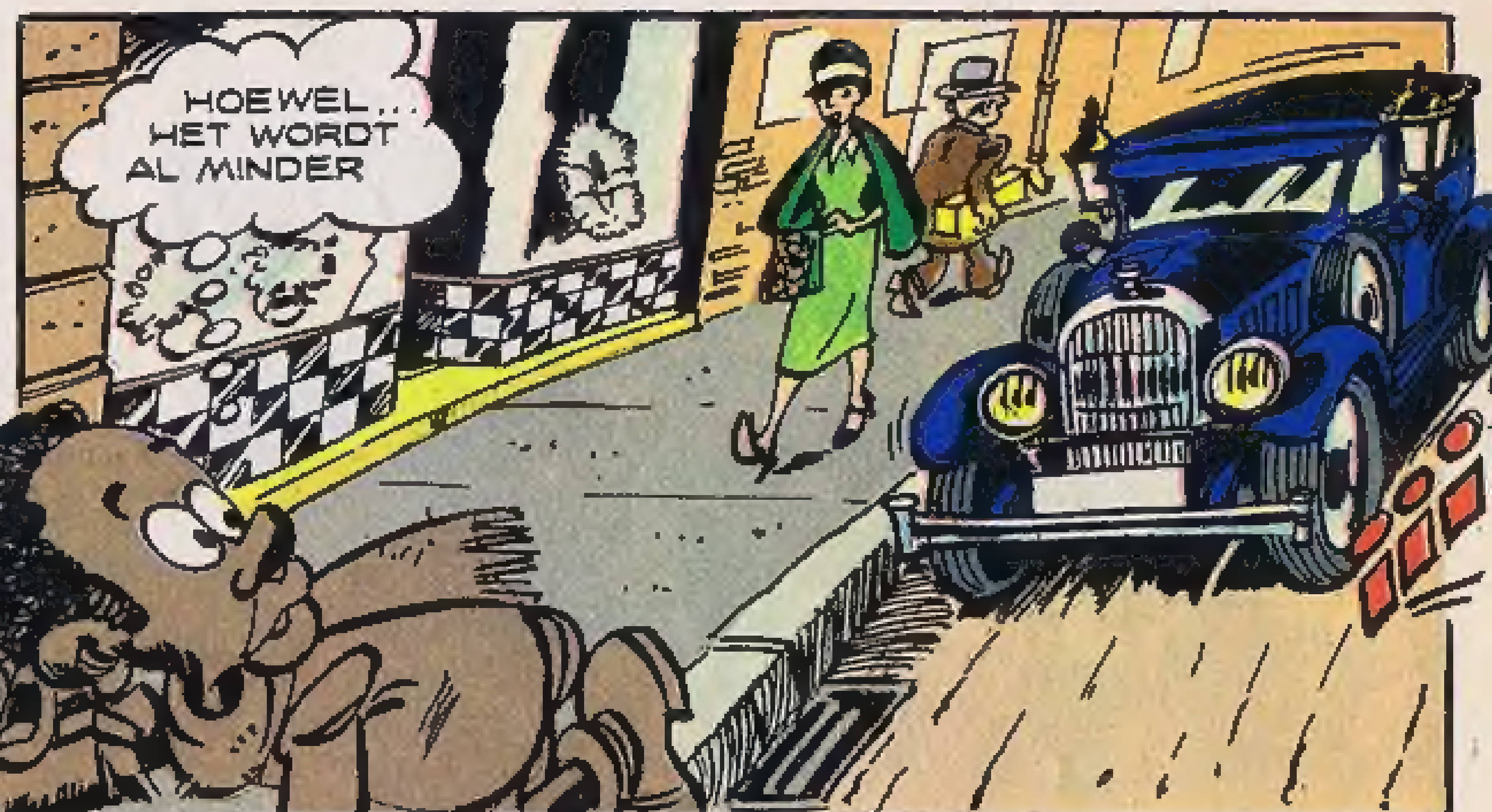

gangsters en grafkransen

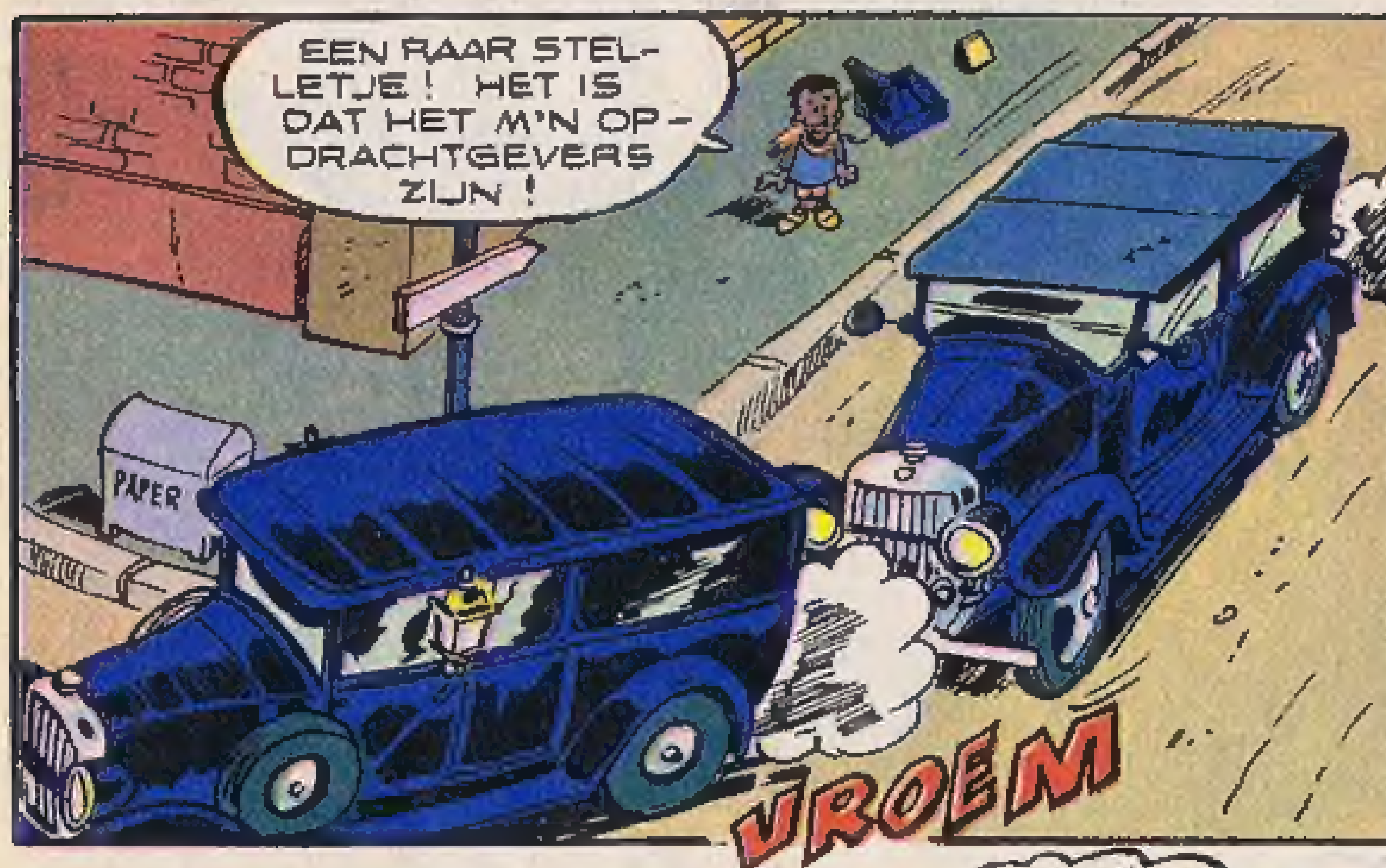

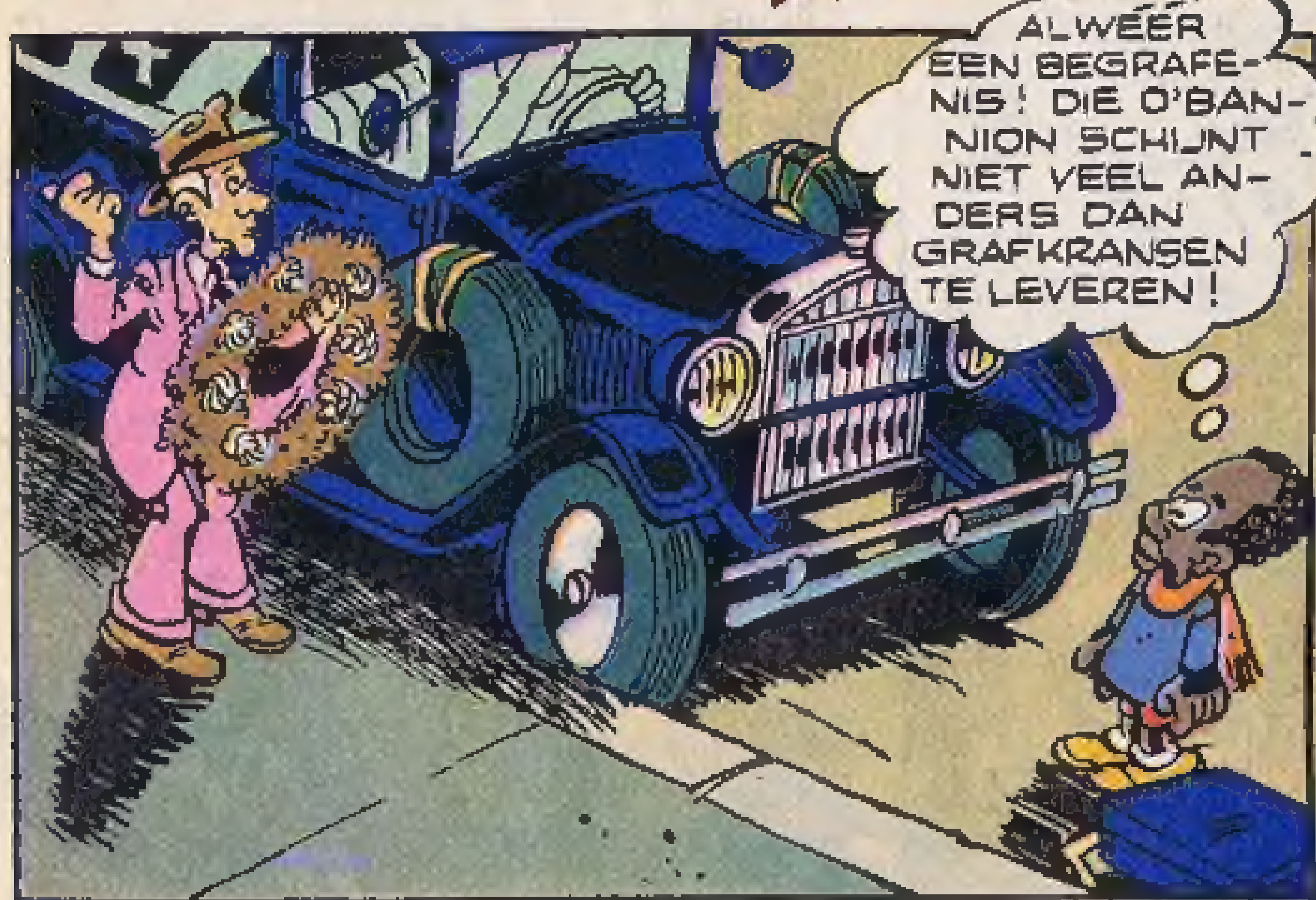

JOHNNY GOODBYE

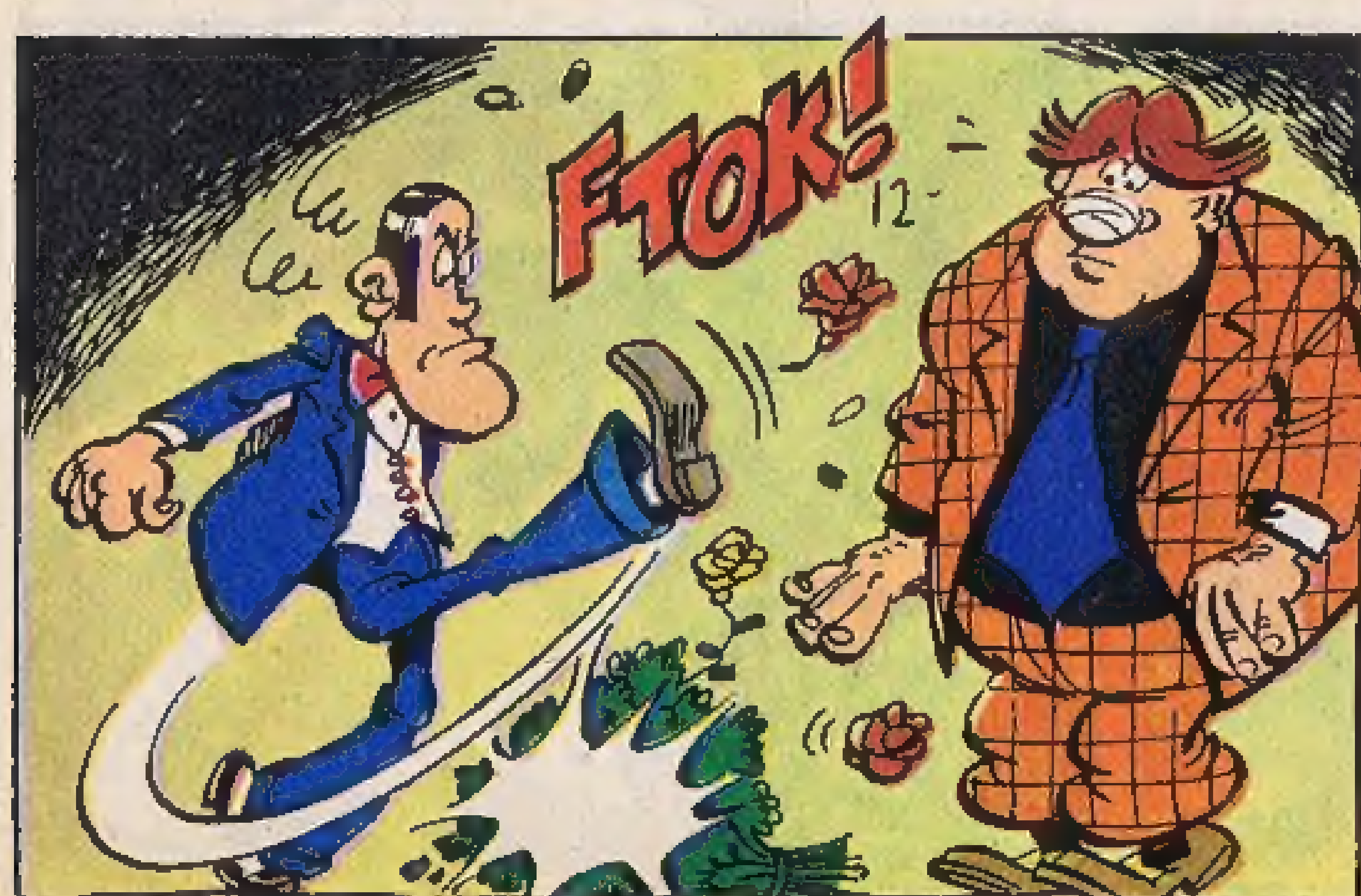

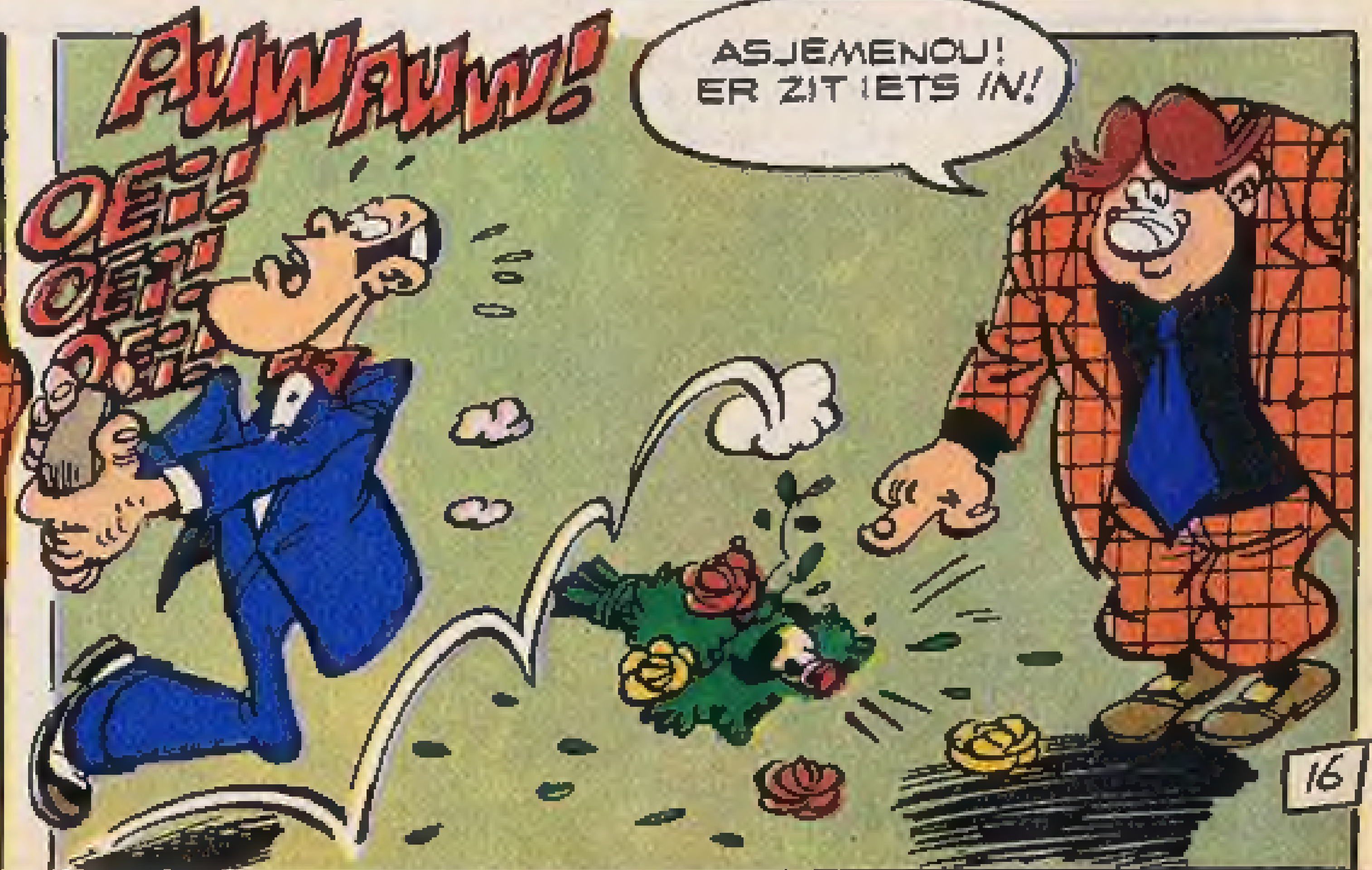

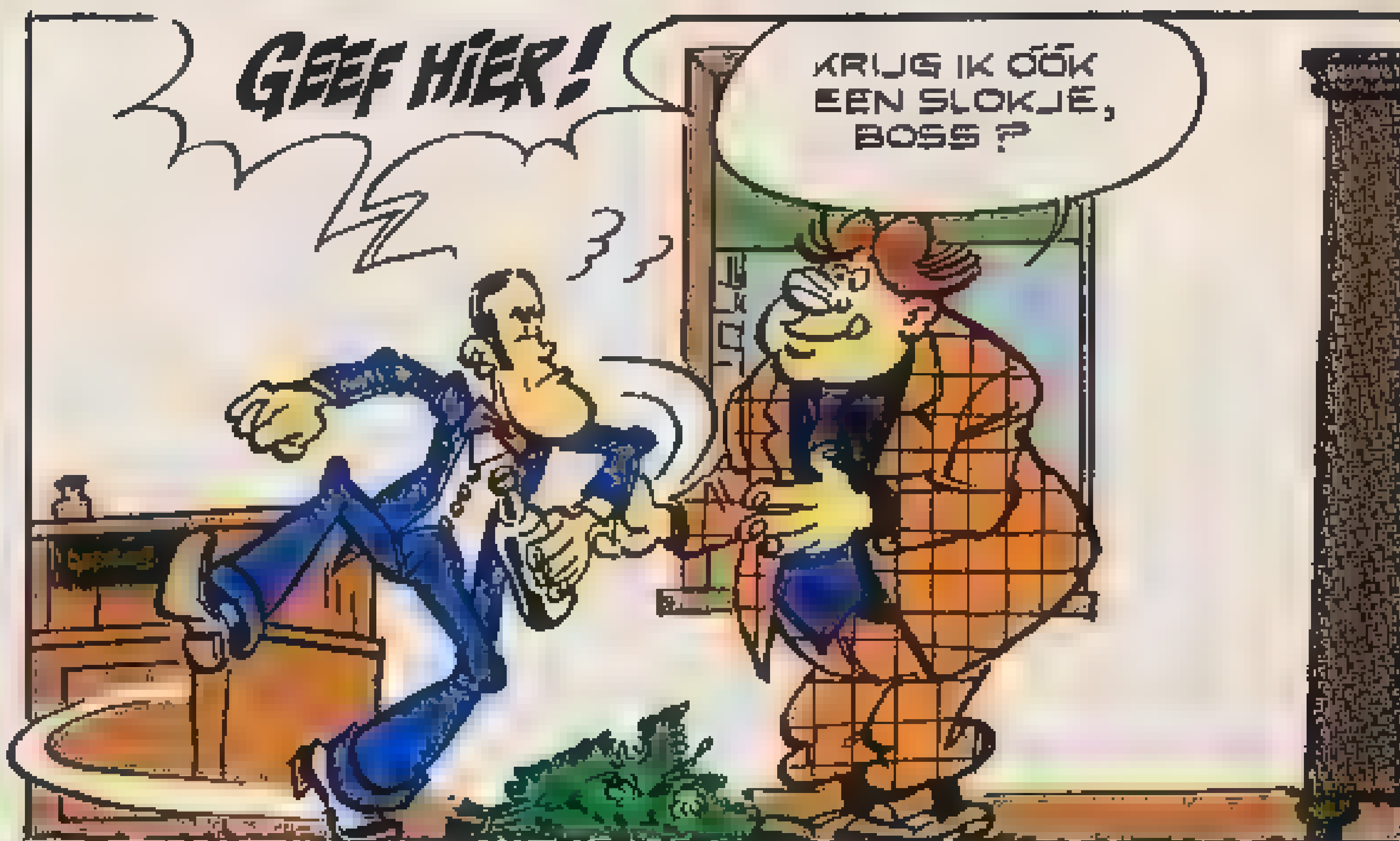

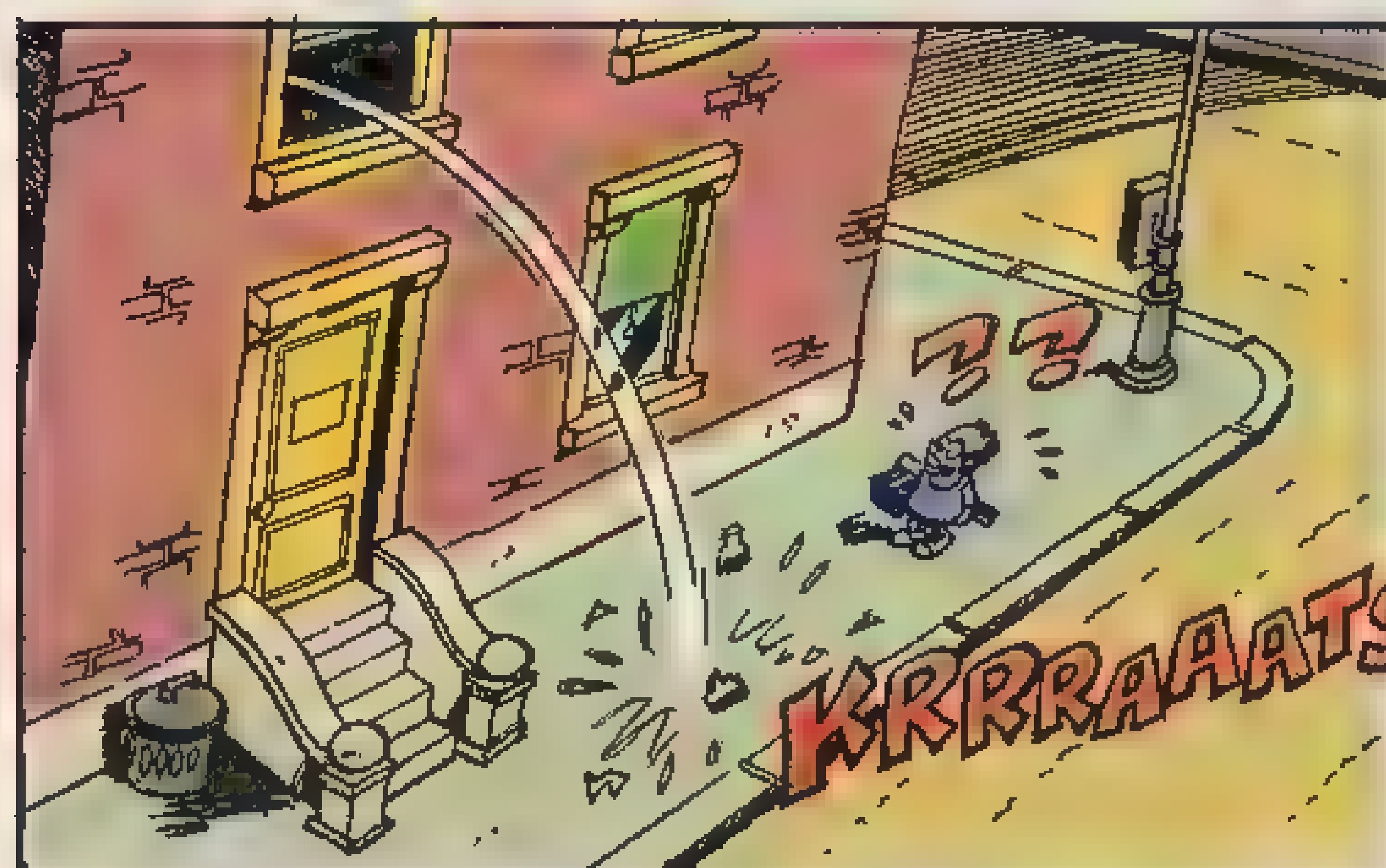

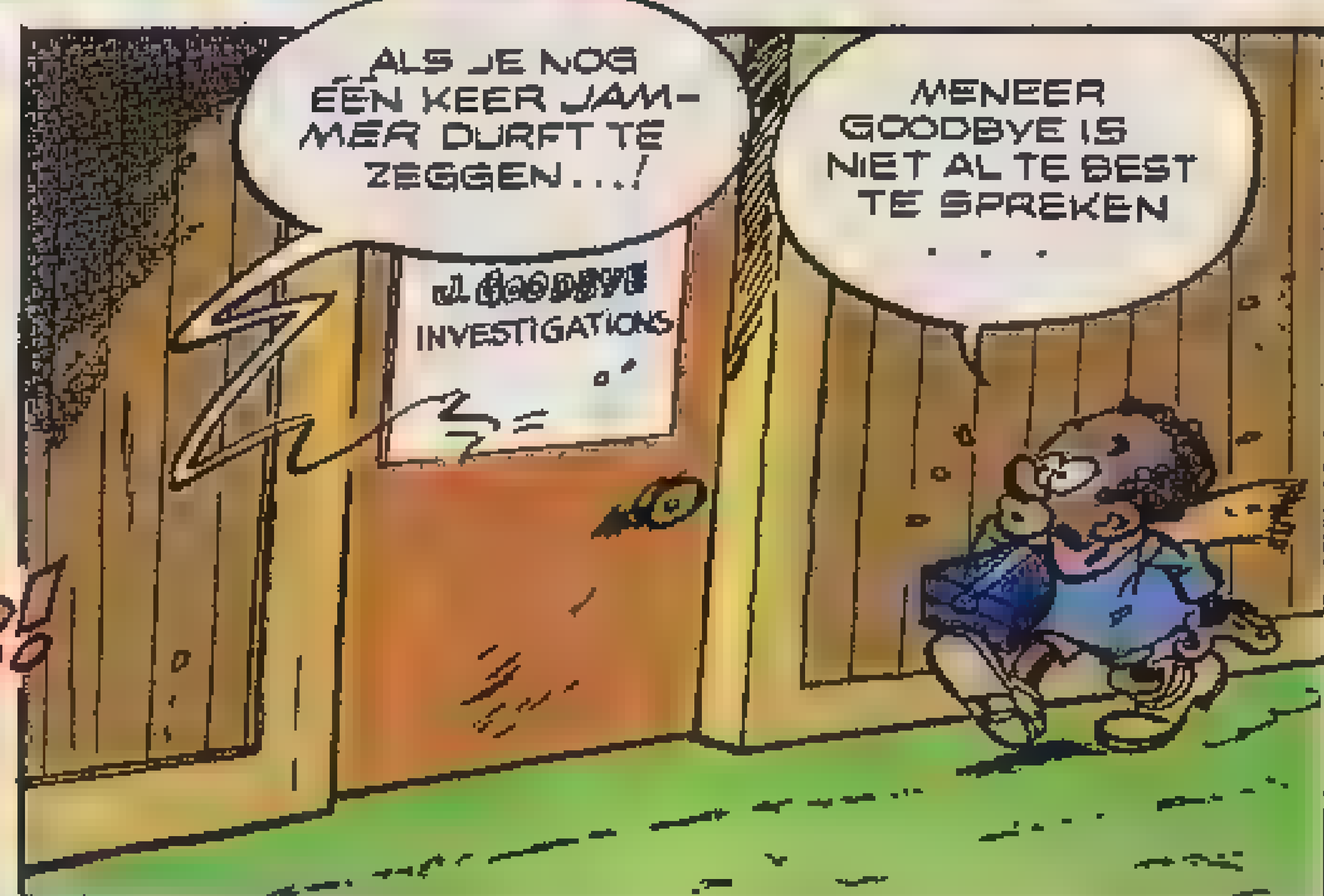

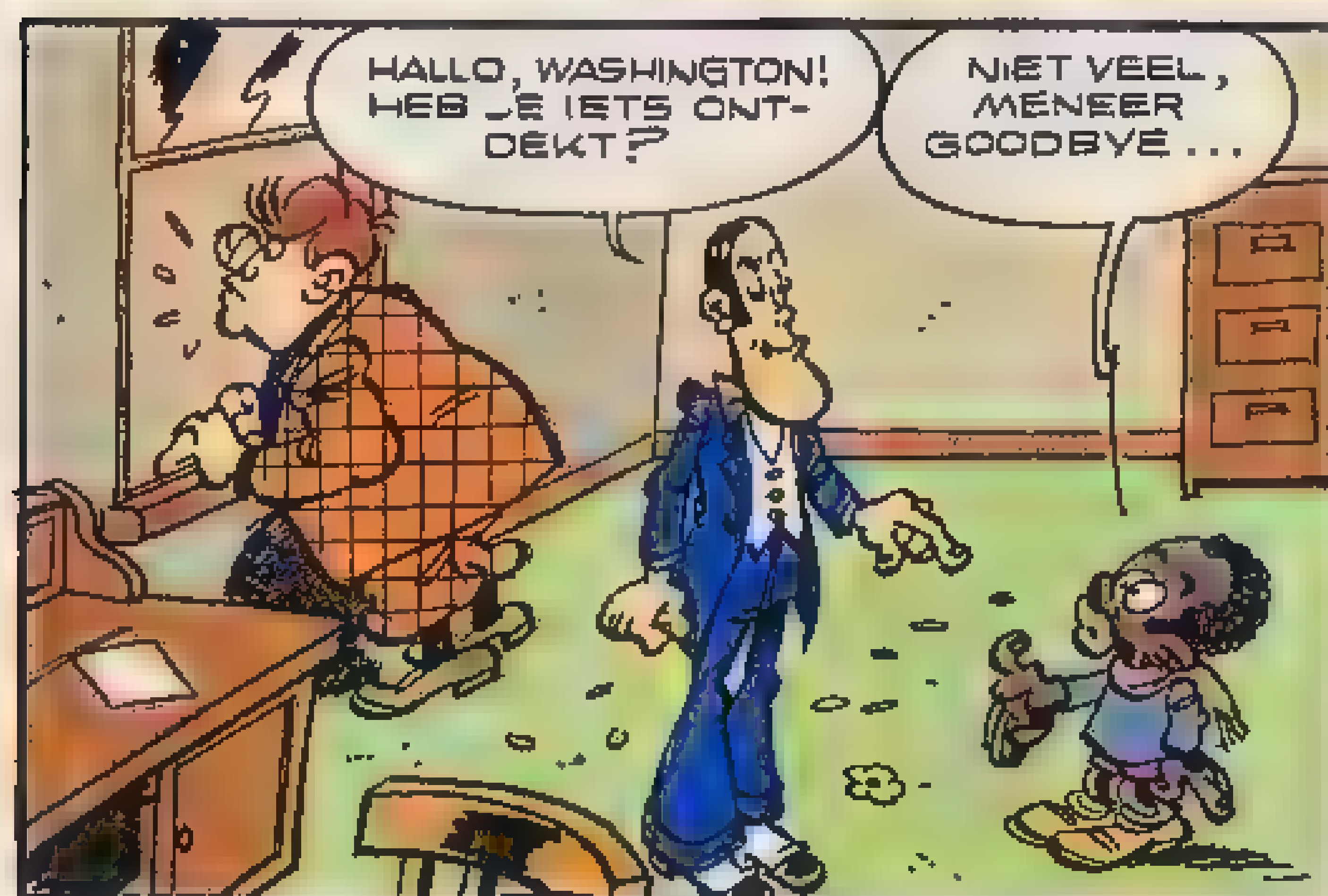
gangsters en grafkransen

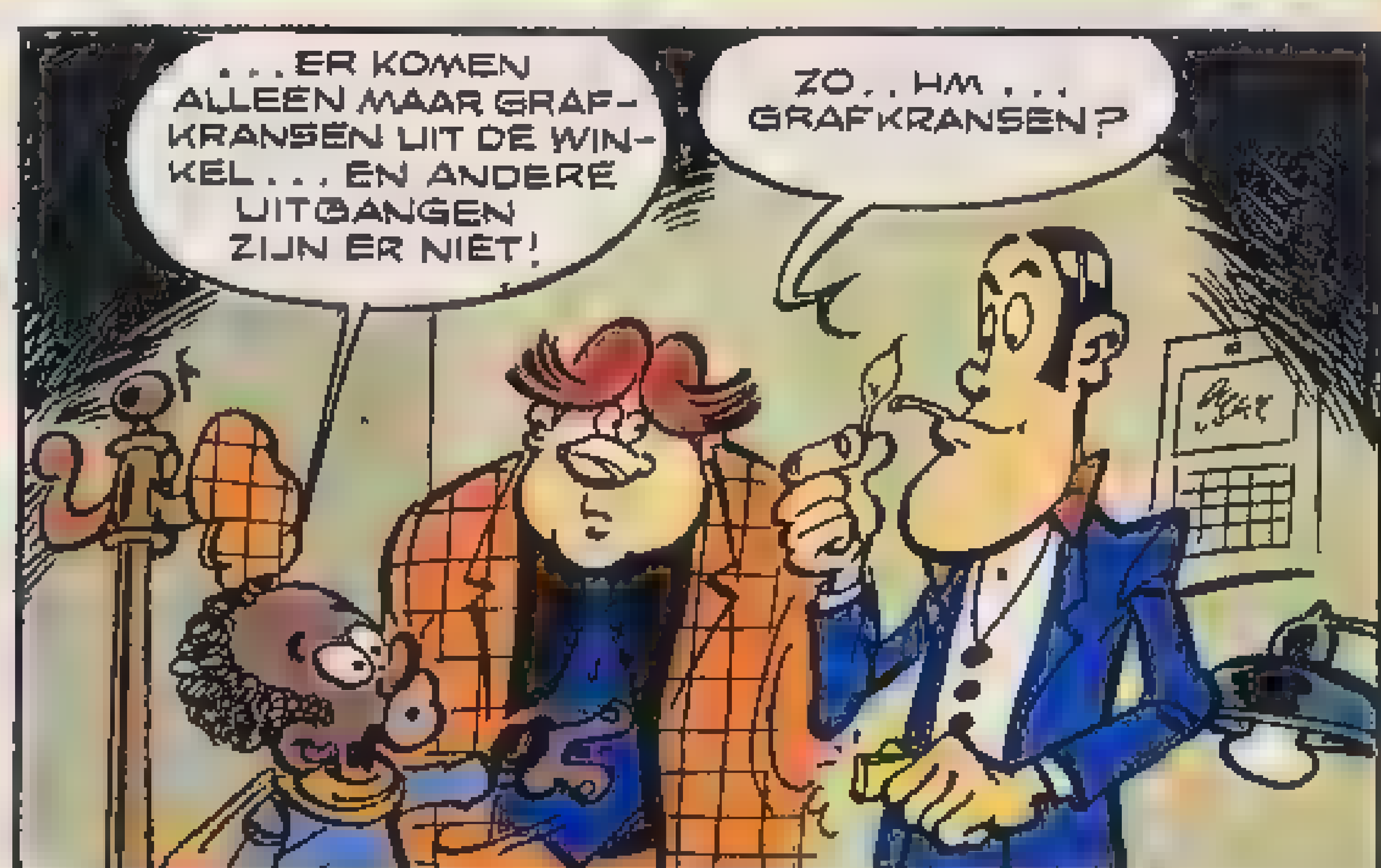

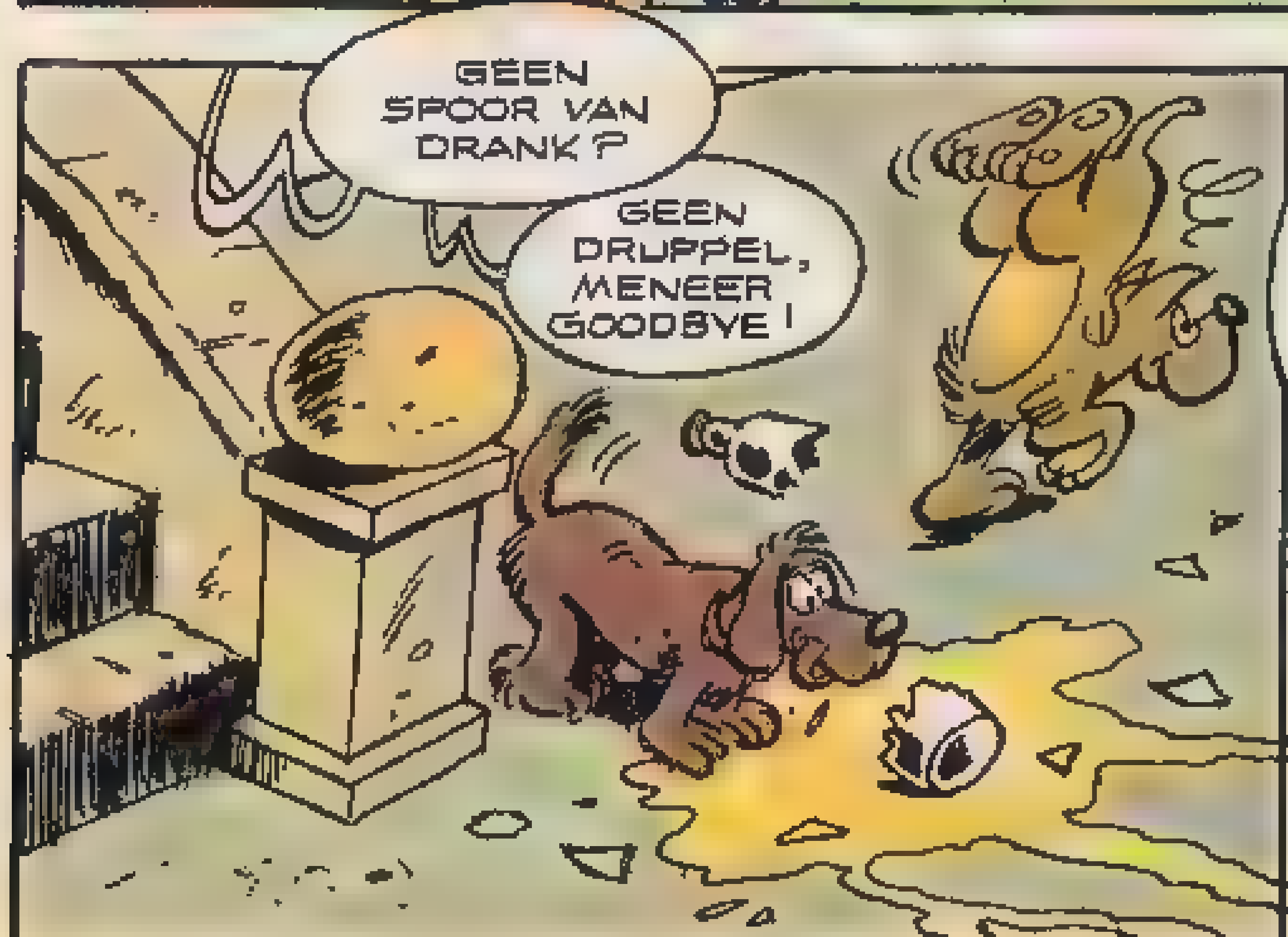

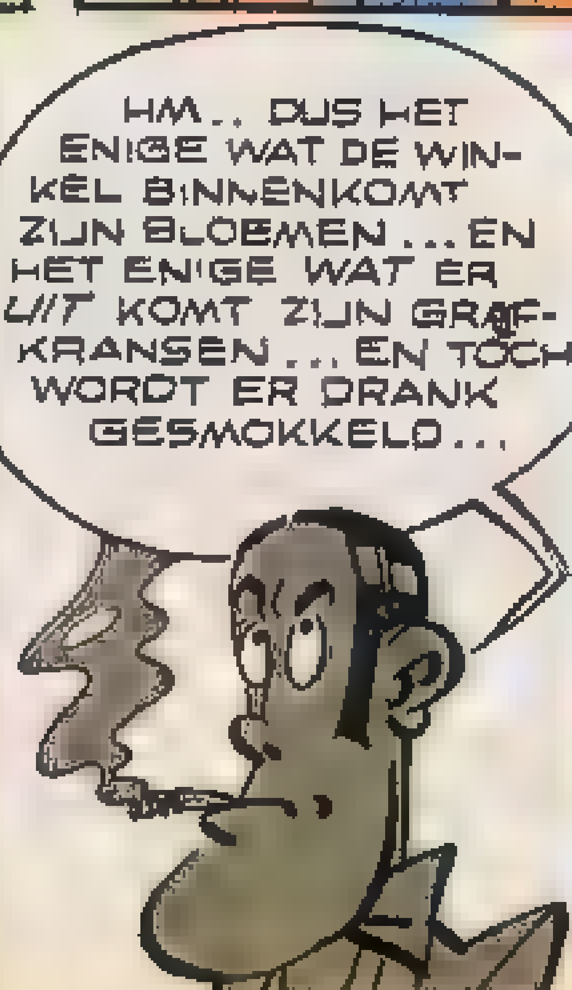

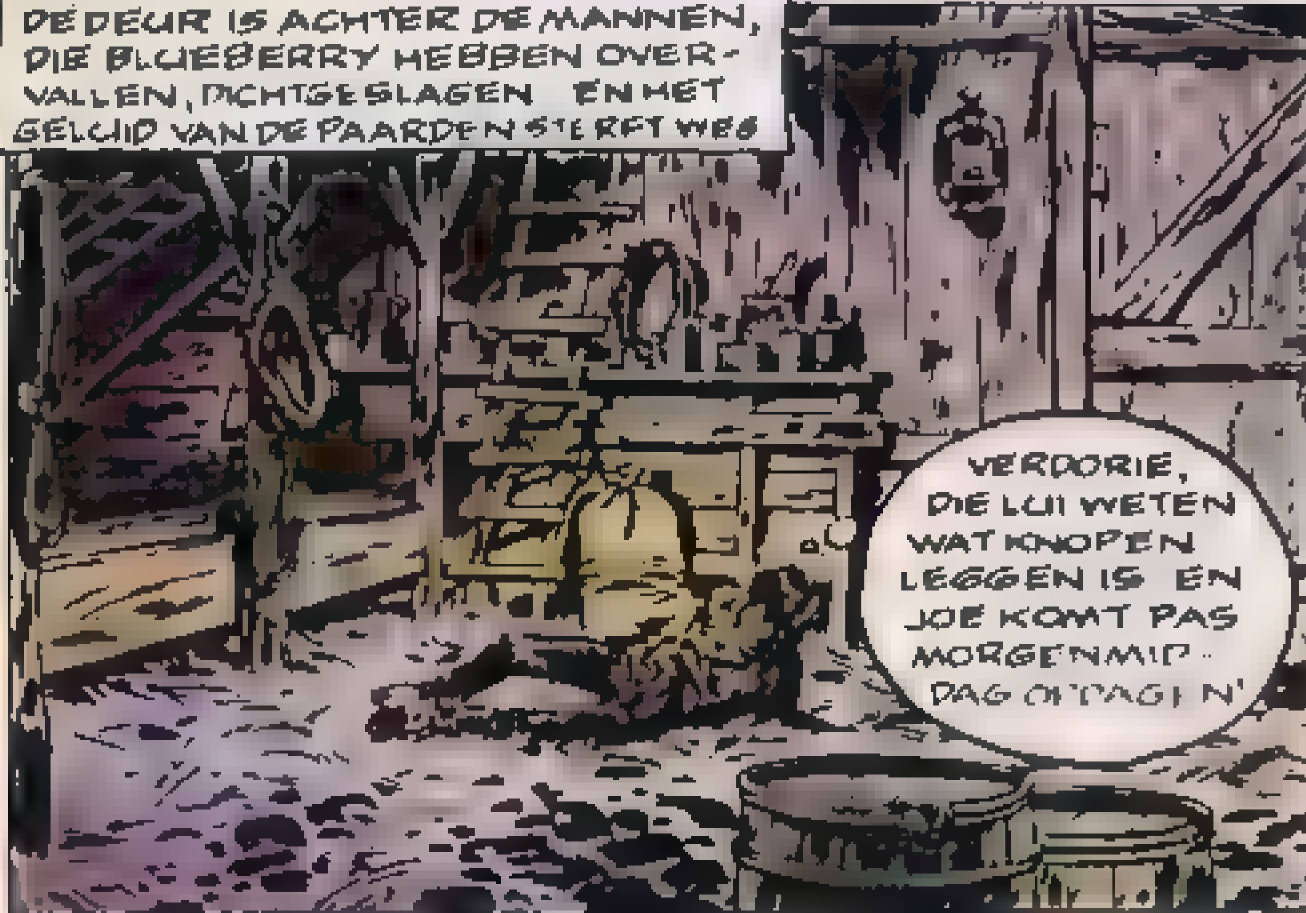

WORDT VERVOLGD

BLUEBERRY

DE DEUR IS ACHTER DE MANNEN, DIE BLUEBERRY HEBBEN OVERVALLEN, DICHTGESLAGEN EN HET GELUID VAN DE PAARDEN STERFT WEG
VERDORIE, DIE LUI WETEN WAT KNOPEN LEGGEN IS EN JOE KOMT PAS MORGENMIDDAG OPDAGEN!

EEN LAMP! ALS IK DIE KON BREKEN HM

HAHNN!
IK IK MOET LOS! ANDERS VERD VERDORIE, WAT ZAL JIMMY HET BENAUWD KRIJGEN

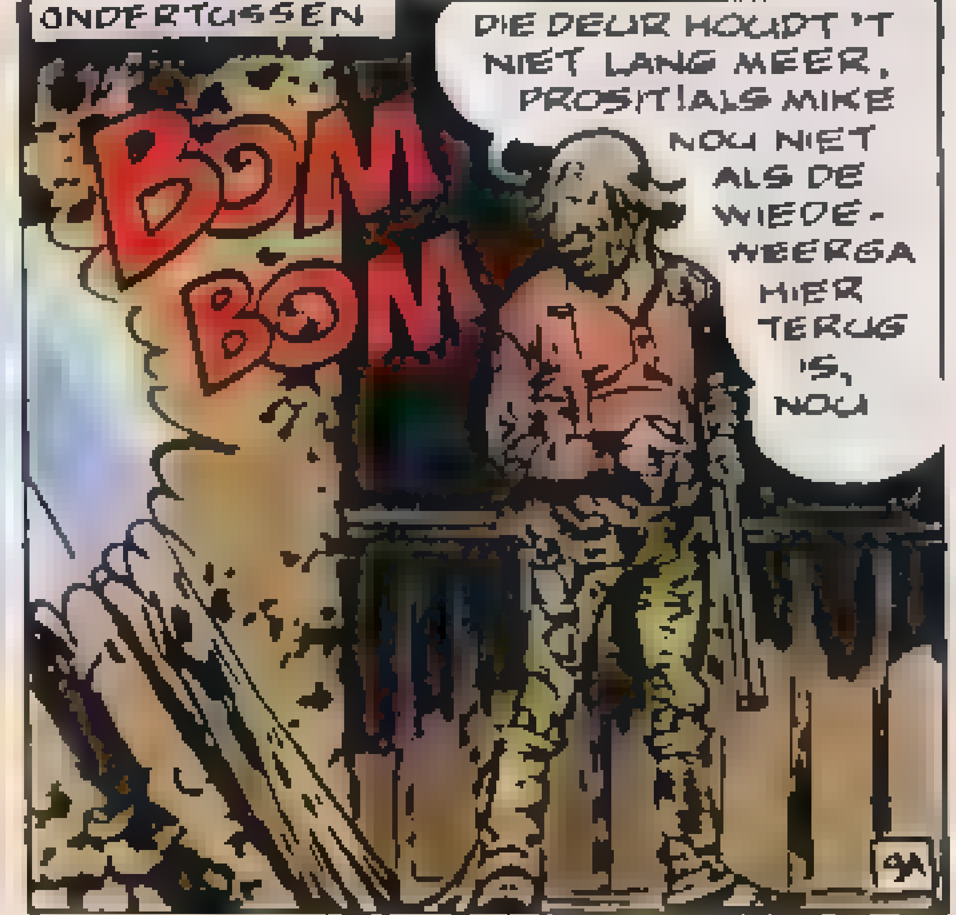

DONG

CLANG

ONDERTUSSEN
BOM BOM
DIE DEUR HOUDT 'T NIET LANG MEER, PROSIT! ALS MIKE NOU NIET ALS DE WIEDEWEERGA HIER TERUG IS, NOU
9A

EEN BEETJE MEER FUT, JONGENS!
BAM
WAAROM ROKEN WE ZE NIET UIT?

MAAR ALS DE RECHTER DIT NOU ZIET ZAL HIJ DAN NIET
ACH, ZANIK NIET! DIE DOET HET VAN SCHRIK NET ZO IN ZIJN BROEK ALS ALLE ANDEREN!... ZEG, WE KUNNEN HEM D'R EIGENLIJK BEST BIJHALEN! DAN GAAT 'T ALLEMAAL NOG VOLGENS DE WET OOK! HAHAHA!

INTUSSEN
OEF! DE GRAP HEEFT ME WEL EEN PAAR LAPPEN VEL GEKOST, MAAR IK BEN VRIJ!

HACH! JE LASST MIJ TOCH NICHT ZOMAR AUFKNOPEN, JIMMY! DIE FREUND VAN JOU, HERR LEUTNANT BLUEBERRY, DIE HAT ME TOCH JUIST EINGESLOTEN OM MIR ZU BESCHERMEN, NICHT?
HÈ, PROSIT, HOU JE MOND NOU EENS DICHT!

GRR ...JE BENT NOCH KOPPIGER DAN MEINE MUILEZEL GRETA! IN 'S HIMMELSNAAM, JIMMY, GEEF ME TOCH EIN WAPEN! OF LAAT ME HIERUIT!
DAN KRIJG JE DIE HELFTE VAN MIJNE MIJN!...
DAT ZWEER ICH!
!??
HUH?..
9B

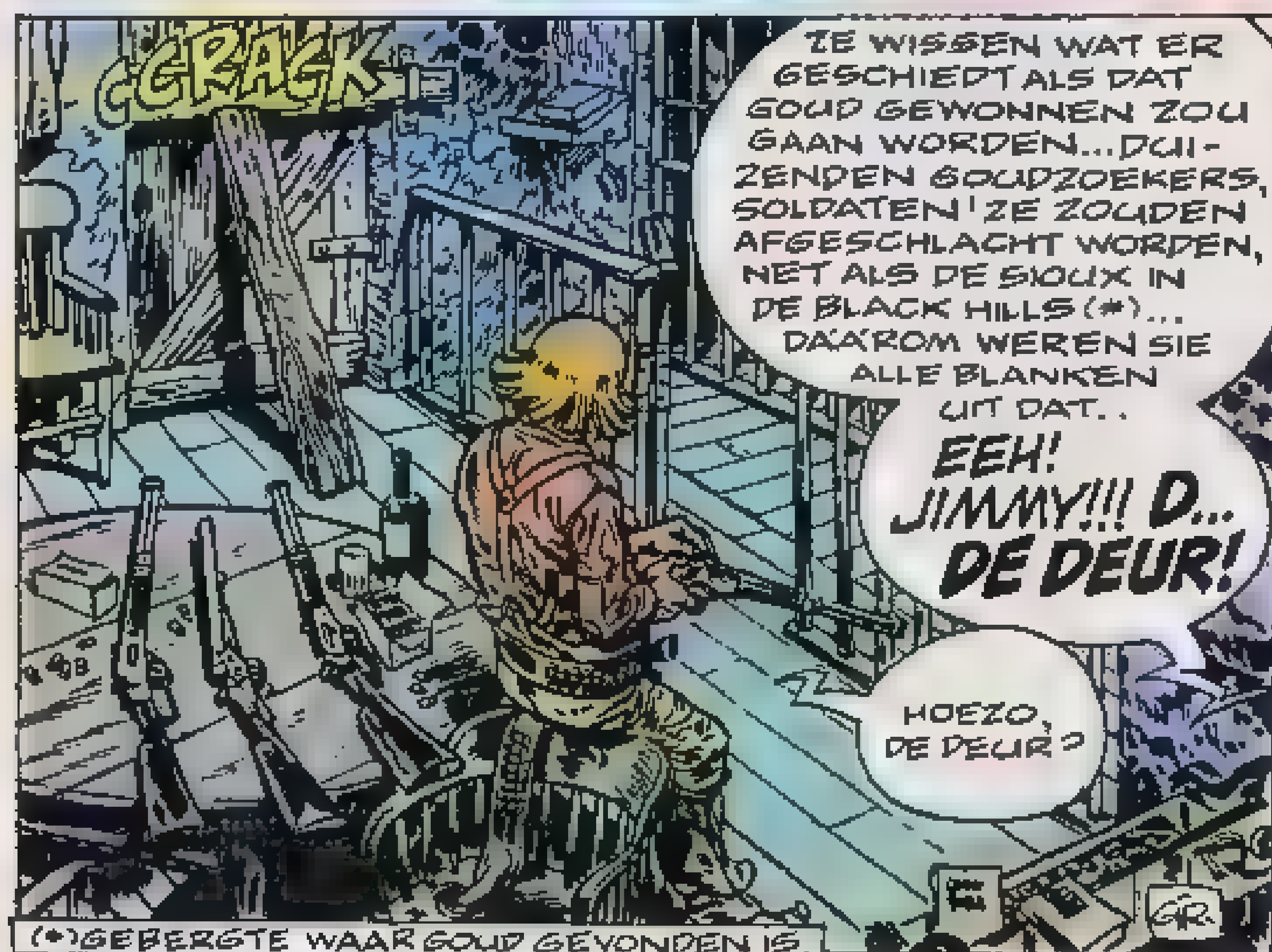
TEKENINGEN: GIRAUD
TEKST: CHARLIER
VERTALING- JAN VAN ERP

de mijn van „prosit"

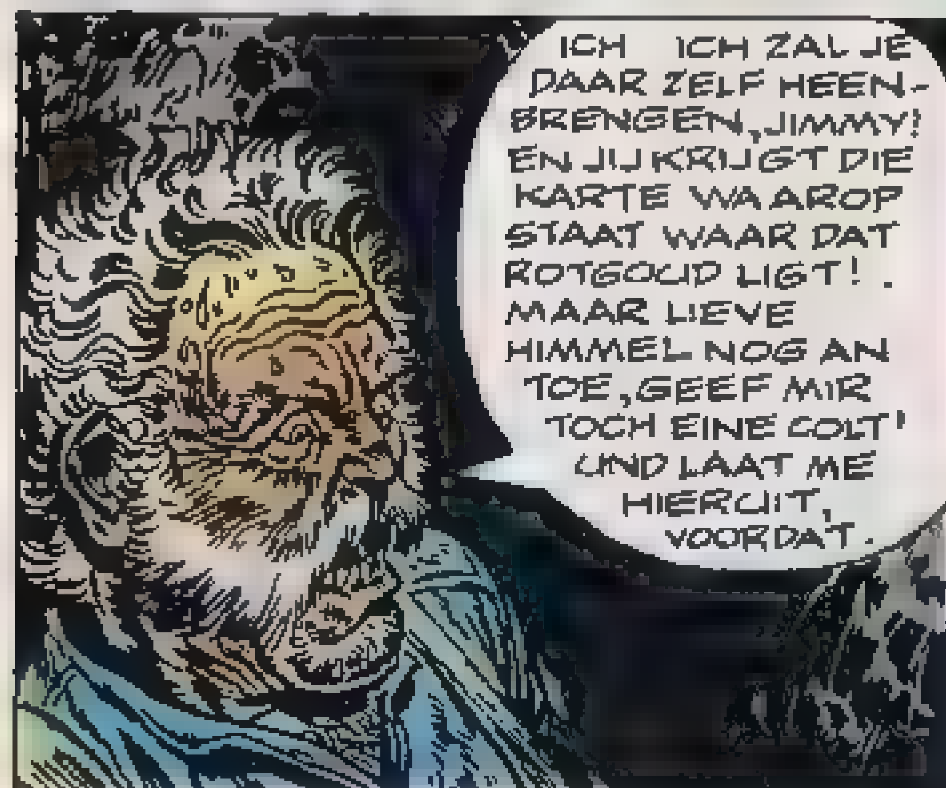

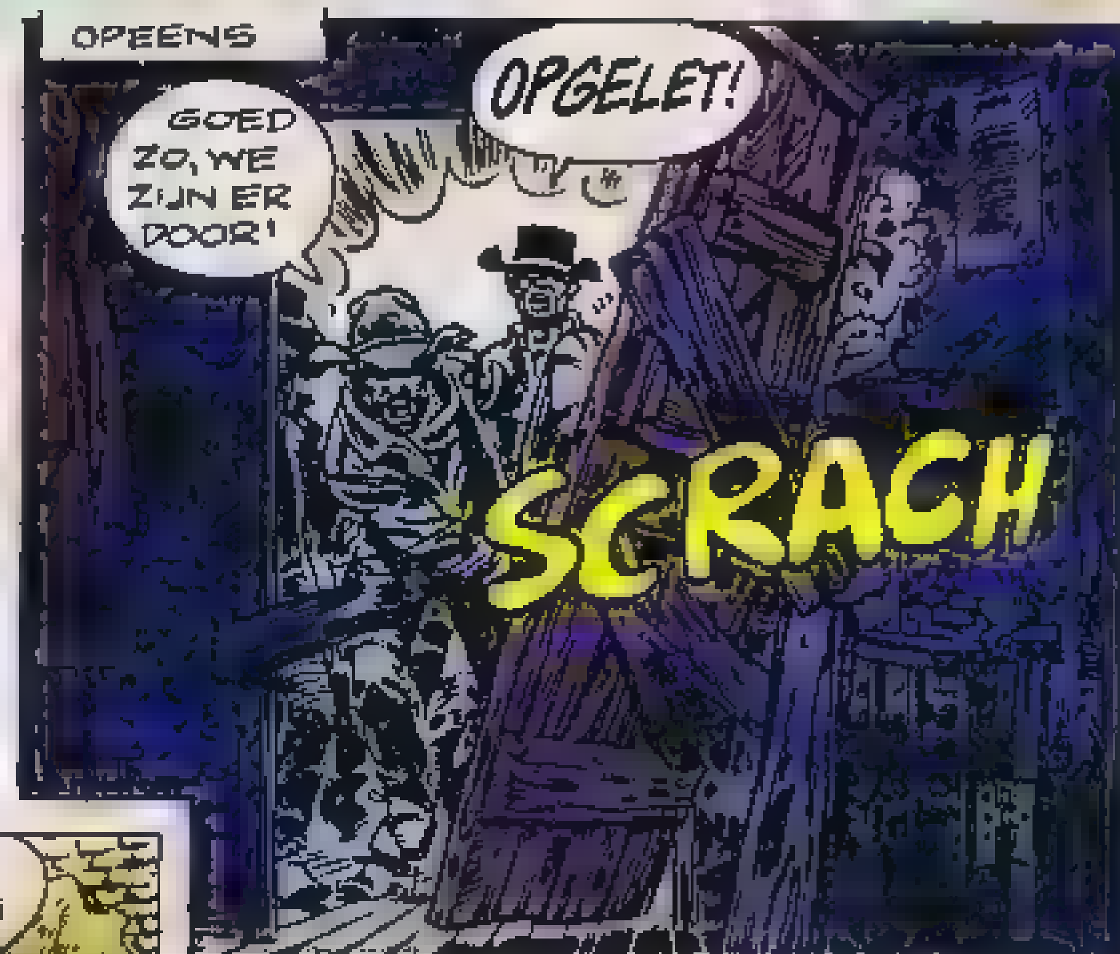

(*) GEBERGTE WAAR GOUD GEVONDEN IS.

WORDT VERVOLGD

COUNTRY GAZETTE

Bluegrass-muziek heeft te maken met de manier van leven die toegeschreven wordt aan de bewoners van de zuidelijke grensstaten van de V.S. en het Appalachian en Ozark mountain-gebied, een leven zonder ingewikkeldheden, waarin stevig gewerkt en nog iets steviger gedronken wordt. Vraag: kun je een bluegrass freak zijn, ook al ben je opgegroeid en gekoesterd in het knusse Holland? Of moet je toch een echte „hillbilly" zijn? Ach, laten we er niet te moeilijk over doen: als iedereen een leven moest gaan leiden, dat past bij zijn favoriete muziek dan zou het maar een rare boel worden.

Sinds de „uitvinder van de bluegrass", Bill Monroe, op een stormachtige avond omstreeks dertig jaar geleden de uitvinding deed die zou leiden tot de groep van wie je hiernaast foto's ziet, is er heel wat gesleuteld aan die „uitvinding" van Bill. In 1945 vond de toen nog jonge muzikant Earl Scruggs een heel eigen manier uit om zijn banjo aan te slaan: je had al het Strumming, het Hammering, het Whamming, het Frailing en het Double Thumbing, jaja, en Scruggs voegde daar het Three Finger Picking aan toe, een aanslag die insloeg als een bom. Hoewel je dat nauwelijks zult geloven. Het is toch echt zo. Scruggs' geheel eigen „gesyncopeerde aanslag van losse snaren in plaats van akkoorden" (wie snapt dit? Schrijf naar PEP!) klonk zó heel anders dan wat daarvóór vertoond was, dat heel wat jongelui die dat nieuwe geluid hoorden, óók op die manier banjo gingen spelen.

We maken nu een grote sprong, naar het begin van de zestiger jaren. Toen speelde ROGER BUSH nog in de fameuze Kentucky Colonels, een groep die onlangs opnieuw opgericht is, en met als bezetting Clarence, Eric en Roland White plus Herb Pedersen een tournee door Nederland heeft gemaakt. Roger had thuis en op school wat piano en gitaar gespeeld, en kwam door toevallige omstandigheden (ja, hm.) op de bas terecht. Omstreeks 1965 vielen de toenmalige Kentucky Colonels uit elkaar, en Roger werd weer amateur, ging alleen in z'n vrije tijd nog wat spelen.

BYRON BERLINE kreeg de viool met de paplepel ingegoten. Op hun farm in Oklahoma kreeg Byronnetje al heel jong les van zijn vader. Het is nooit meer overgegaan. Met wat vrienden, o.a. Alan Munde, speelde hij omstreeks 1962 in de Cleveland country Ramblers, voor de Lol en voor het Geld. Dat kon toen nog allebei. Enkele jaren later speelde Byron samen met de DILLARDS een hele lp vol! Niet om aan te horen voor bluegrass-haters („Pff wat saai!") maar ik vind hem O, Zo Mooi. In 1964, 1965 en 1970 won B.B. de Nationale Amerikaanse Fiddle-kampioenschappen. Tussendoor werd hij een veelgevraagd sessie-muzikant, hij speelde mee met de Rolling Stones, de Dillards, de Byrds en met God mag weten wie.

ALAN MUNDE, de derde Country Gazetter, begon gitaar te spelen omdat ze bij hem thuis maar één plaat hadden: dat was een gitaarcursus. Wat later leek de banjo hem toch leuker. En hoe het ging weet hij zelf niet, maar hij werd steeds meer gevraagd als sessie banjoïst.

KENNY WERTZ tenslotte leerde als jonge jongen thuis in San Diego gitaar spelen. Hij kwam samen met David Crosby in een folk groep terecht, en wat later zat hij samen met Chris Hillman in de Scottsville Squirrelbarkers. Maar Kenny is niet iemand die graag blijft plakken aan een vaste groep: hij wisselt liever. Daarom sloeg hij ook een aanbod van Rodney Dillard af om in de Dillards te komen spelen.

Mensen die de ontwikkelingen een beetje volgen, weten, dat de Flying Burrito Brothers nou niet bepaald een stabiele band zijn. Er zitten steeds nieuwe mensen in, en weer anderen vallen af. Byron en Kenny belandden als eersten in de Burrito's. Daarna kwam Roger, en tenslotte Alan. Dit viertal begon — als onderdeel van een Flying Burrito-concert — een eigen bluegrass-optreden te geven. Op de lp „Last of the Red Hot Burritos" hoor je hoe dat klinkt, en nog beter op de eerste lp die Roger, Byron, Kenny en Alan uitbrachten onder hun eigen naam „COUNTRY GAZETTE": „A Traitor In Our Midst". De naam van de groep werd verzonnen door de vrouw van Byron Berline.

Country Gazette is meer traditionalistisch gericht dan de Dillards of de Nitty Gritty Dirt Band, en zou aldus een brug kunnen slaan tussen de „oude" bluegrass-fans en de aanstormende jeugd. Dat is toch iets heel moois, eigenlijk. Nietwaar?

V.l.n.r. Alan Munde, Byron Berline, Roger Bush en Kenny Wertz

foto's: Laurens van Houten tekst: Jan van Erp.

foto's: Gijsbert Hanekroot
tekst: Jan de Rooij

THE EAGLES

1. RANDY MEISNER

2. BERNIE LEADON

3. DON HENLEY

4. GLENN FREY

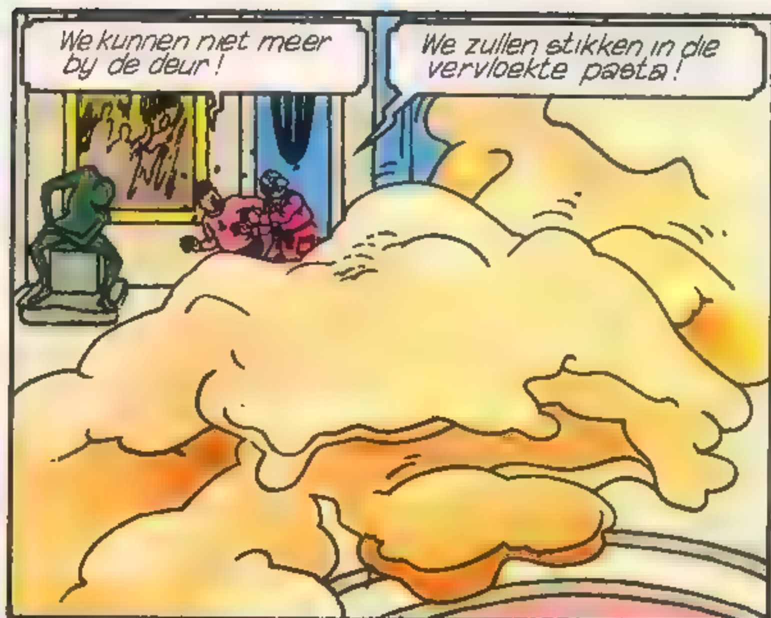
Country-muziek heb ik nooit zo zien zitten. Sterker nog, ik heb er altijd een gruwelijke hekel aan gehad. Het zal hem wel in de eentonigheid zitten. In steeds diezelfde dreun, en in de muzikale clichés, die je constant tegenkomt. Country-muziek maakt me moedeloos; ik krijg er altijd een wat onbestemd gevoel van in de maagstreek. M'n collega Jan van Erp daarentegen is er helemaal gek van. Je kunt hem er 's nachts voor wakker maken; hij lust er zogezegd wel pap van. Je ziet maar weer: smaken verschillen en dat is maar goed ook. De country & western kun je nog het beste beschouwen als de blanke tegenhanger van de rhythm & blues. De muziek vond aanvankelijk alleen waardering bij de financieel minder draagkrachtigen in het zuiden van de States. Maar die tijd is voorbij. Tegenwoordig is de country & western ook erg populair bij de gegoede burgerman. Zelfs president Nixon schijnt bij country-muziek te zweren. Nou ja, zo vreemd is dat nu ook weer niet. Iedereen krijgt toch de muziek die hij waard is. De moraal die uit de teksten van de meeste countryliedjes naar voren komt, is zeer conventioneel, zeer christelijk. Vooral de zondigheid van de grote stad is een veelgebruikt thema in de country-muziek. In 1968 probeerden de Byrds en later de Flying Burrito's de grote verbinding tussen de country en de rock tot stand te brengen. En ik geloof te mogen zeggen dat ze dat niet gelukt is. Het is een illusie te denken dat country een bijdrage kan leveren aan de rock. Daarvoor ligt de vorm ervan te vast. Maar goed, laat ik het nu eens over de Eagles hebben. Daarover zou ik dit stukje toch schrijven.

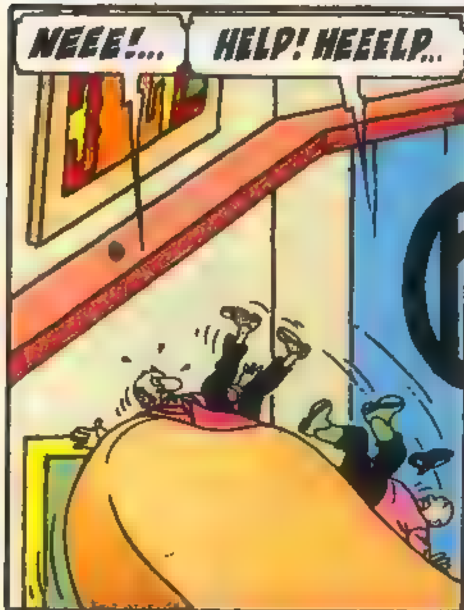
Allereerst de line up: GLEN FREY (lead-gitaar) die veel heeft gewerkt met Bo Diddley en Linda Ronstadt. BERNIE LEADON (slaggitaar en banjo), ex-leider van de Flying Burrito Brothers. RANDY MEISNER (basgitaar), vroeger bij Poco. DON HENLEY (drums), die altijd in de begeleidingsgroep van Linda Ronstadt heeft gezeten. Oorspronkelijk zijn de vier bij elkaar gekomen als begeleidingsgroep voor Linda Ronstadt, op aanraden van Jackson Browne, die met Glen Frey bevriend was. Maar na één of twee sessies kwam de groep tot de overtuiging dat het geluid eigenlijk te goed was om alleen maar begeleidingsband te zijn. Jack Brown bracht de groep in contact met David Geffen, de baas van Asylum-Records. Nog geen maand later was de geboorte van de Eagles een feit en vloog de groep onmiddellijk naar Londen om onder supervisie van Glyn Johns een elpee te nemen. Niet lang na het uitkomen van het album scoorden de Eagles hun eerste hit met Take It Easy, onmiddellijk gevolgd door Whichy Woman. Aanvankelijk dacht ik nog met zo'n steiletje country-rockzwijmelaars à la de Burrito's te doen te hebben. Maar daar vergiste ik me behoorlijk in. De muziek van de Eagles is uitermate fraai. Het geluid dat ze bijvoorbeeld op hun laatste elpee Desperado laten horen, heeft persoonlijkheid. Desperado is een concept-album, waarin de tijd van de Daltons de verbindende factor is. Naast een aantal onverwacht heavy nummers bevat Desperado ook enkele prachtige, ingetogen balladen. Vooral Tequila Sunrise (hoe ziet de ochtend eruit na een nacht doorzakken) mogen we graag draaien. Outlaw Man is dan één van de heavy nummers. De groep deed me meteen denken aan Neil Young en Crazy Horse in de tijden van Everybody Knows This Is Nowhere (Young's beste album!). Alleen zijn ze nog een stuk ruiger. Nee, de Eagles brengen geen muziek voor country-freaks. Die moeten maar albums van de Country Gazette gaan kopen.

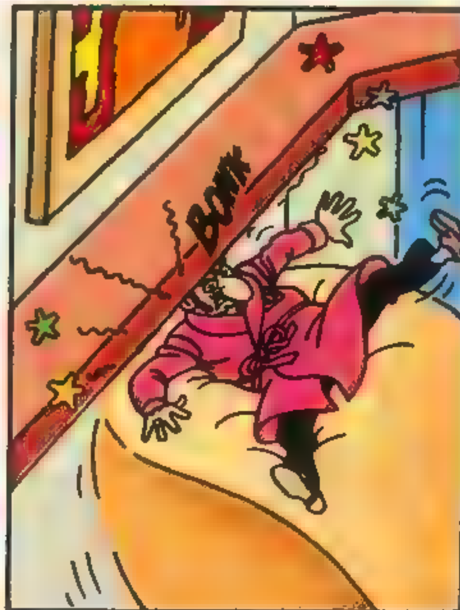
KUIFJE

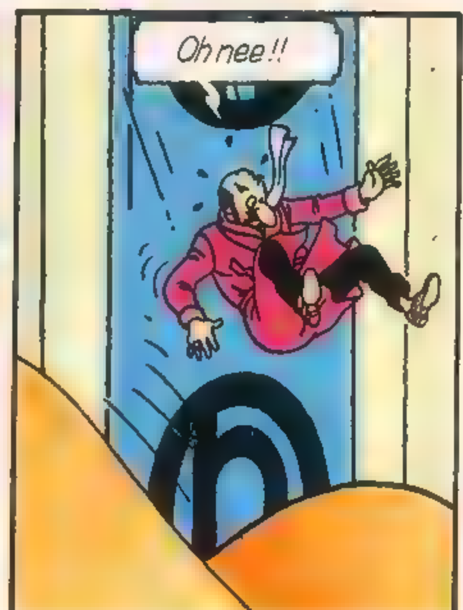
NAAR DE GROTE TEKENFILM VAN RAYMOND LEBLANC, GEMAAKT DOOR BELVISION.

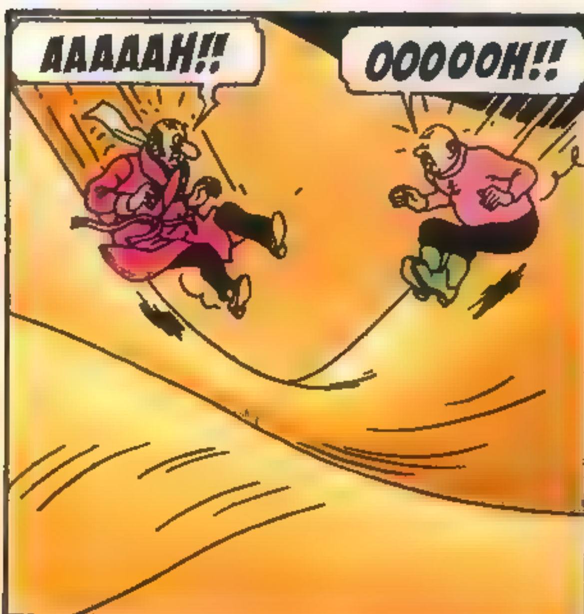

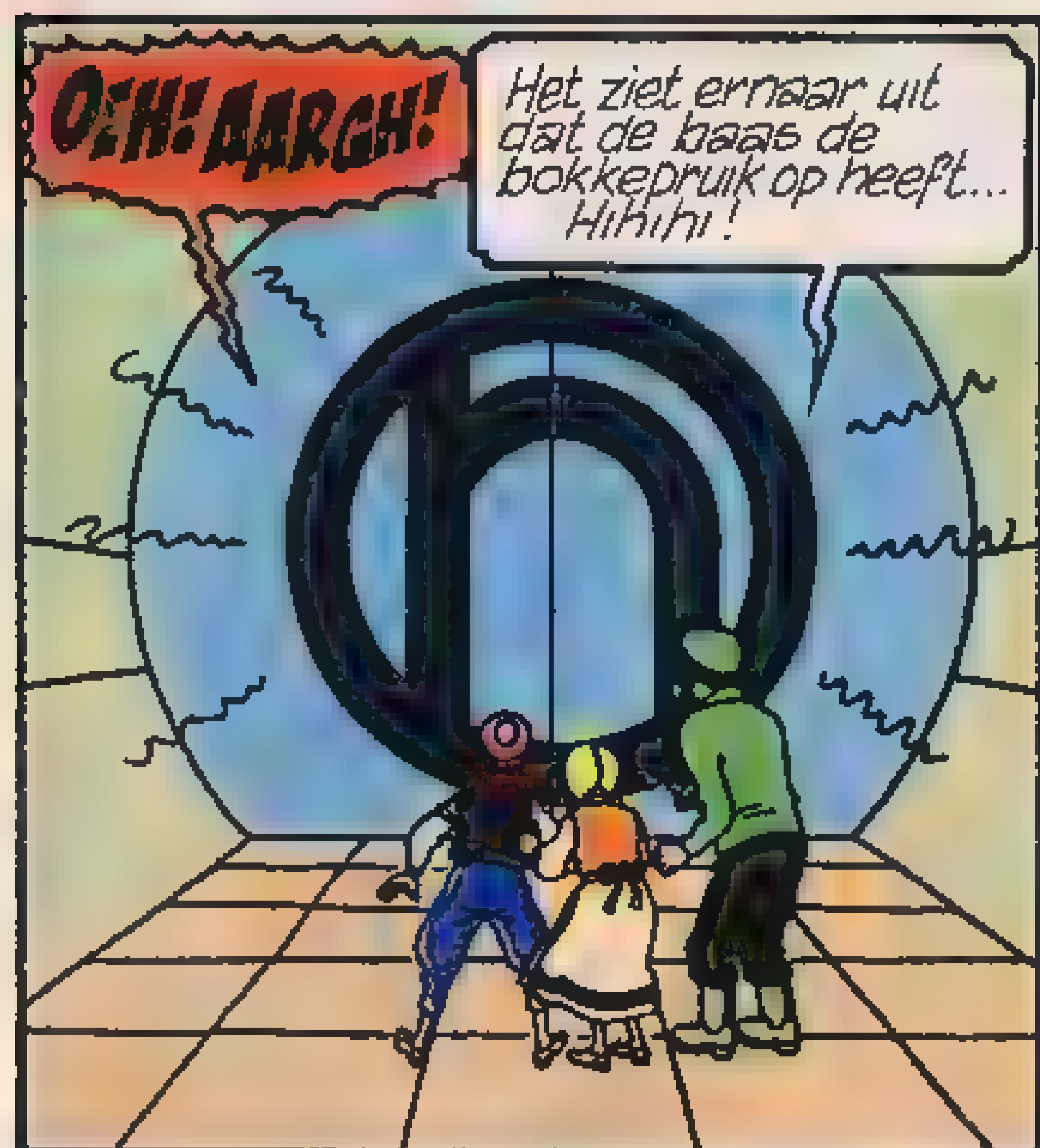

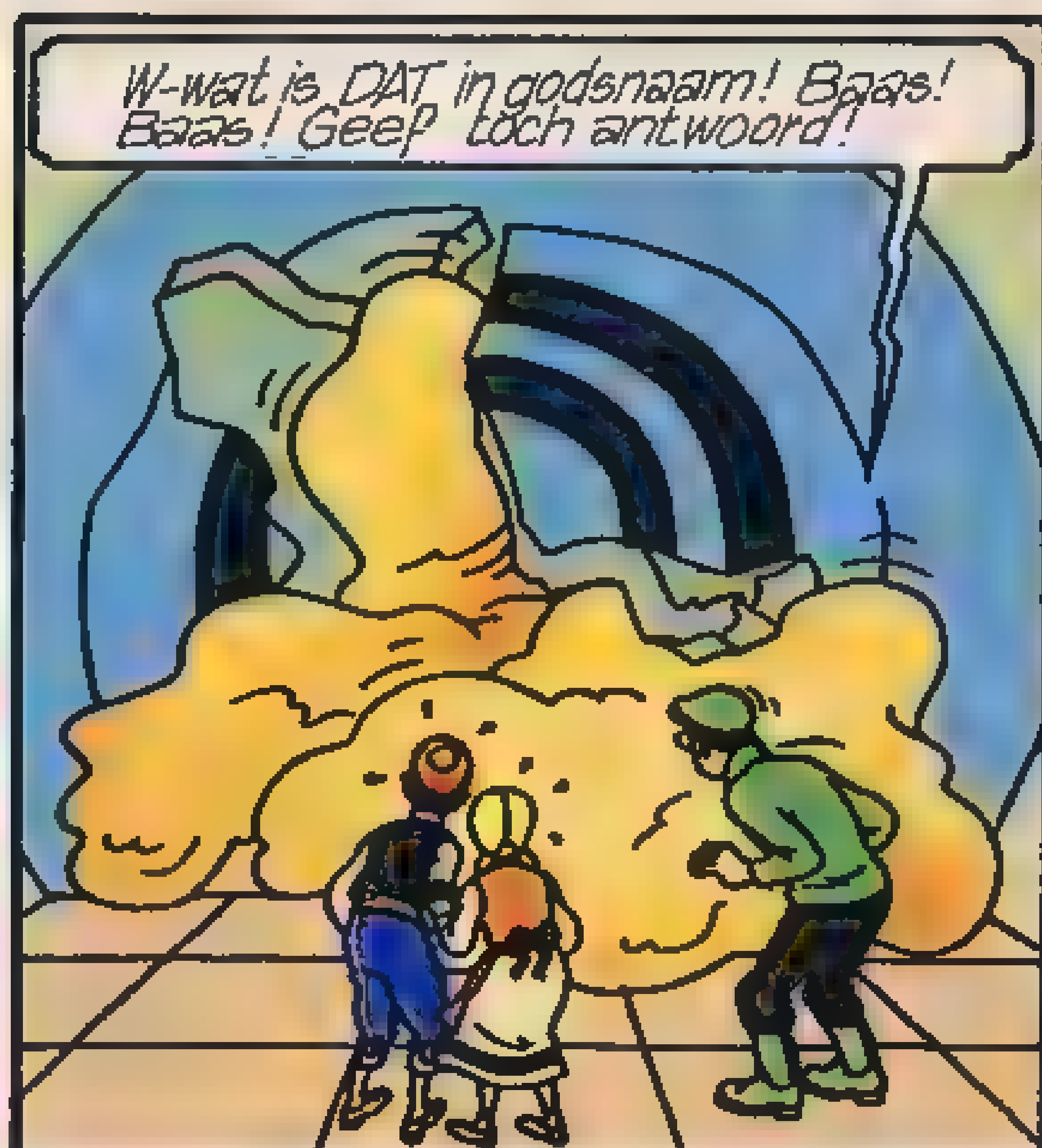

SCENARIO: GREG
TEKST EN ILLUSTRATIES: STUDIOS HERGÉ
VERTALING: JAN VAN ERP
KLEUR: HILBERT BOLLAND

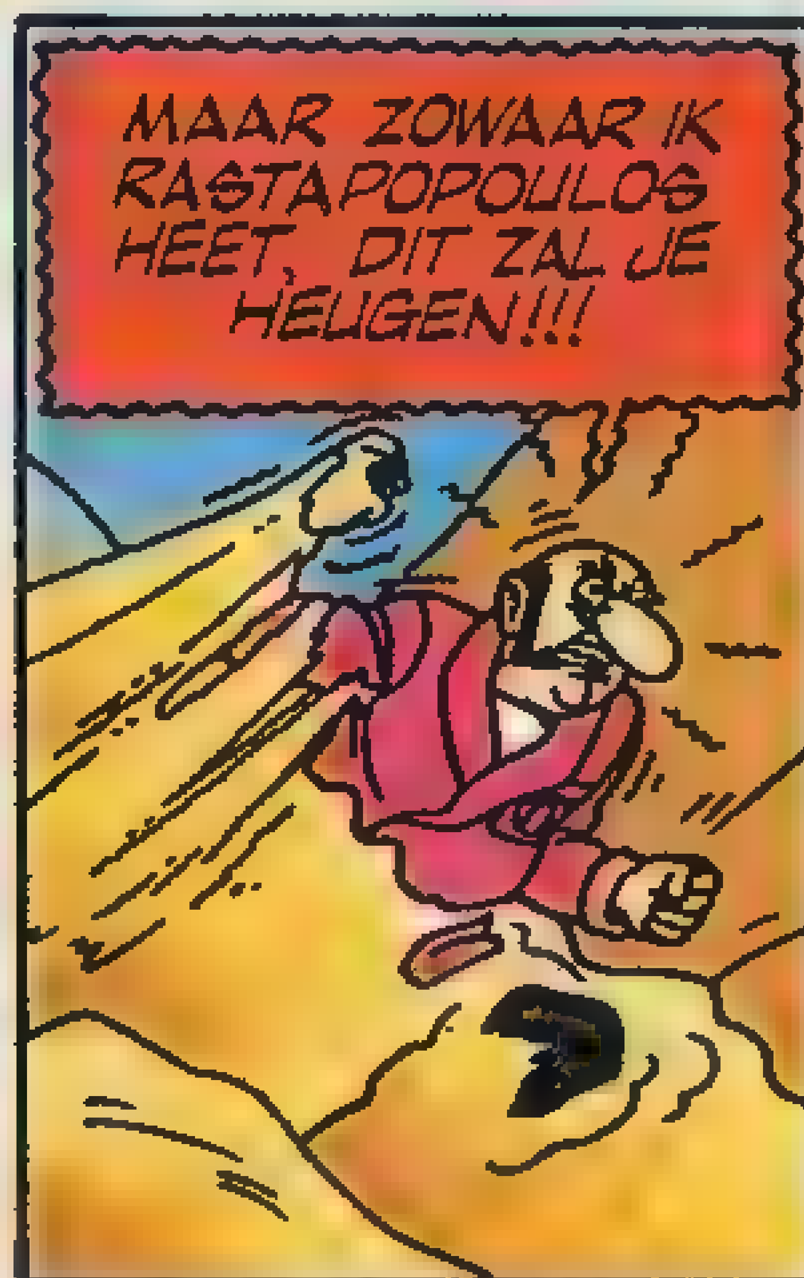
en het haaienmeer

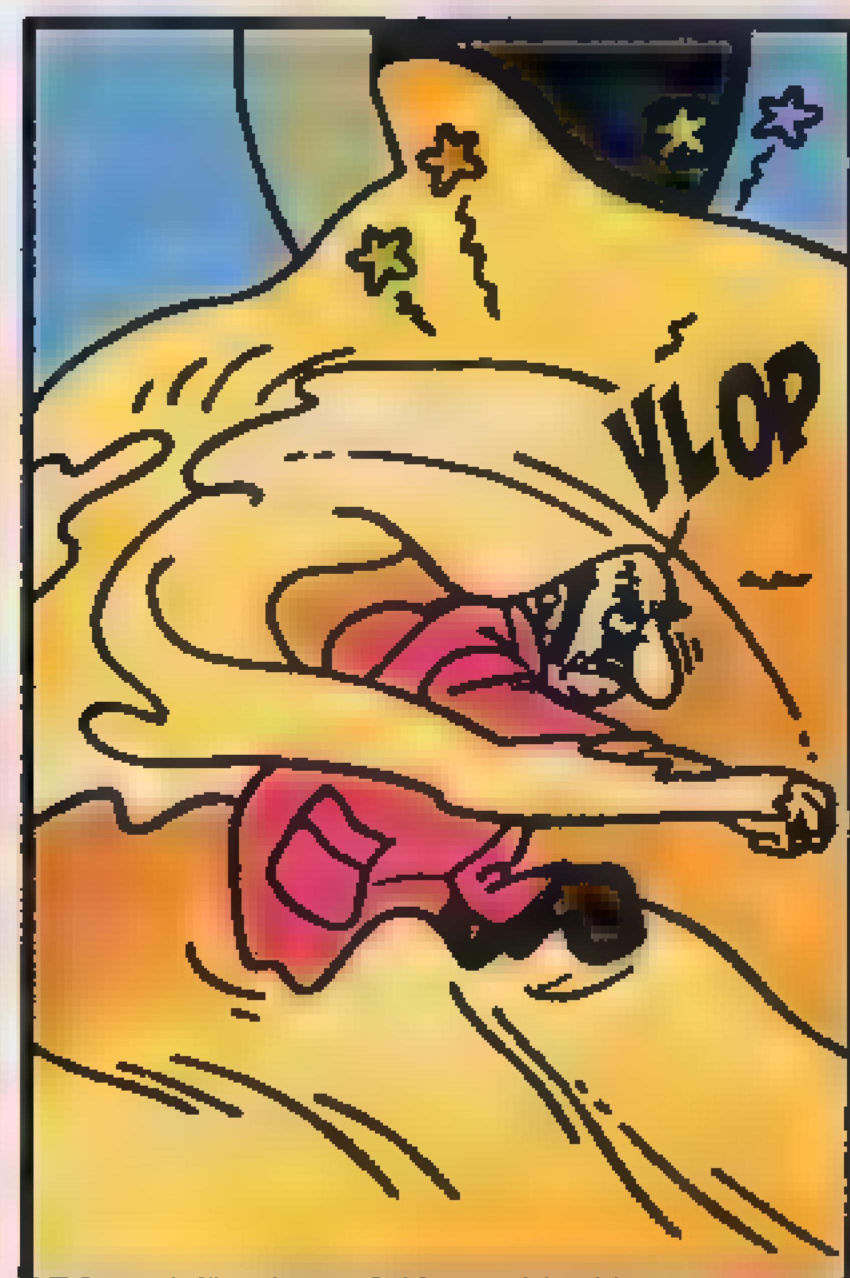

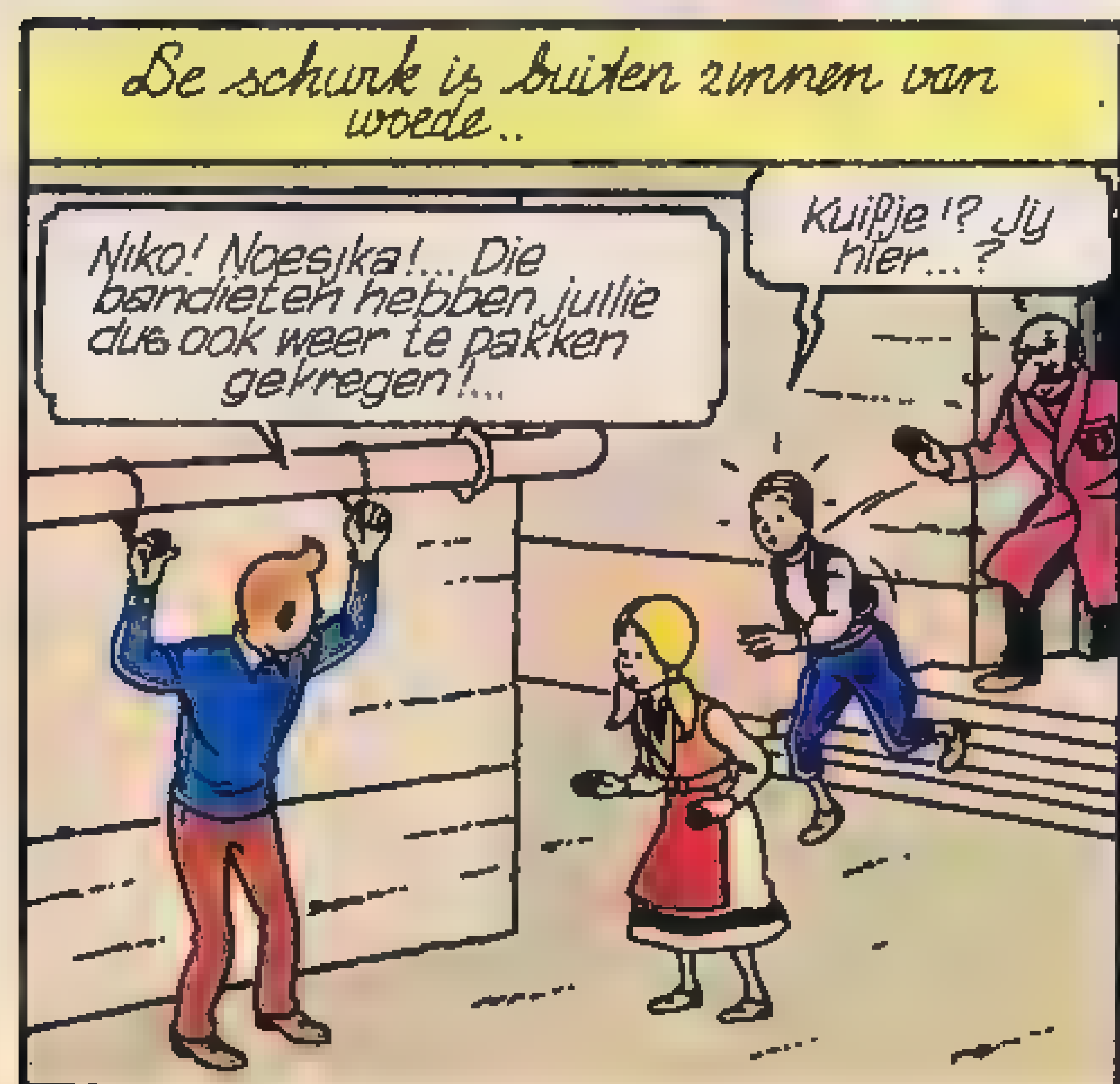

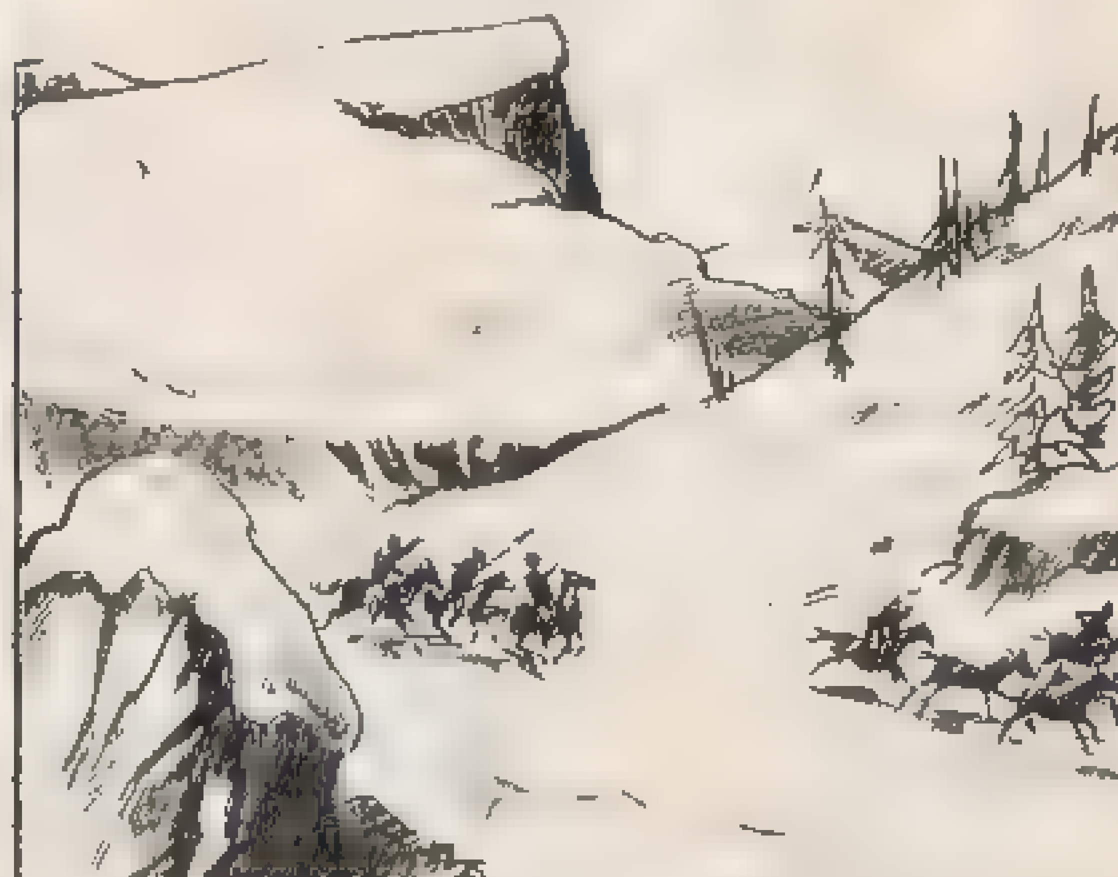
Wordt vervolgd

Dzjengis Khan

MET TWEE VERSE PAARDEN WORDT DE ACHTERVOLGING WEER INGEZET...

DRIE DAGEN LATER KRIJGEN ZE DE DIEVEN IN ZICHT!

HET LUKT HEN DE GESTOLEN PAARDEN WEG TE DRIJVEN MAAR DE DIEVEN GAAN TOT DE ACHTERVOLGING OVER

TEKENINGEN:
JOS LOOMAN
TEKST:
QUINT

strijd om het bestaan

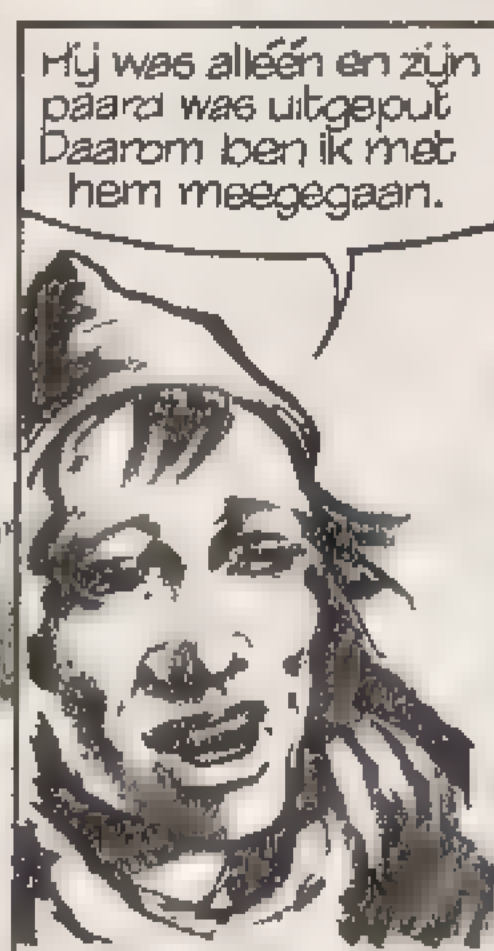

wordt vervolgd

JACOVITTI PRESENTEERT:

COCCO BILL CONTRA DE TSJOEK TSJOEK KLAN

KRAKKEMIKKE, DAT PAARD WORDT MET DE DAG LAGER!

THE DIRLINDON STATION

JA, MEVROUW, DE SNELTREIN NAAR BABILA-CITY HEEFT TWEE DAGEN VERTRAGING..

HEB JE ER BEZWAAR TEGEN ALS IK JE HOOFD ER EVEN AFTREK?

WE NEMEN DE EERSTE TREIN DIE NAAR BABILA-CITY GAAT, OKAY STAPPER?

IK HOOP MAAR DAT ZE SLAAPCOUPÉS HEBBEN!

DEZE OUWE KOFFER KAN WEL WEG..

DIT LIJKT ME NIET BEPAALD DE SNELTREIN NAAR BABILA-DINGES!

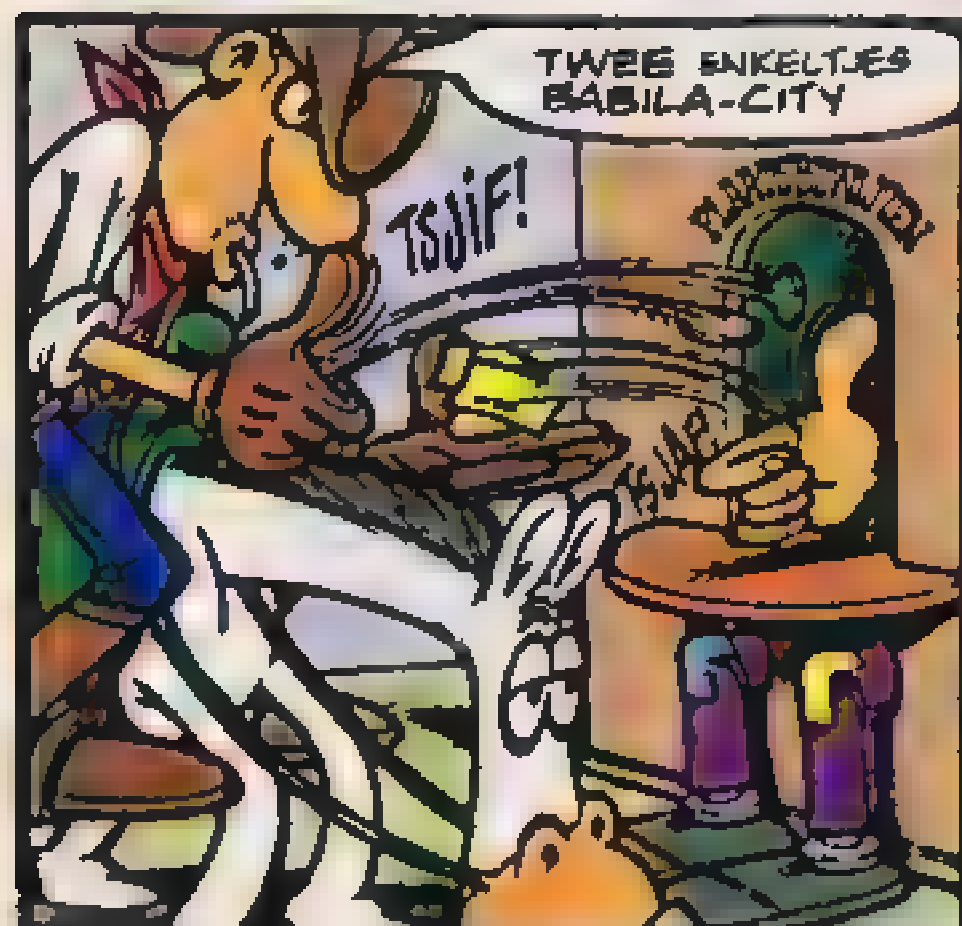
GOED, JE MAG OP DE RAILS SPELEN, MAAR ALS JE ONDER DE TREIN KOMT GA JE NIET HUILEN, HÈ?

DIE TUNNELS VAN TEGENWOORDIG ZIJN OOK NIET MEER WAT ZE GEWEEST ZIJN!

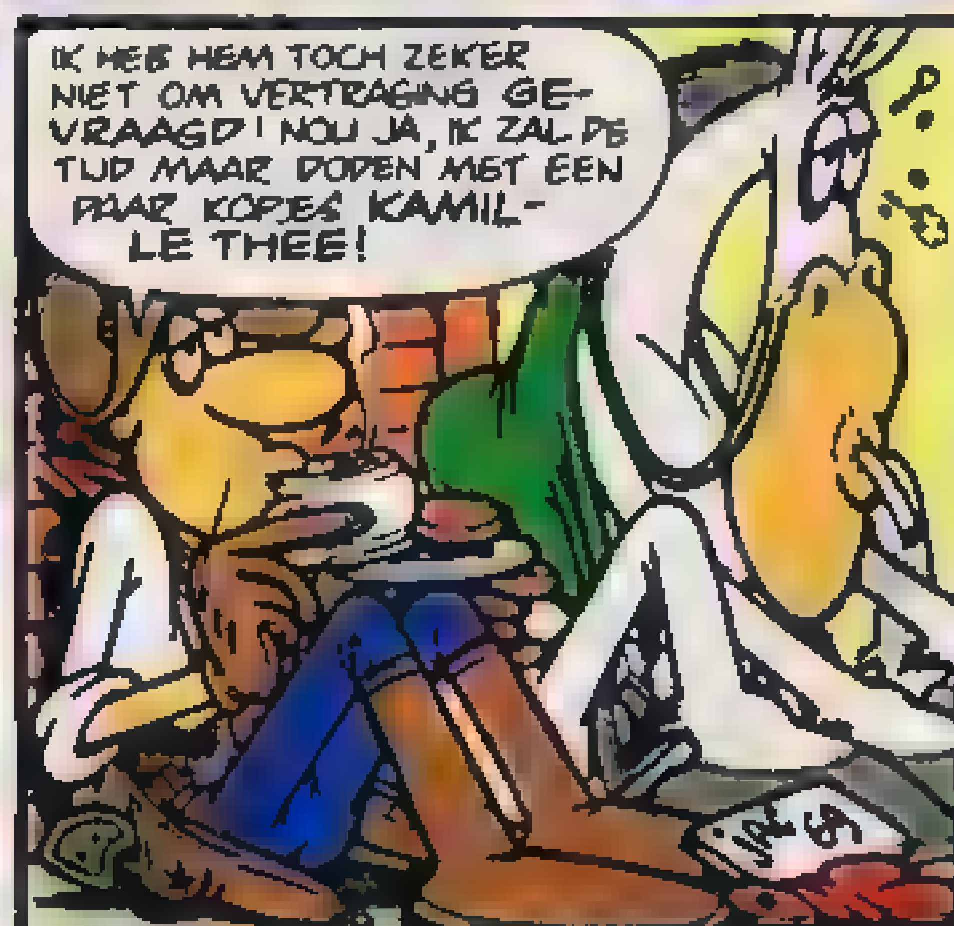
WE ZITTEN OP EEN DOOD SPOOR!

HEB JIJ HEM DOODGESCHOTEN?

WE ZIJN IN DIRLINDON IN TEXAS (GELOOF IK). COCCO BILL (DIE AAN DE RECHTERKANT ONDER DE TITEL TE PAARD ZIT) GAAT NAAR HET STATION OM DE TREIN NAAR BABILA-CITY TE NEMEN. VRAGEN JULLIE MIJ WAAROM HIJ DAAR NAARTOE GAAT? NOU.. IK ZOU HET NIET WETEN!

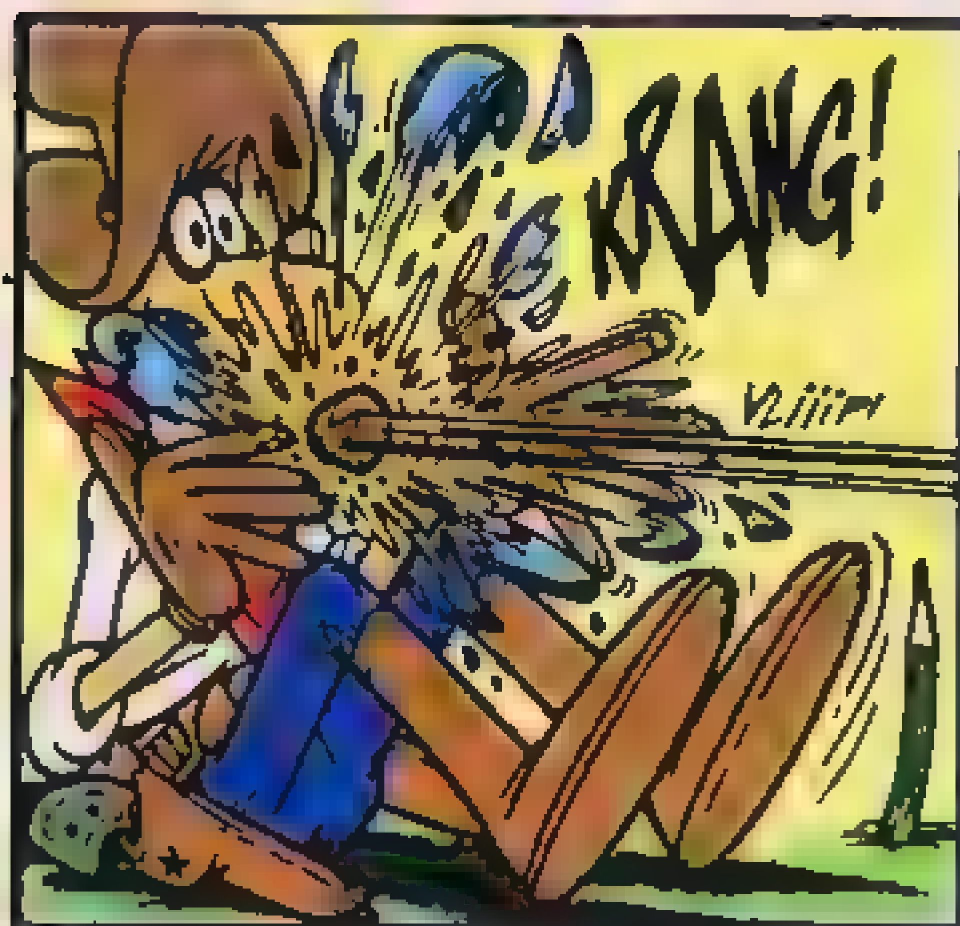

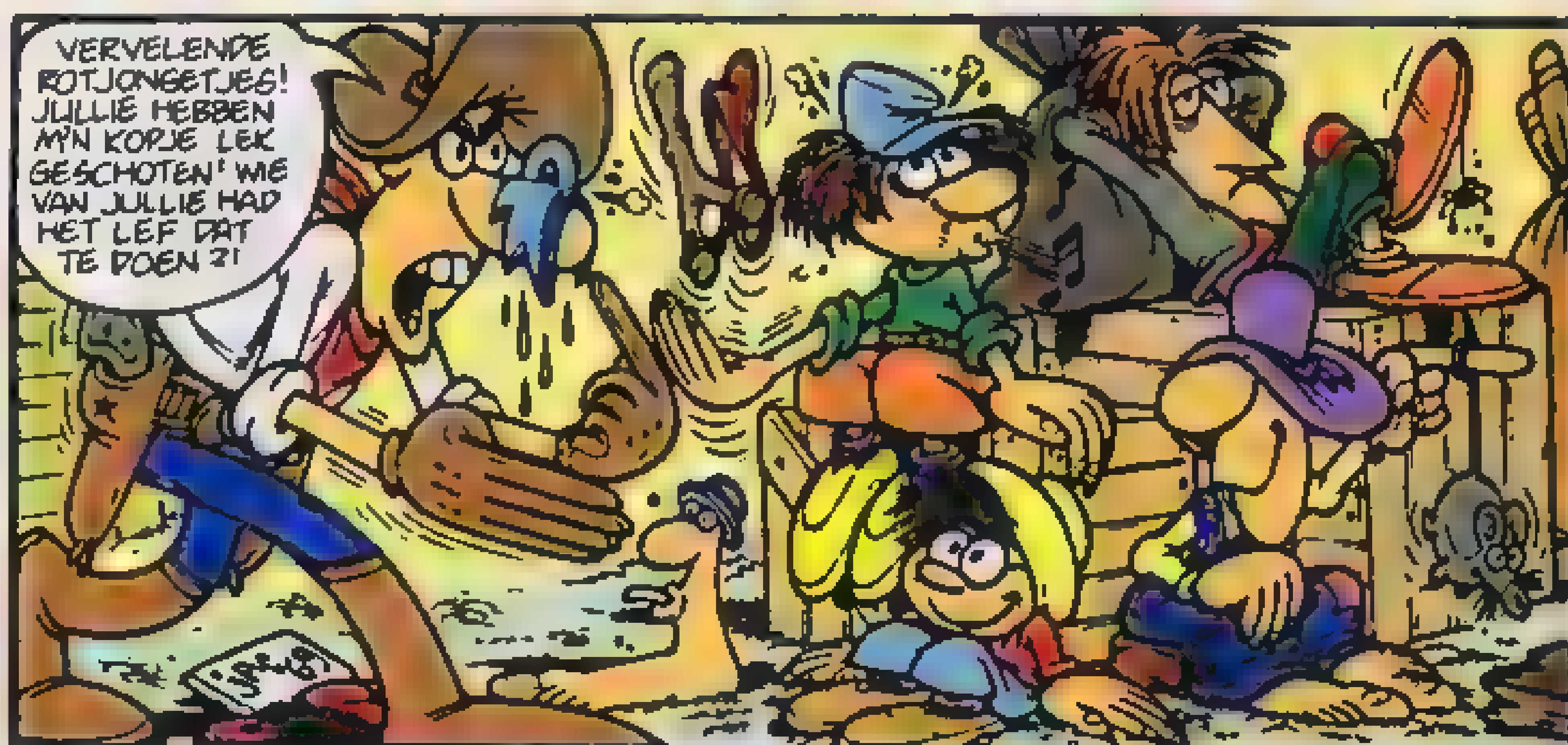

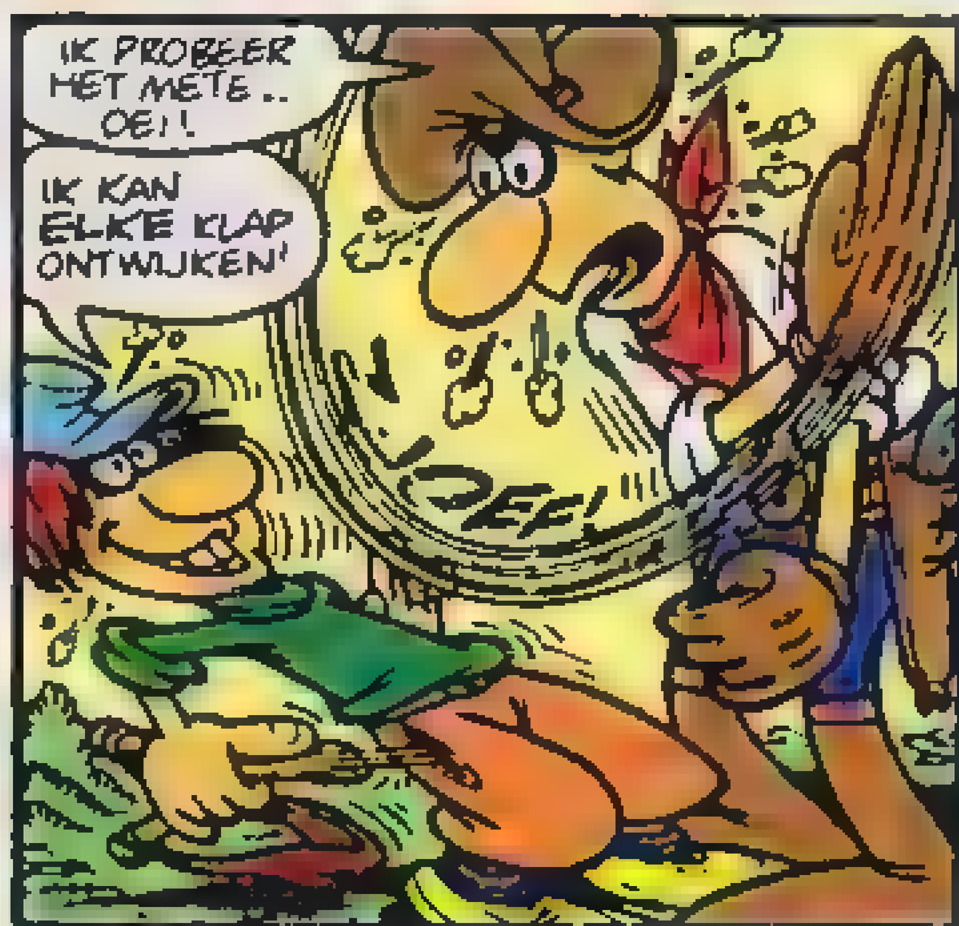
VERTALING:
ANNEKE VAN WISSEN

PUFF! PUFF! PUFF!

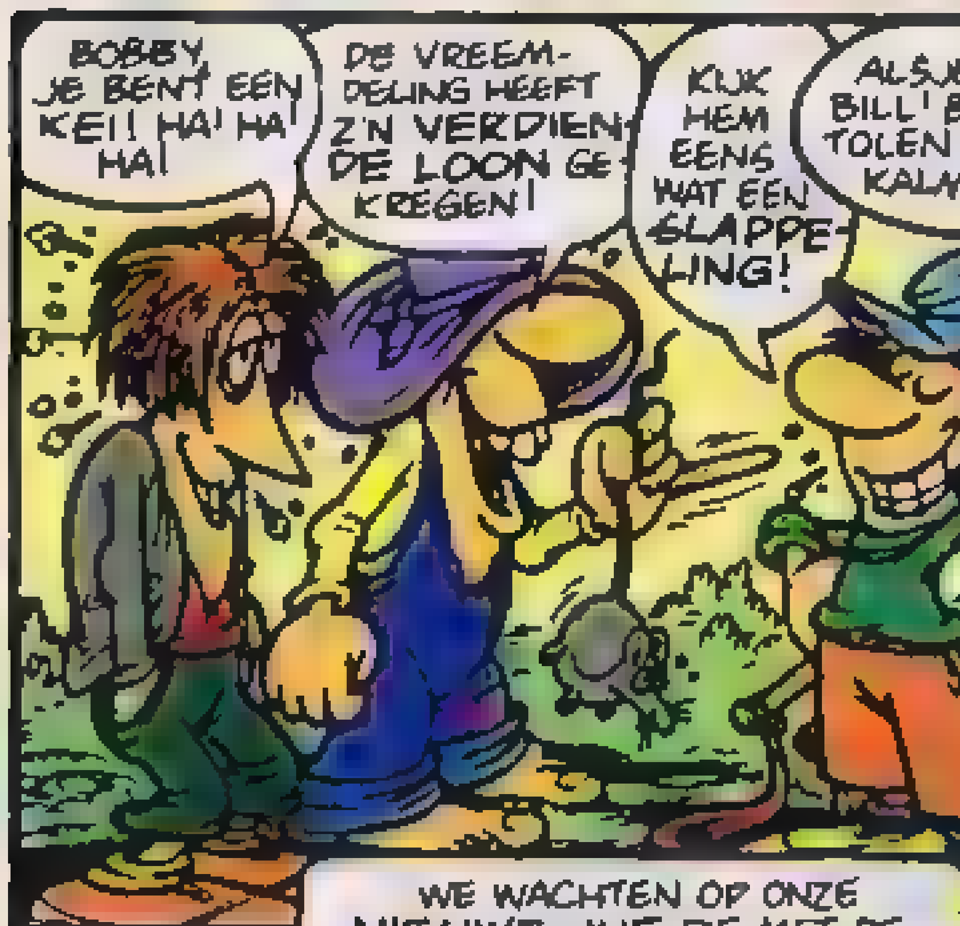

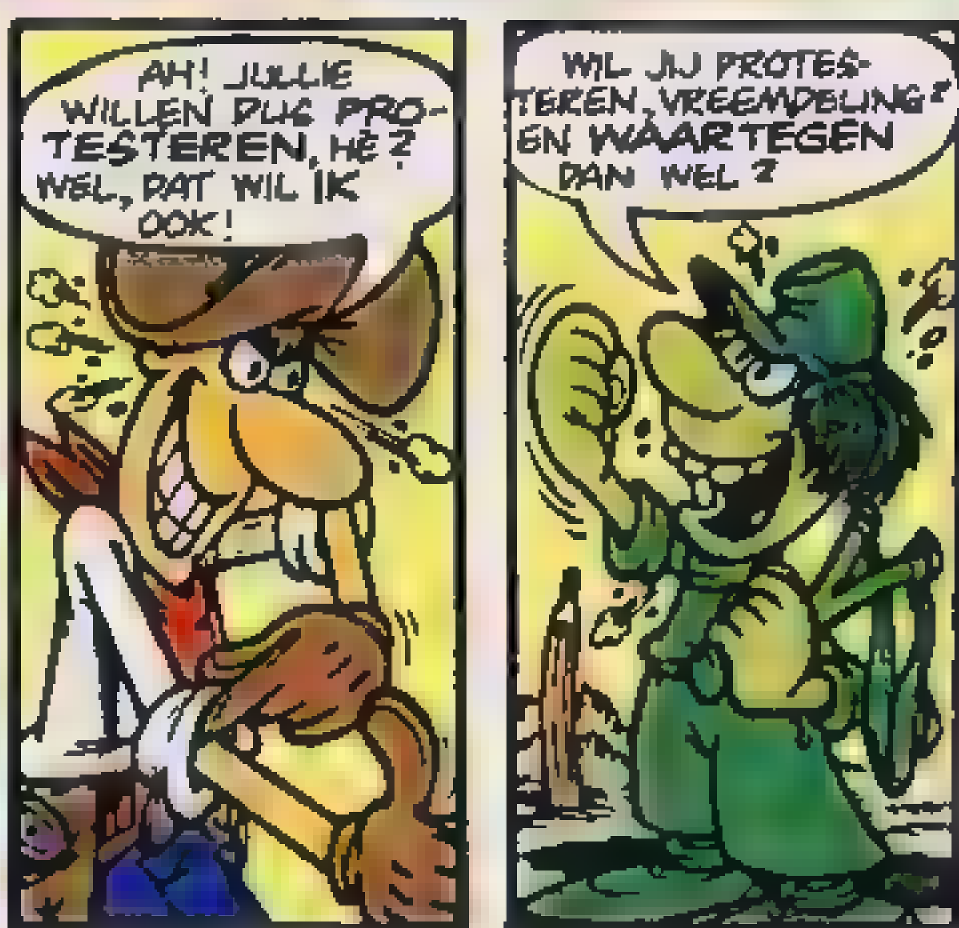

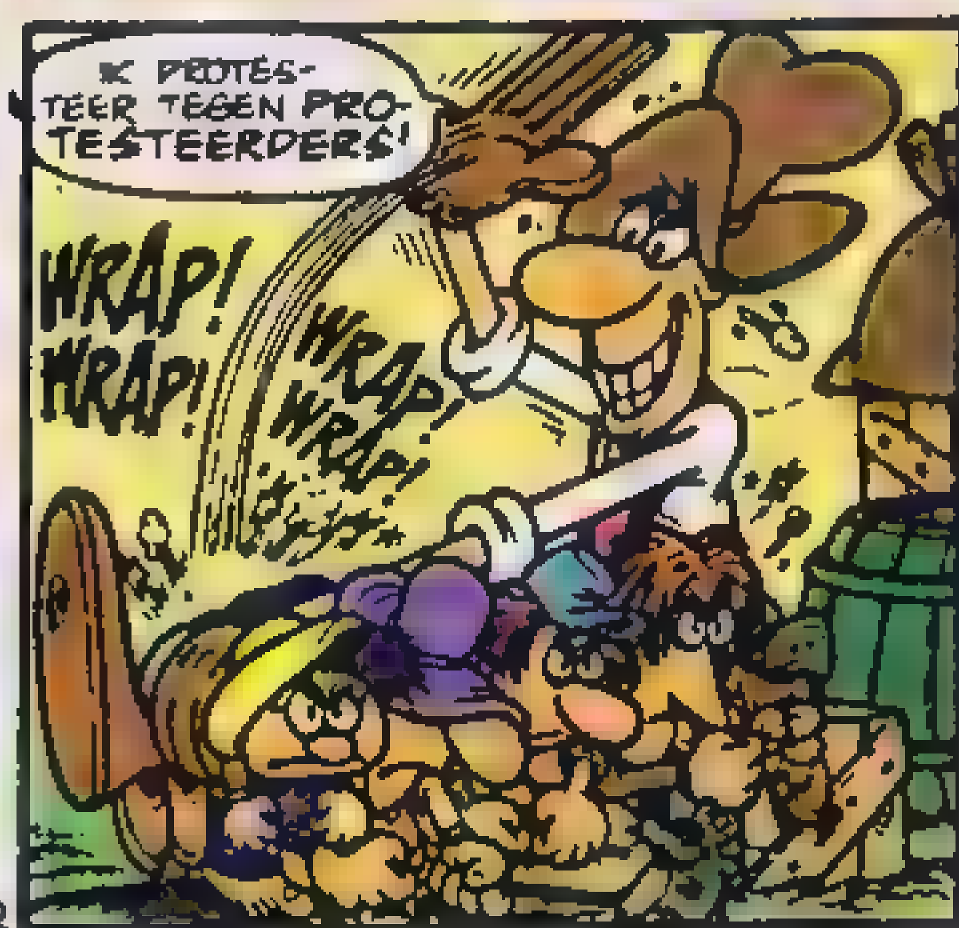

2

WORDT VERVOLGD

Flippie Flink

DOOR
MORT WALKER
VERTALING:
BOLESLAV BECKMAN

PEANUTS

TEKENINGEN EN TEKST:
CHARLES M. SCHULZ
VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE

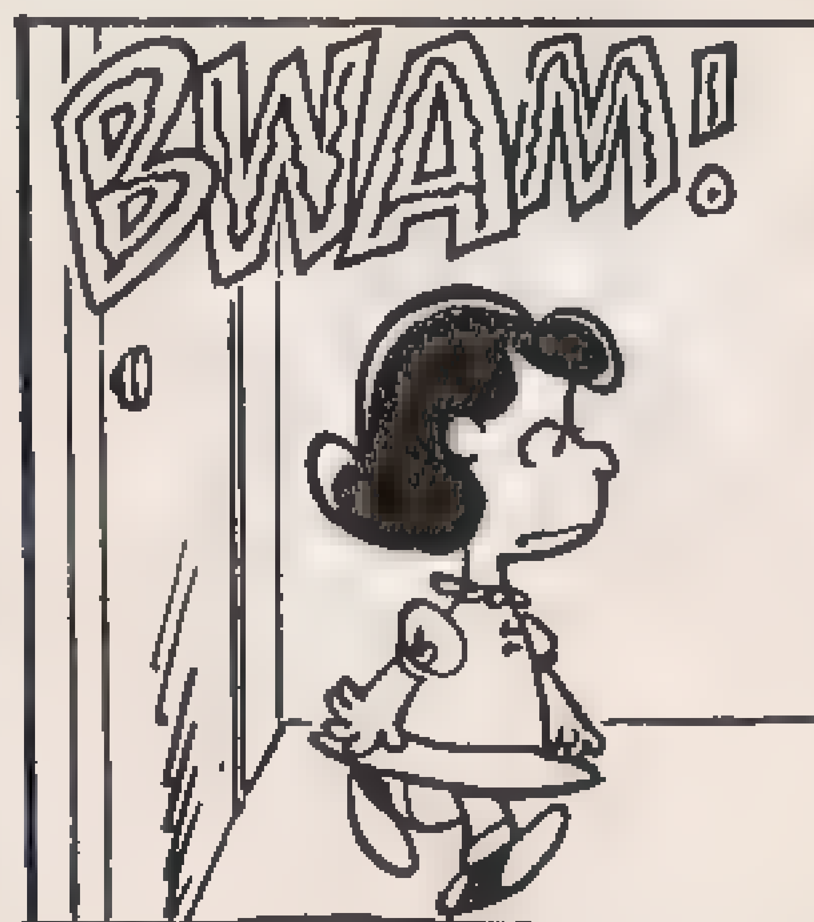

PEP Uithaler
LUCKY LUKE

MORRIS

tekst:
Jan de Rooij

Veertig albums zijn er uit van Lucky Luke, de onverstoorbare immer sigaretten rokende cowboy die zonder zijn trouwe viervoeter Jolly Jumper maar een ordinaire voetganger zou zijn. In die veertig albums van wereldwijde faam heeft Maurice — Morris — de Bevere Lucky Luke laten afrekenen met talloze oplichters en bandieten. De roem die Morris vergaard heeft, is niet onverdiend, want de avonturen van Lucky Luke onderscheiden zich van de doorsnee-stripverhalen door een uiterst trefzekere vormgeving en tekst. Maar laten we eens teruggaan in de tijd en wel naar het jaar 1943. Het jaar waarop Morris toetrad tot een Belgische tekenfilmstudio waar onder andere André Franquin, de tekenaar van Guust en Robbedoes, Eddy Paape (o.a. Jan Kordaat, Flip Flink en Luc Oriënt) en Peyo (Johan, Pirrewiet en de Smurfen) werkten. Een tekenfilm maken was altijd één van de dromen van Morris geweest. In de studio werkte hij aan een film van zo'n zes, zeven minuten met 24 beelden per seconde, waarvoor Franquin het scenario uitgedacht had: „Het geschenk van de fee". Maar gelukkig voor ons bleef het bij die ene film omdat na de oorlog de concurrentie van de Amerikaanse tekenfilm te groot werd. En dat betekende het einde van de studio. Morris was echter niet voor één gat te vangen. Samen met Franquin ging hij naar het weekblad Robbedoes waar hij uitgever Dupuis de eerste schetsen van Lucky Luke toonde. Dupuis zag er wel wat in en gaf Morris opdracht tot het maken van een twintig-paginaverhaal dat „Arizona 1880" moest gaan heten. Het zou de eerste aflevering worden uit een lange reeks avonturen. Alles was in dat eerste verhaal al aanwezig voor een goede western... saloongevechten, schietpartijen en halsbrekende ritten. Maar de tekeningen waren nog niet je dat. Morris moest nog naar een eigen stijl toe groeien. Vooral in dat eerste verhaal is duidelijk de invloed van Disney merkbaar. Maar meer nog dan door Disney werd Morris beïnvloed door Segar, de tekenaar van Popeye. Kijk maar eens naar de bestuurder van de postkoets op de eerste pagina (je moet dan natuurlijk wel dat album bezitten).

In 1948 vertrok Morris met Jijé (tekenaar van o.a. Jerry Spring en Mick Tangy) naar de Verenigde Staten. Hij wilde zich daar documenteren over de historische lotgevallen van Lucky Luke. Zes jaar bleef hij er. Op zijn laatste speurtocht door het wilde westen ontmoette Morris de Fransman René Goscinny, die voor Jijé eens een scenario had gemaakt voor een televisietekenfilm. Morris had dat scenario erg goed gevonden en vroeg daarom aan Goscinny ook eens een script voor Lucky Luke te maken. Het werd „De spoorweg door de prairie". Vanaf die tijd hebben de twee samengewerkt. Eerst los-vast omdat uitgever Dupuis het werk van Goscinny niet zo zag zitten. Tegenwoordig wordt het werken aan de Lucky Luke-strip erg serieus opgevat door Morris. Vroeger werkte hij week voor week vooruit, zonder goed te weten waar hij naar toe ging. Dan was hij soms zover, dat de held in zulke penibele omstandigheden verkeerde, dat het bijna onmogelijk was hem eruit te krijgen. Tegenwoordig bestaat dat niet meer. Iedere pagina wordt op voorhand perfect voorbereid, beeld voor beeld. Samen met René Goscinny maakt Morris eerst een synopsis. Dan werken ze samen de 44 bladzijden uit, precies zoals bij een scenario voor een film. De bladzijden worden in tweeën verdeeld, links staat de actie uitgeschreven en aan de rechterkant van de bladzijde de dialoog.

In de Lucky Luke-strip krijgen sommige figuren van Morris het gezicht van een bestaande filmster. De in het verhaal „Calamity Jane" optredende hoogleraar in de wellevendheid vertoont bijvoorbeeld erg veel gelijkenis met de Britse acteur David Niven. Maar er zijn meer voorbeelden. Jack Palance acteert als Phil IJzerdraad in het gelijknamige verhaal. En ook Alfred Hitchcock kun je waarnemen. Bekijk de man achter de bar op strippagina 29 van „De Postkoets" maar eens goed. Dit verhaal is trouwens een persiflage op Stagecoach, de uit 1939 daterende film van John Ford. Tja, en dan heeft voor de premiejager uit het Lucky Luke-verhaal dat je nu in Pep kunt lezen, de acteur Lee van Cleef (bekend uit veel spaghettiwesterns) model gestaan. Morris gaat veel naar films, dat is duidelijk te merken. In de Lucky Luke-verhalen vallen zelden of nooit doden. Het doel van de loop van Lucky Luke's Colt 1873 six-shooter is altijd een speelkaart, de haan van een revolver of de loop van het wapen van de tegenpartij. Morris betreurt dat. Het is een droom van hem om nog eens een episode te maken met een echt bloedbad. Met veel kleur, al was het alleen maar rood. Maar dat zal er wel nooit van komen. Aan de figuur

de vader van lucky luke

van Lucky Luke kan hij na zoveel jaren weinig meer veranderen. De lezers zouden dat niet goedkeuren. Alleen in de allereerste verhalen van Lucky Luke ging er nog wel eens iemand het hoekje om. Denk maar aan Mad Jim, Lucky Luke's dubbelganger uit het tweede verhaal van het Dick Digger's Goudmijn-album en aan de neven Dalton uit Vogelvrij. Maar op een gegeven moment werd dat door Dupuis verboden omdat de uitgever zich te onderwerpen had aan de Franse censuur. Om te voorkomen dat Robbedoes in Frankrijk verboden zou worden — Frankrijk is de belangrijkste markt voor dit blad — was Morris verplicht zich aan te passen aan de eisen die men in Frankrijk aan striptekenaars stelt. Men ging zelfs zover dat men het niet tolereerde dat er in de één of andere saloon een schilderij hing waarop een dame in een lichtzinnig gewaad stond afgebeeld. Ook mocht er geen whisky geschonken worden. Morris heeft zelfs nog eens een covertekening moeten overmaken omdat onderin de hoek een whiskyvat afgebeeld stond. Een andere keer moest hij de eerste pagina van het Billy the Kid-verhaal overmaken. Daarop zag je Billy the Kid liggend in de wieg met een revolver in plaats van een fopspeen in zijn mond. Dat getuigde van slechte smaak, vond Dupuis. Ook saloongirls waren uit den boze. Tegenwoordig (Morris werkt nu voor uitgeverij Dargaud) kan Morris voor een groot deel zijn eigen zin doordrijven. In de huidige verhalen breek je je nek over de meisjes van plezier en wordt er overvloedig whisky geschonken. En zo hoort het ook.

In de Lucky Luke-strip is het paard Jolly Jumper een beetje te vergelijken met Bobby in Kuifje. Het paard is van zeer groot belang. Als er iets gezegd moet worden en er is geen tweede persoon aan wie Lucky Luke iets kan mededelen, dan is er altijd het paard om te luisteren. Bovendien spreekt het paard zelf. Vooral in „De Premiejager" maakt Jolluy Jumper de ene komische opmerking na de andere. Lees het verhaal er nog maar eens op na.

De fijnste figuren die hij in zijn strips heeft laten opdraven, vindt Morris de Daltons. De eerste Daltons (Bob, Grat, Bill en Emmett) heeft Morris laten sneuvelen in het album Vogelvrij, als straf voor de beroving van de beide banken in Coffeyville. Op het laatste plaatje van Vogelvrij staan hun graven afgebeeld. De tekst op het bord boven de graven luidt: hier liggen de gebroeders Dalton, gestorven zonder hun laarzen uit te doen, 5 oktober 1892. Vreemd genoeg komen zes bundels later dezelfde figuren terug onder de namen Joe, William, Jack en Averell. Het zijn neven van de omgekomen Daltons, die gezworen hebben hun familieleden te wreken. Ze zijn aanzienlijk dommer dan de eerste Daltons. Waren die nog goed voor zo'n 30.000 dollar, op het hoofd van Joe, William en Jack staan prijzen van respectievelijk $ 5, $ 2.50 en een kunstvoorwerp van echt gips. Averell wordt in het eerste album waarin ze voorkomen (De Neven Dalton, deel 12) niet eens gezocht. Na het eerste avontuur komt daar verandering in.

Tot de realistische strip voelt Morris zich niet aangetrokken omdat deze de fantasie zou beperken. Toch heeft hij veel bewondering voor strips als Rip Kirby en Blueberry. Vooral Giraud, de tekenaar van Blueberry, vindt hij erg goed. Van de Nederlandse tekenaars heeft Morris veel waardering voor Dick Matena, Daan Jippes en Fred Julsing. Ze hebben alleen het nadeel teveel te tekenen. Ze willen teveel in hun tekeningen kwijt.

Over de eerste tekenfilm van Lucky Luke zullen we het hier niet hebben. De tweede is trouwens in voorbereiding. Wel willen we nog even ingaan op de speelfilm die van Lucky Luke gemaakt zou worden. Er is een firma geweest die één van de Dalton-avonturen wilde verfilmen. Maar dat is op een mislukking uitgedraaid. Wel zijn er na veel moeilijkheden vier acteurs van verschillende lengte gevonden die voor de Daltons zouden kunnen doorgaan. Voor de kleinste, een dwerg met een dikke neus, bleek het echter onmogelijk op zijn paard te blijven zitten. Geen speelfilm dus.

Morris (dit jaar wordt hij 50) werkt altijd alleen, in doodse stilte, in volle concentratie aan zijn cowboy Lucky Luke. Alleen als hij het kan, niet volgens een schema. De laatste tijd komen er aanzienlijk minder albums uit dan vroeger, wat voor een groot deel te wijten is aan de tekenfilmbesognes. Erg jammer, want we zien toch liever albums verschijnen. Morris moet erg lachen om de symboliek die in zijn verhalen gelegd wordt. Hij vindt het belachelijk dat er gedacht wordt dat er achter zijn figuren politieke bedoelingen en psychologische achtergronden steken. Het is naar zijn idee een uitvloeisel van de tendens van deze tijd waarin men het niet kan accepteren als je werk niet maatschappelijk geëngageerd is.

Afgezien van de veertig albums zijn er ook nog een aantal korte Lucky Luke-verhalen verschenen. Ze zijn te vinden in Pepparade 1 en 2. Ook heeft Morris nog verhalen geproduceerd voor het blad Sprint, een uitgave van Dupuis uit 1955. Voorts is er nog het verhaal „Le chemin du crépuscule" uit een speciale Robbedoes voor Parijse studenten en een pagina Lucky Luke voor het studentenblad Le Point (verscheen in Stripschrift 38½). Het volgende Lucky Luke-verhaal dat in Pep verschijnt, gaat „De grootvorst" heten. Het verhaal start in Pep 43. Blijf dit blad dus lezen.

Een gesprek met Henk Albers

„Ik mag Lucky Luke als dagstrip tekenen."

Waarschijnlijk heb je je vaak afgevraagd wie toch die Albers is die bij de Wereld van Lucky Luke vermeld staat. Nou, dat is gauw verteld. Henk Albers (26-8-1927, Amsterdam) is de enige tekenaar die voor Morris Lucky Luke mag tekenen. In dit nummer vind je van zijn hand de tekeningen bij „I'm A Poor Lonesome Cowboy" en de Lucky Luke-uithaler. Morris heeft het volste vertrouwen in Henk Albers en heeft hem zelfs gevraagd een dagstrip van Lucky Luke te maken. Henk Albers: „Maar dan moet ik wel zelf met een scenario aankomen. Goscinny heeft er geen tijd voor. En een scenario voor een dagstrip maken, is gigantisch moeilijk. Mij lukt het niet. Het zijn drie plaatjes met steeds aan het eind een cliffhanger, steeds moet je aan het eind een spanningselement inbouwen. Maar misschien loop ik nog eens tegen een goede scenarist aan." Peter Middeldorp, een vroegere chefredacteur van Pep, en Martin Lodewijk hebben Henk aangeraden Lucky Luke te gaan tekenen. Henk: „Ik had toen nog nooit een Dalton op papier gezet. Maar m'n tekenstijl deed ze aan die van Morris denken." Naar alle waarschijnlijkheid komt er deze winter in Frankrijk (misschien ook hier) een Lucky Luke-maandblad uit. Henk heeft voor het nulnummer zes pagina's getekend. Van Morris kan-ie zijn gang gaan.

Bronnen:
Rob van Eyck: The Lucky Luke Story (Stripschrift 38-40)
Martin van Amerongen: De Daltons zijn niet dood, de Daltons leven (VN, 13 april 1968)
Robbedoes no. 1513

Met dank aan Henk Albers

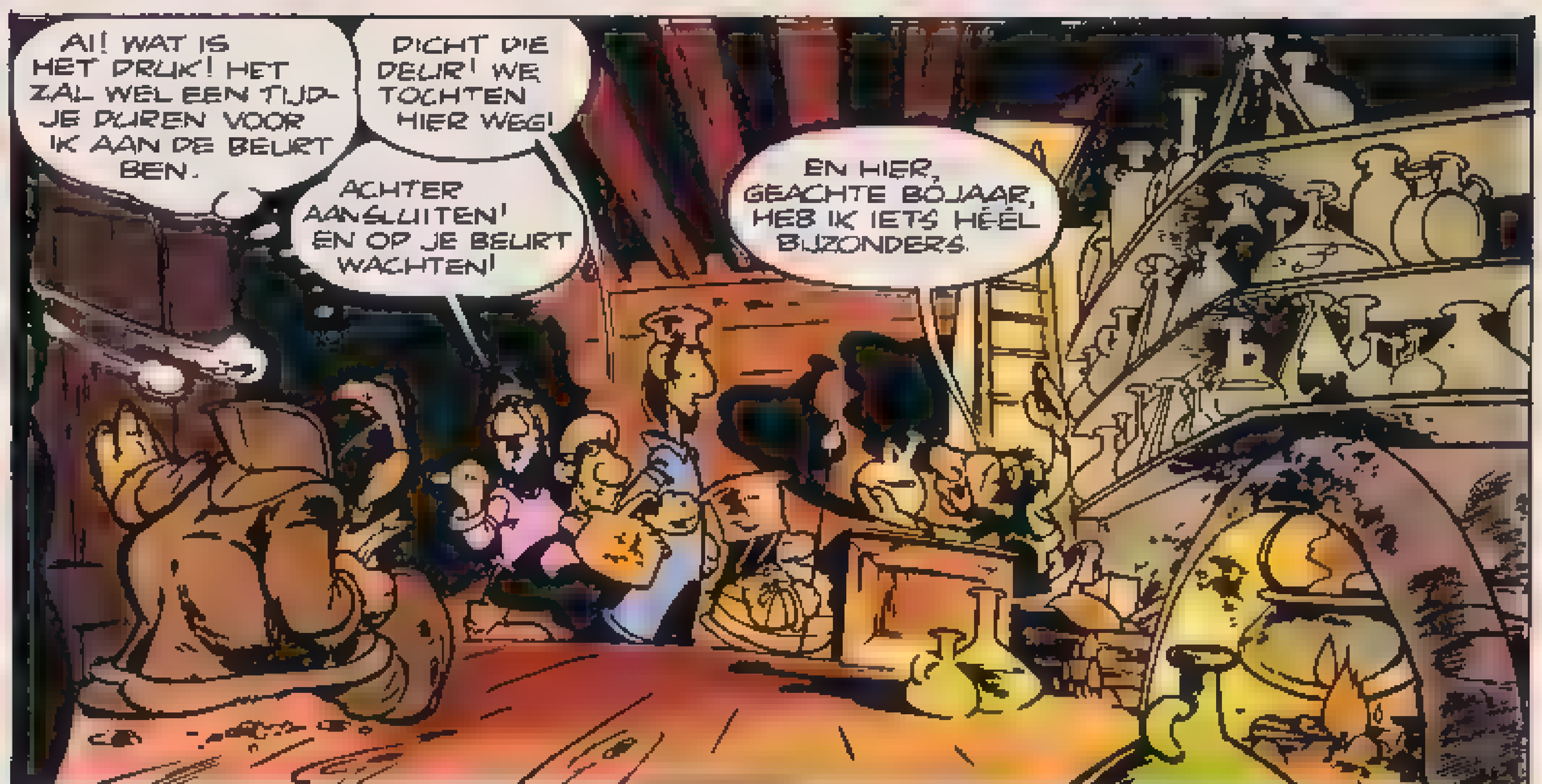
de BROERTJES SAMOJAROF & Co

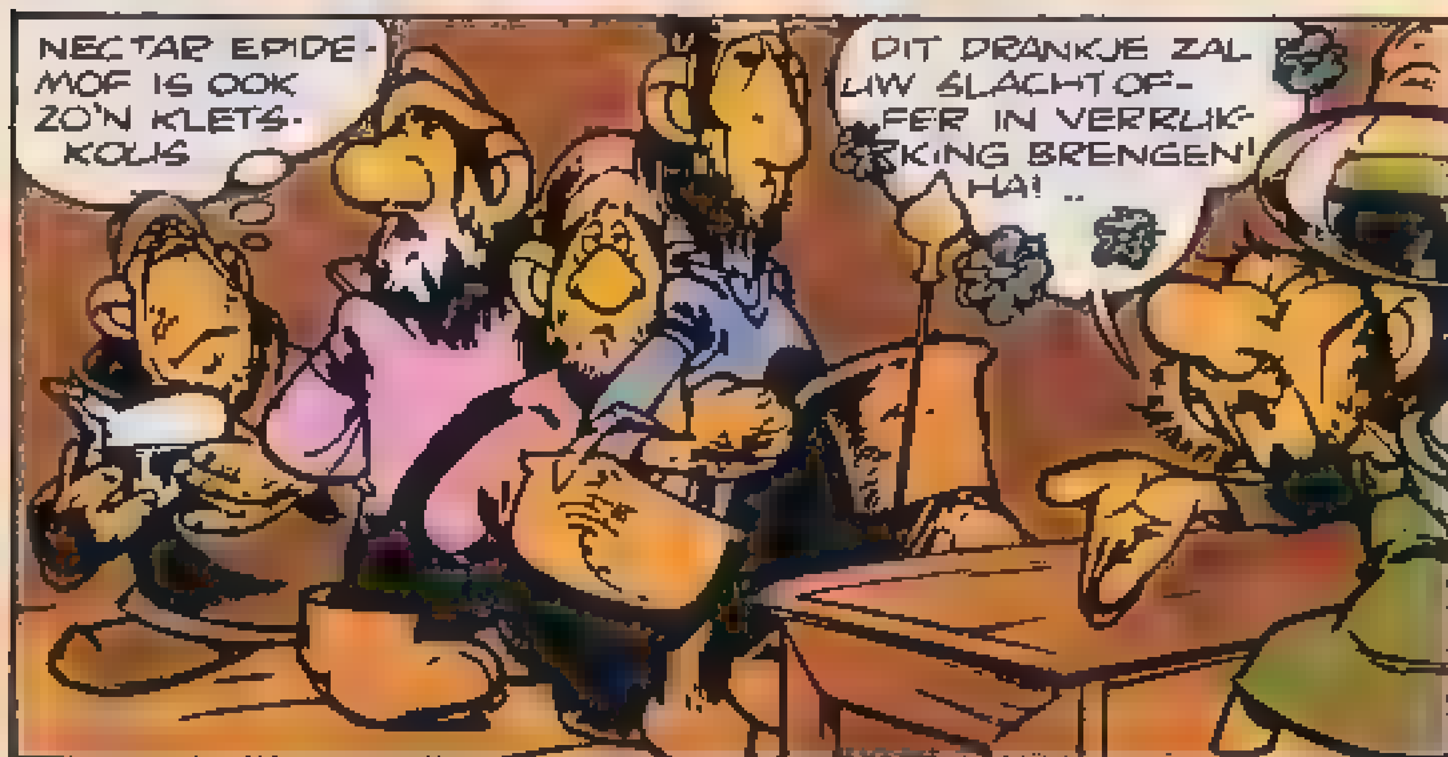
HOFLEVERANCIERS IN ZANG & DANS

DE EERSTE ECHTE, ONVERVALSTE

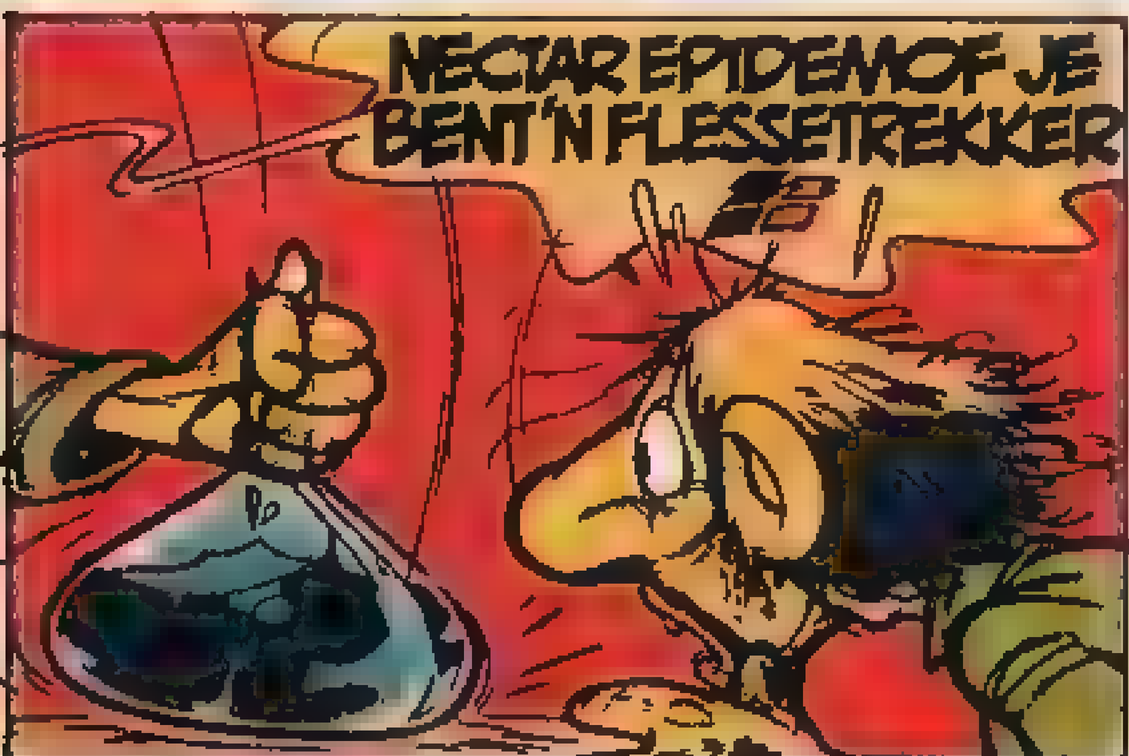

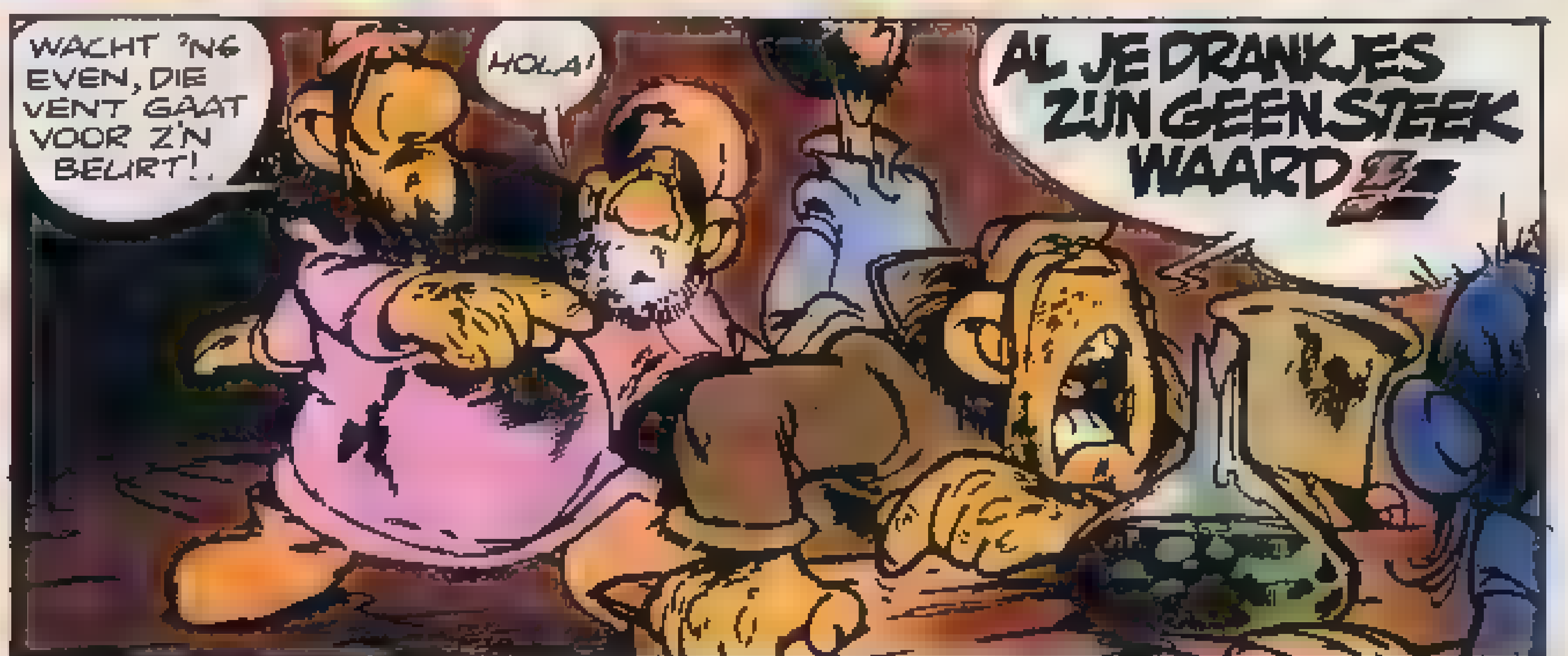

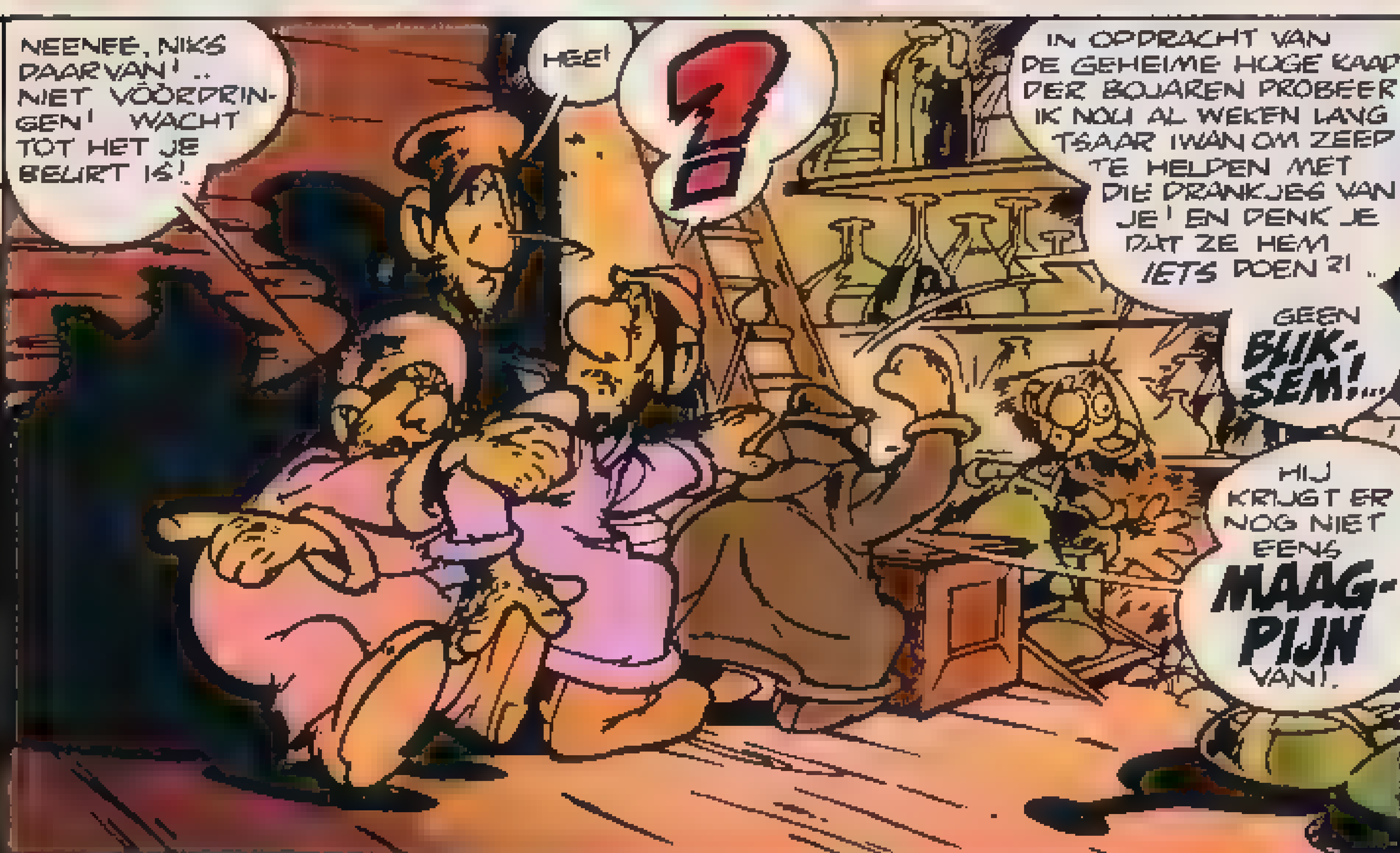

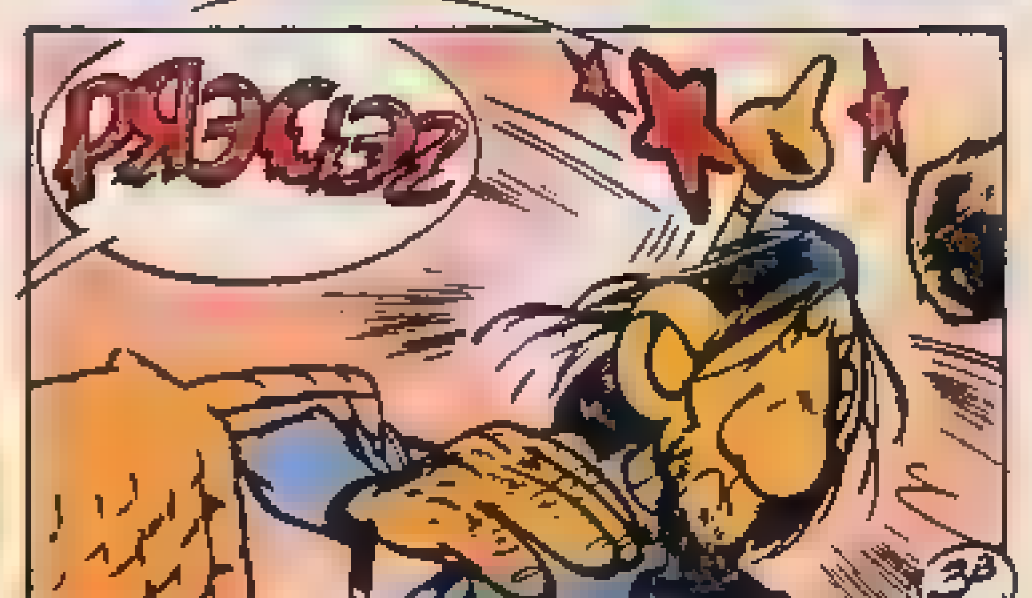

HET GESCHENK VAN DE TSAAR

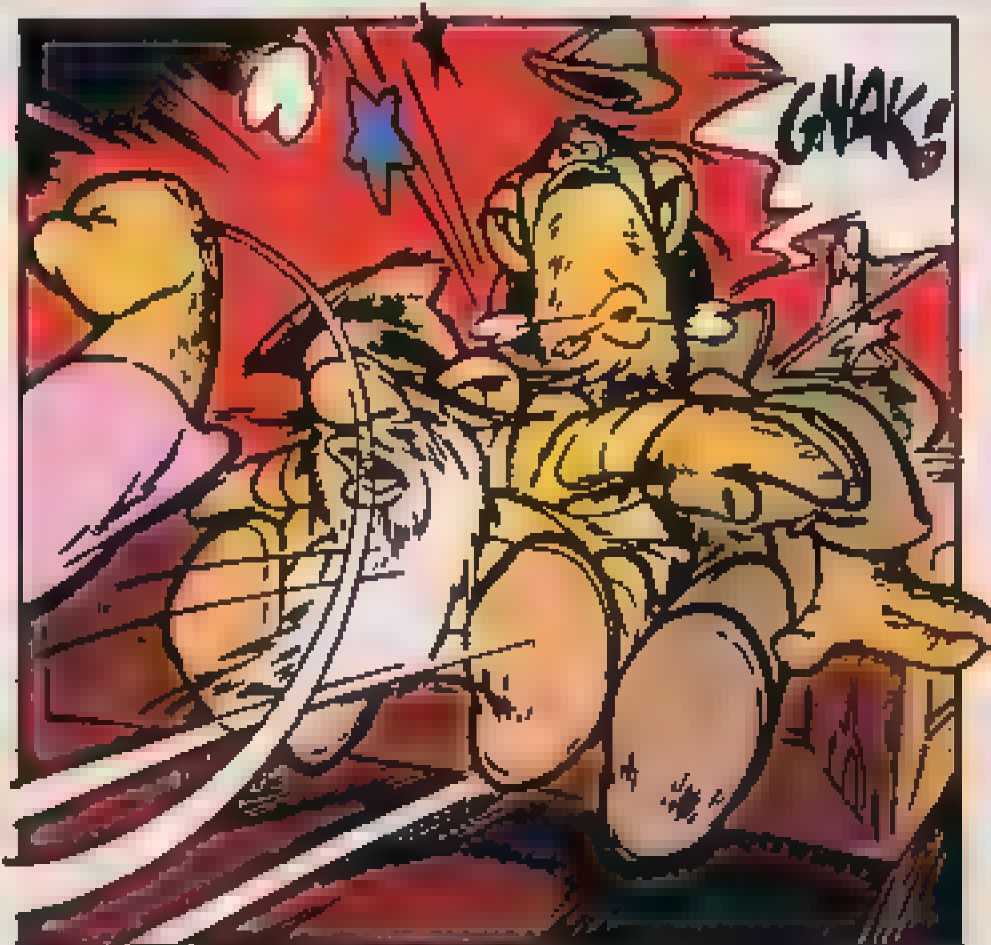
DOOR FRED A. JULSING

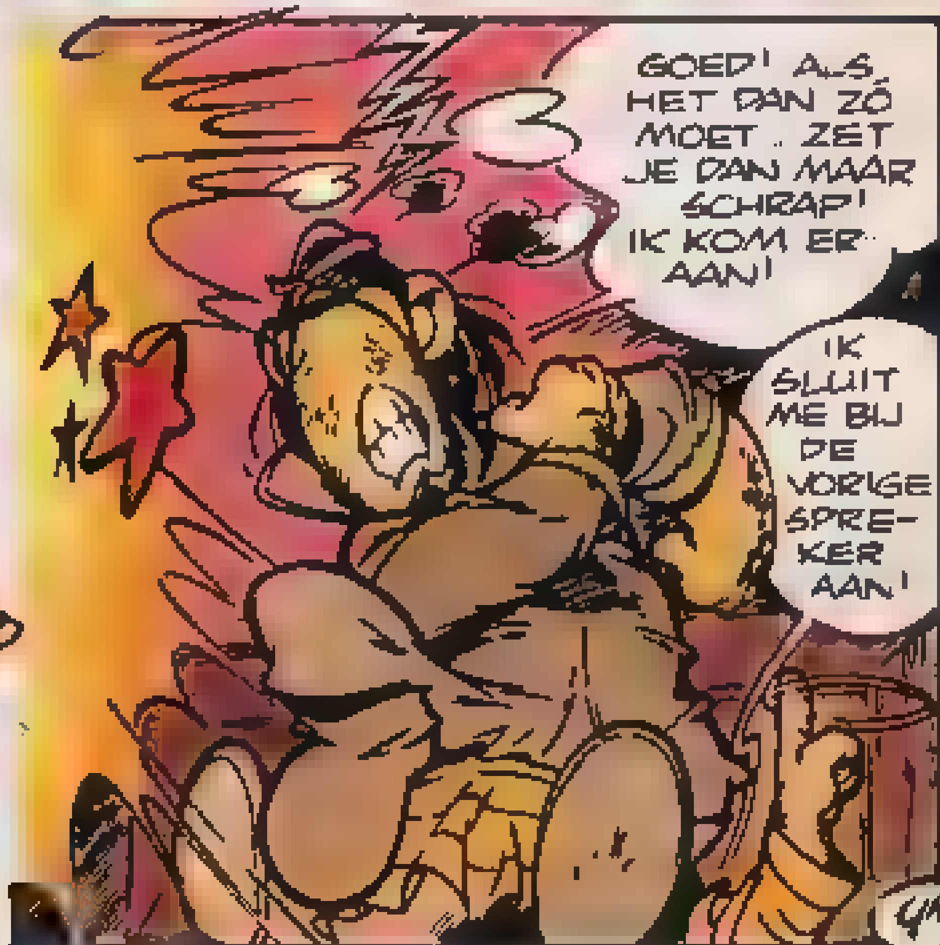
KLEUR: MARIANNE VELDHUIZEN
HILBERT BOLLAND

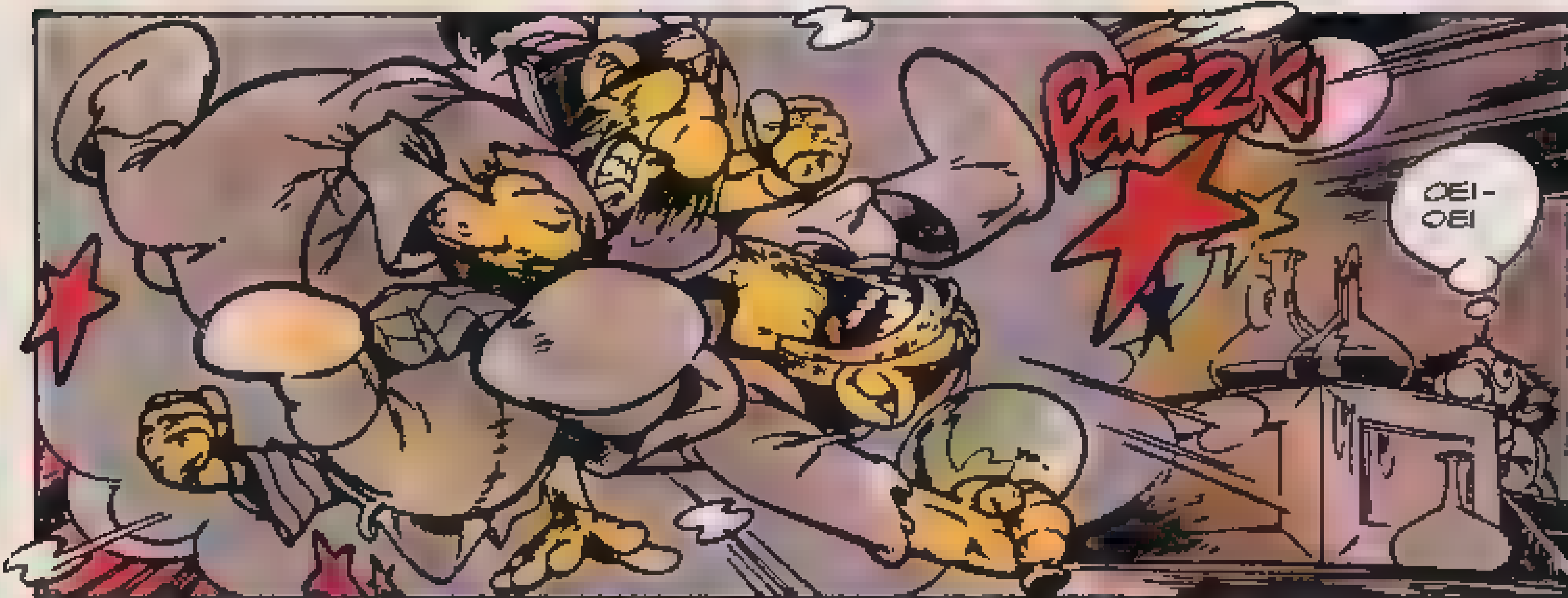

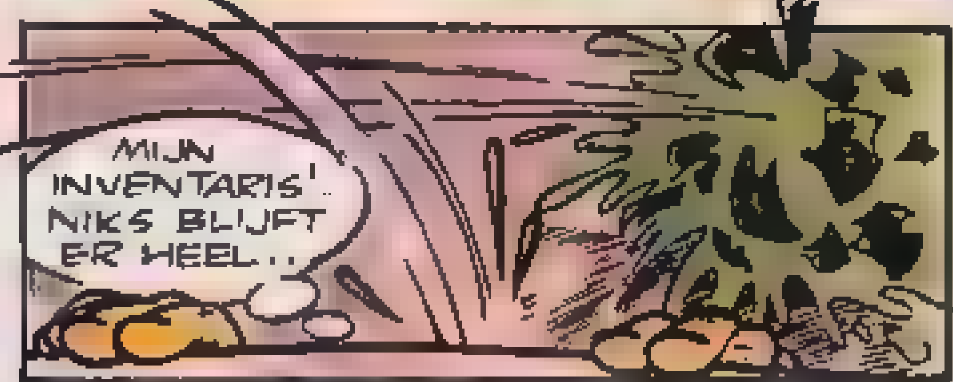

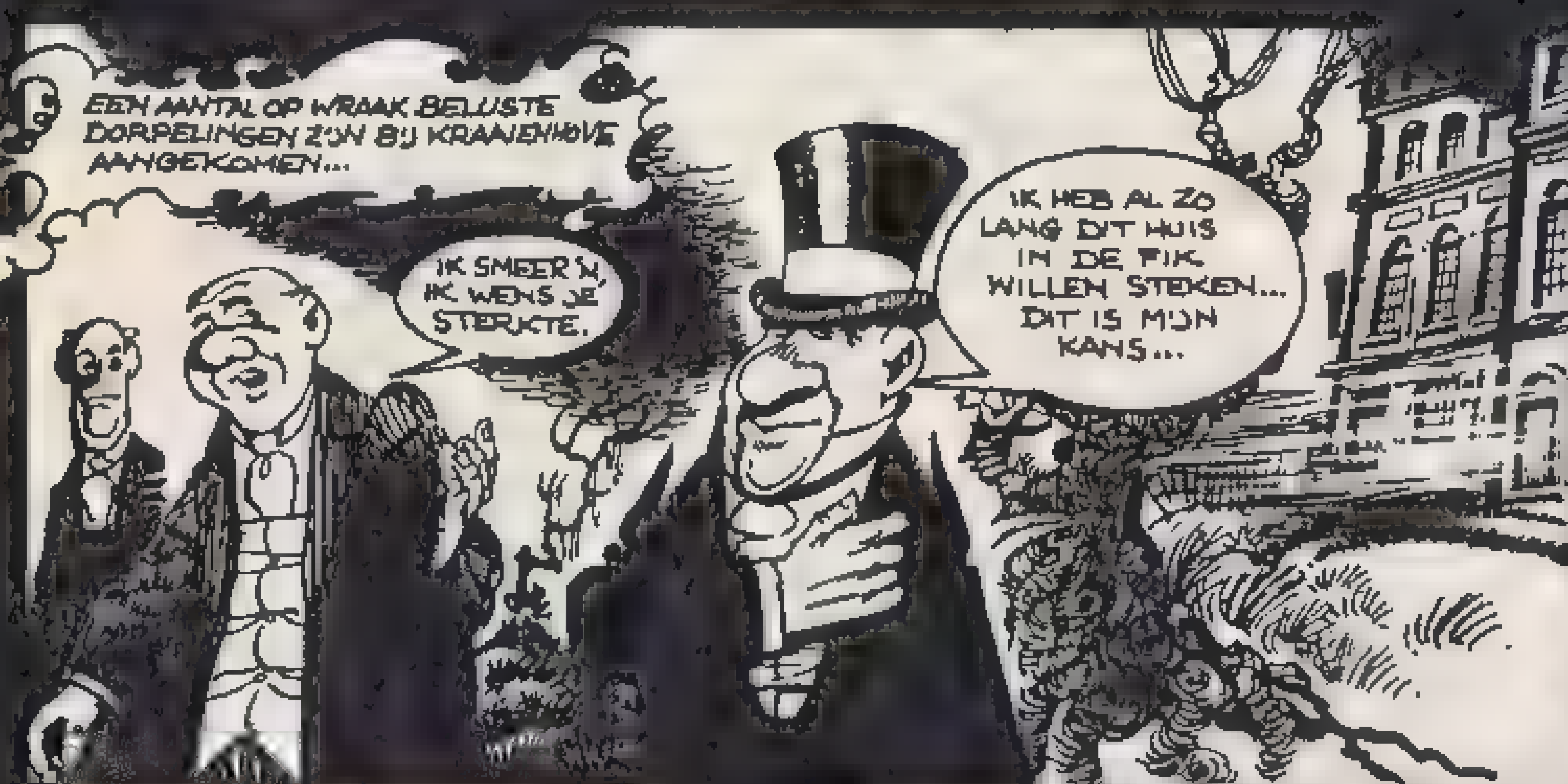

KRAAIENHOVE

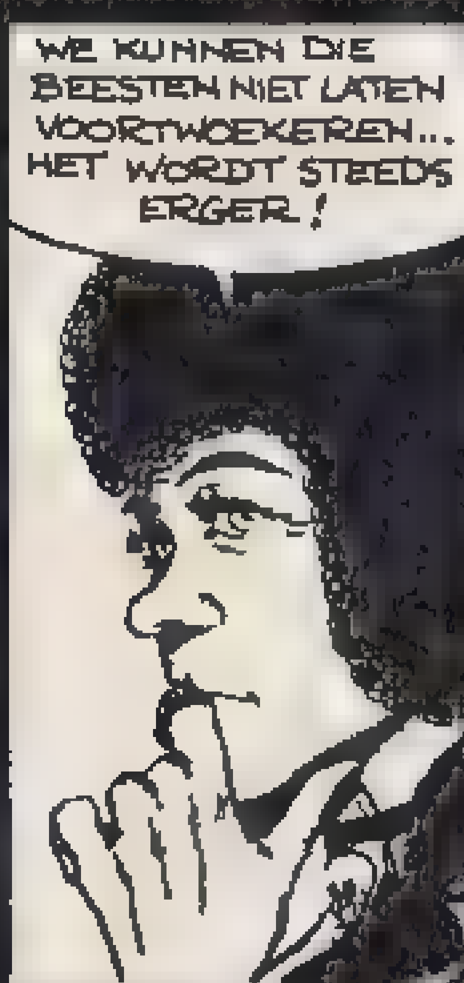

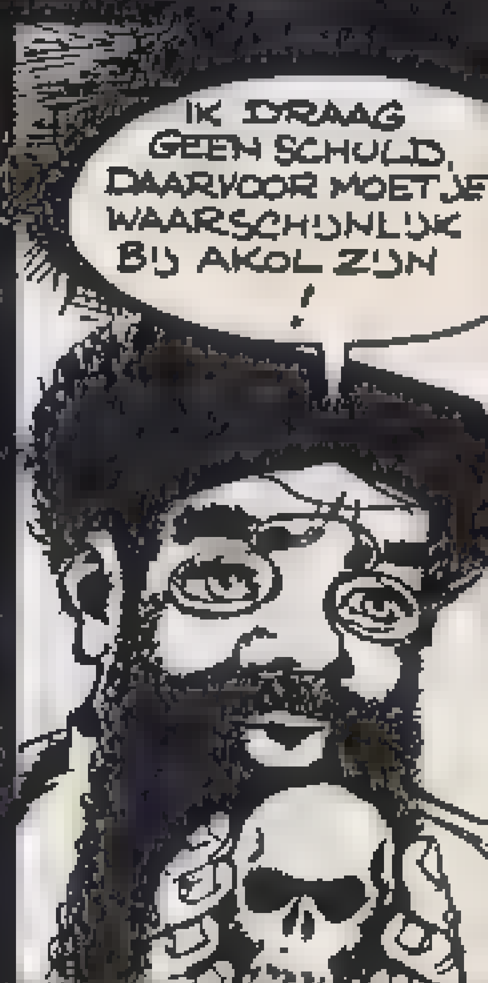

DOOR WILLY LOHMANN

de afvalvreters

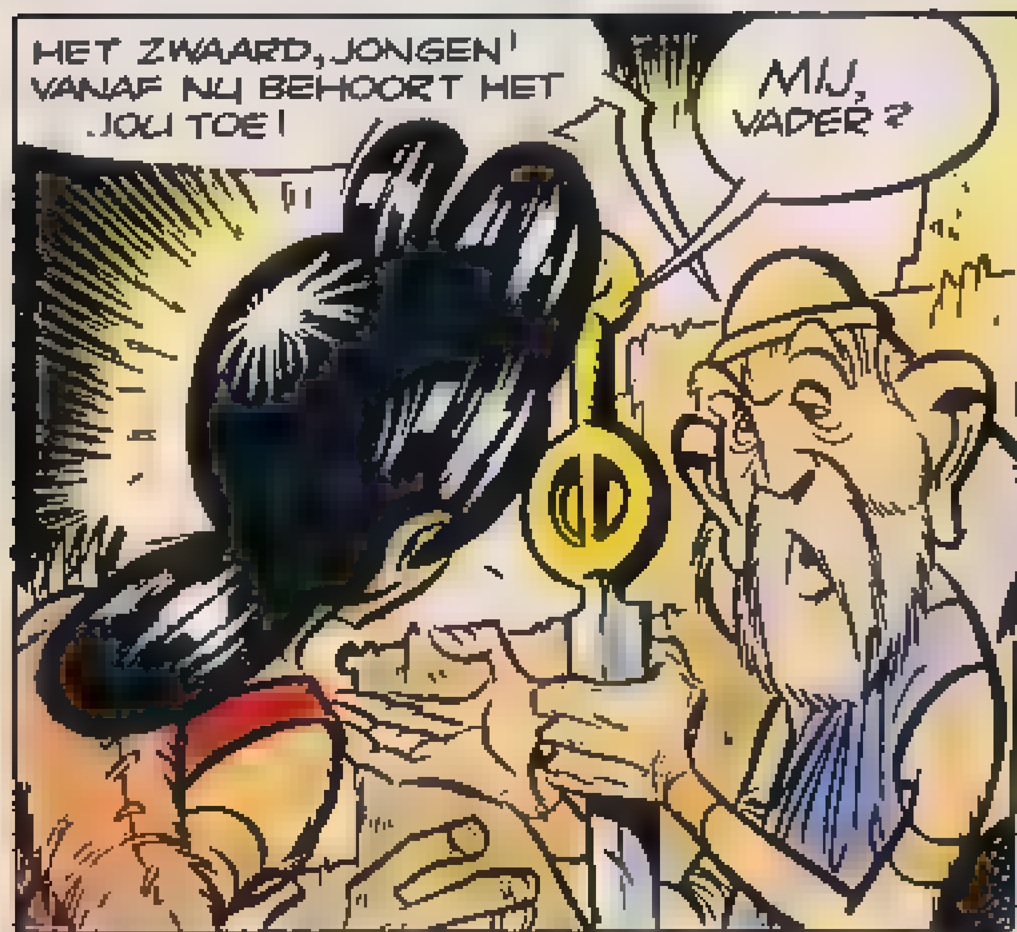

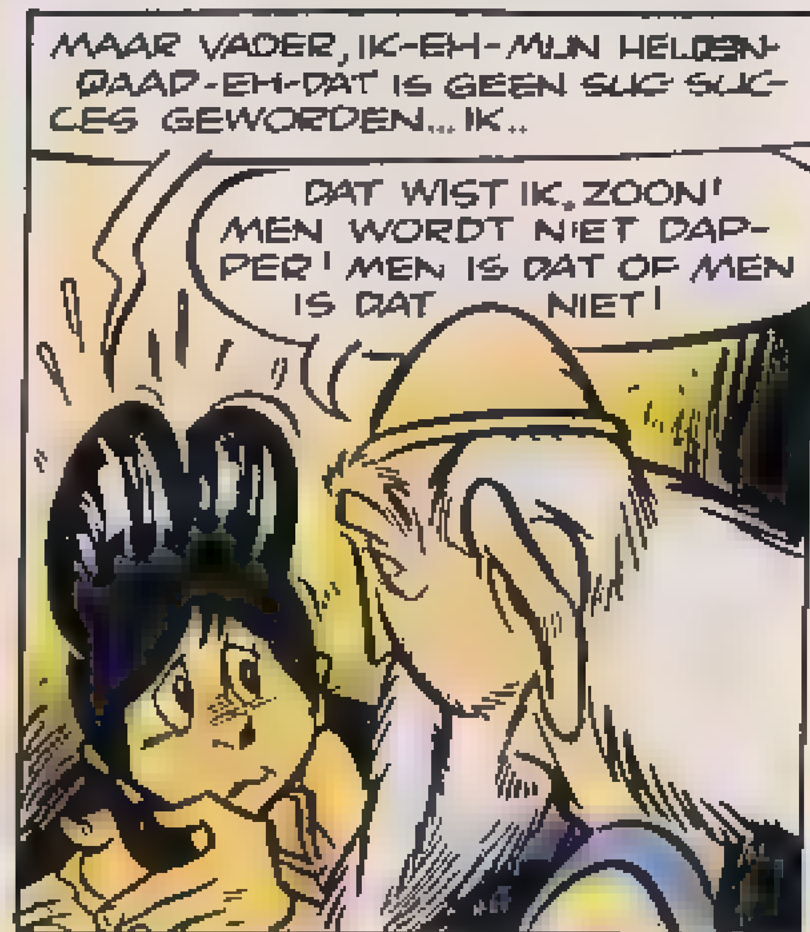

WORDT VERVOLGD

DE ARGONAUTJES

door DICK MATENA

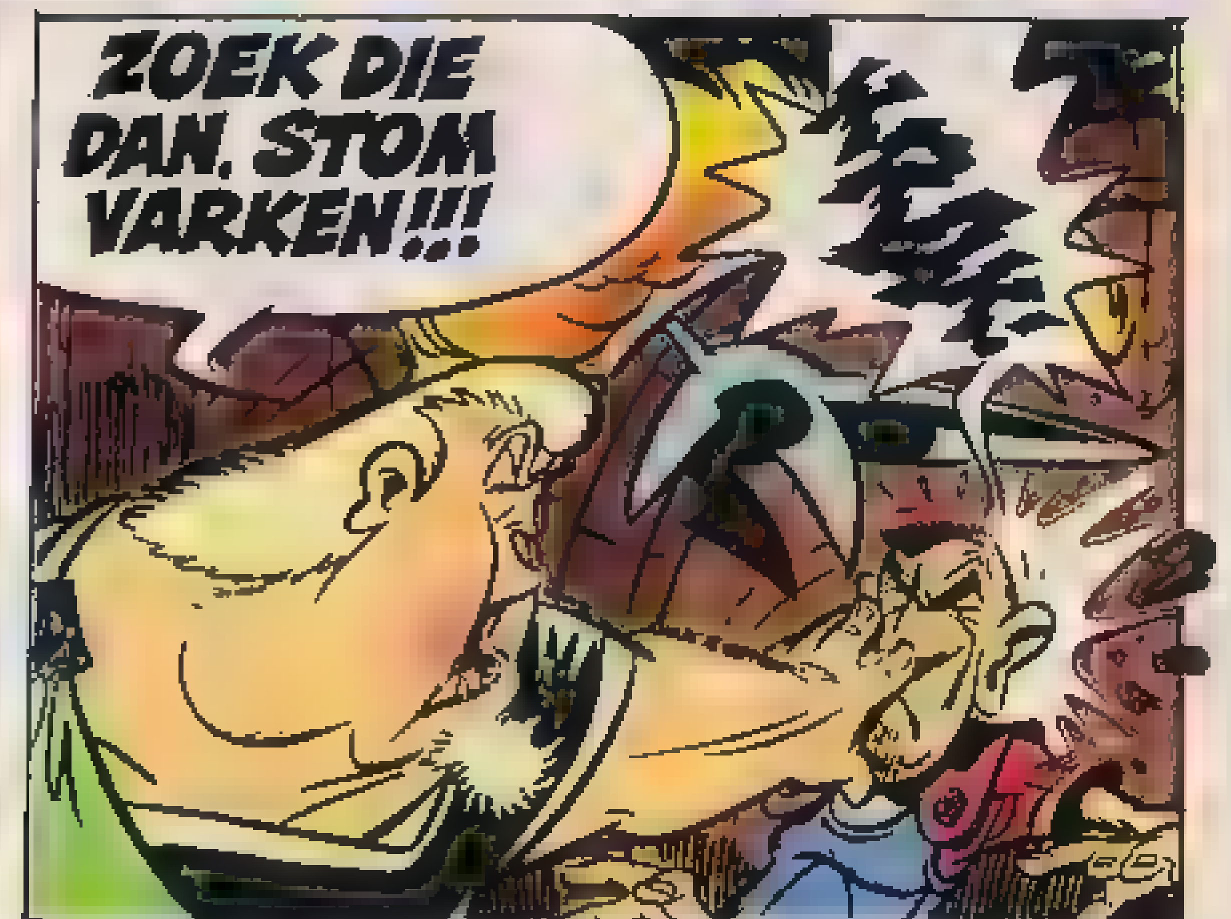

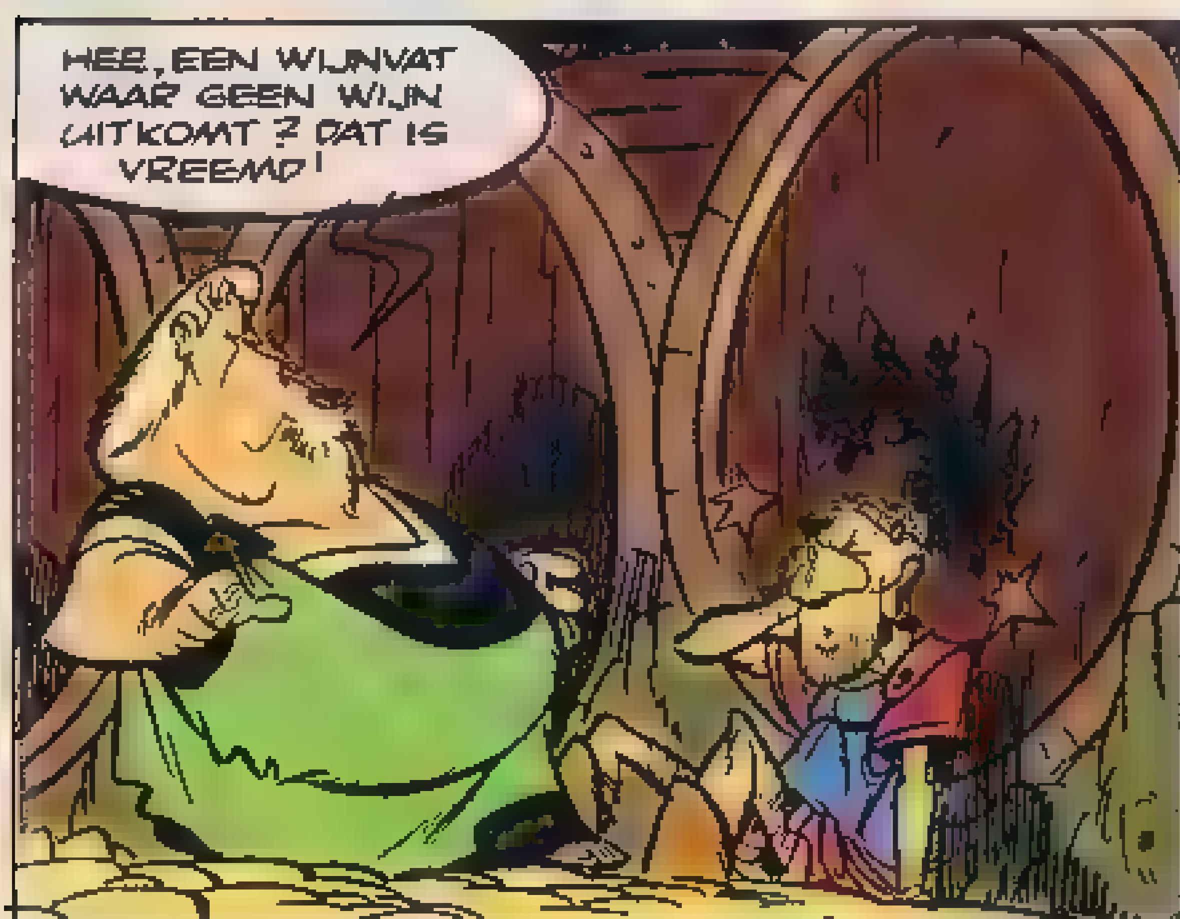

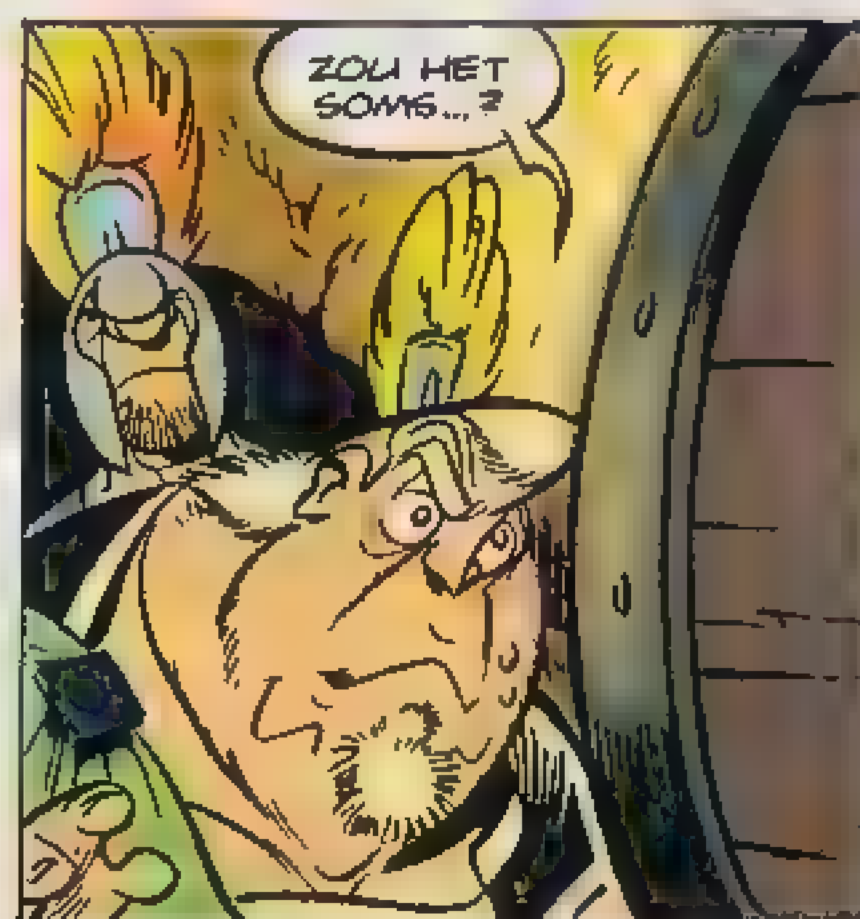

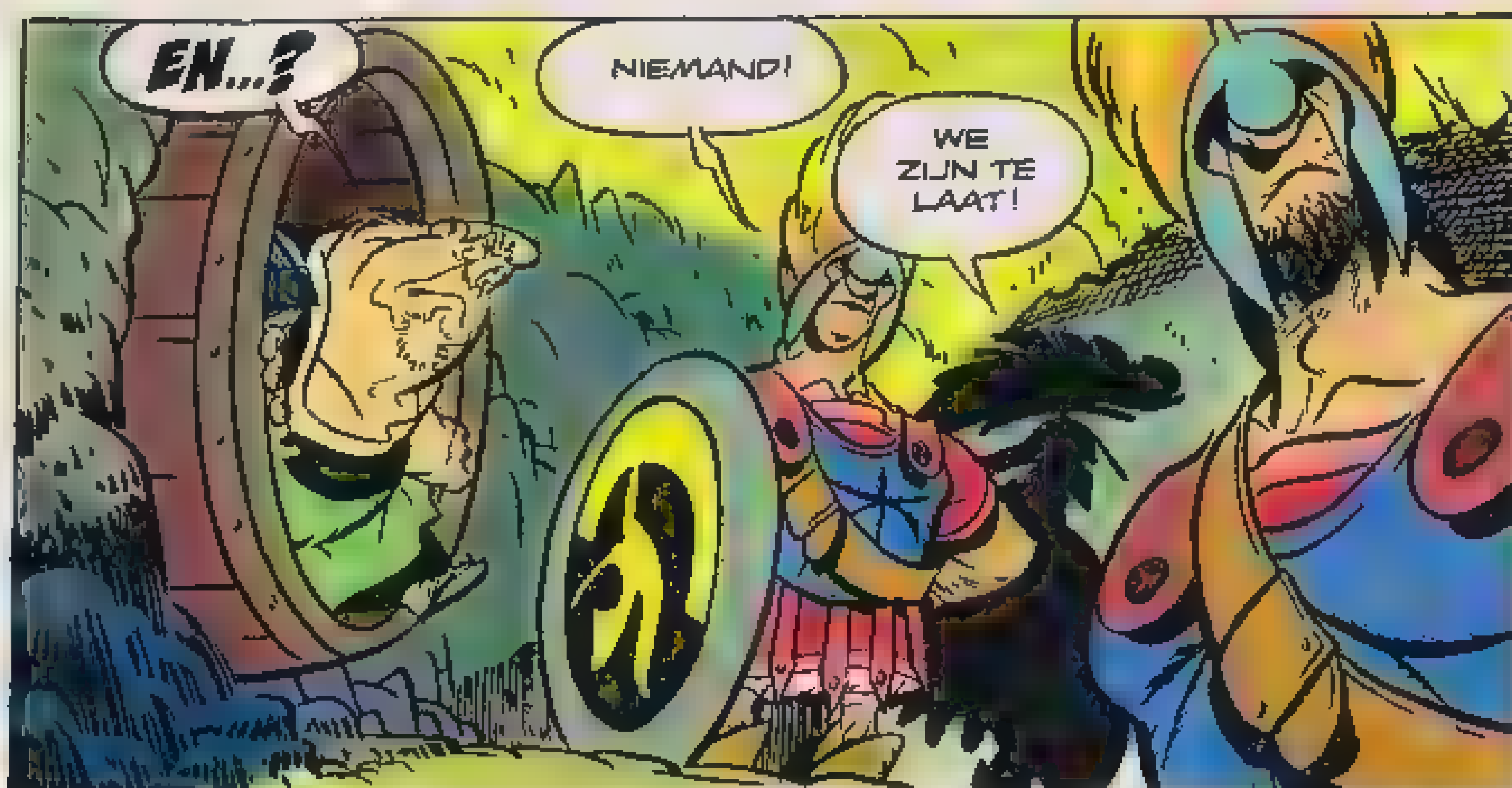

het zwaard van damocles

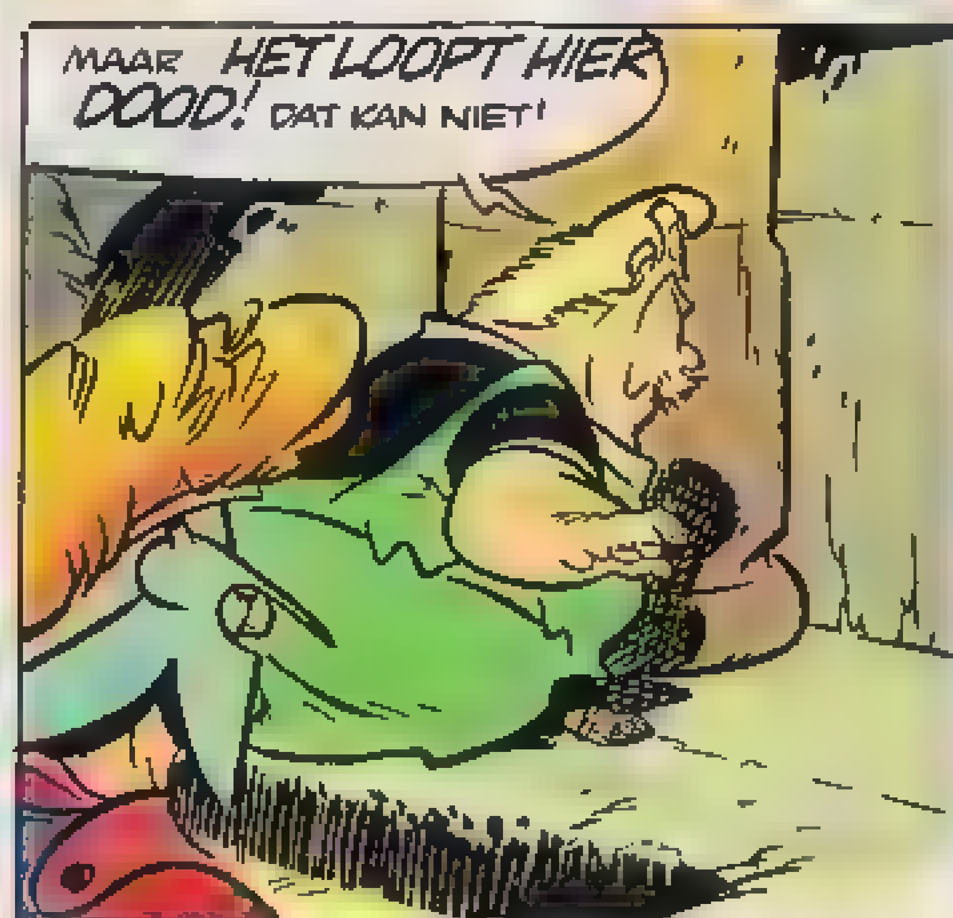

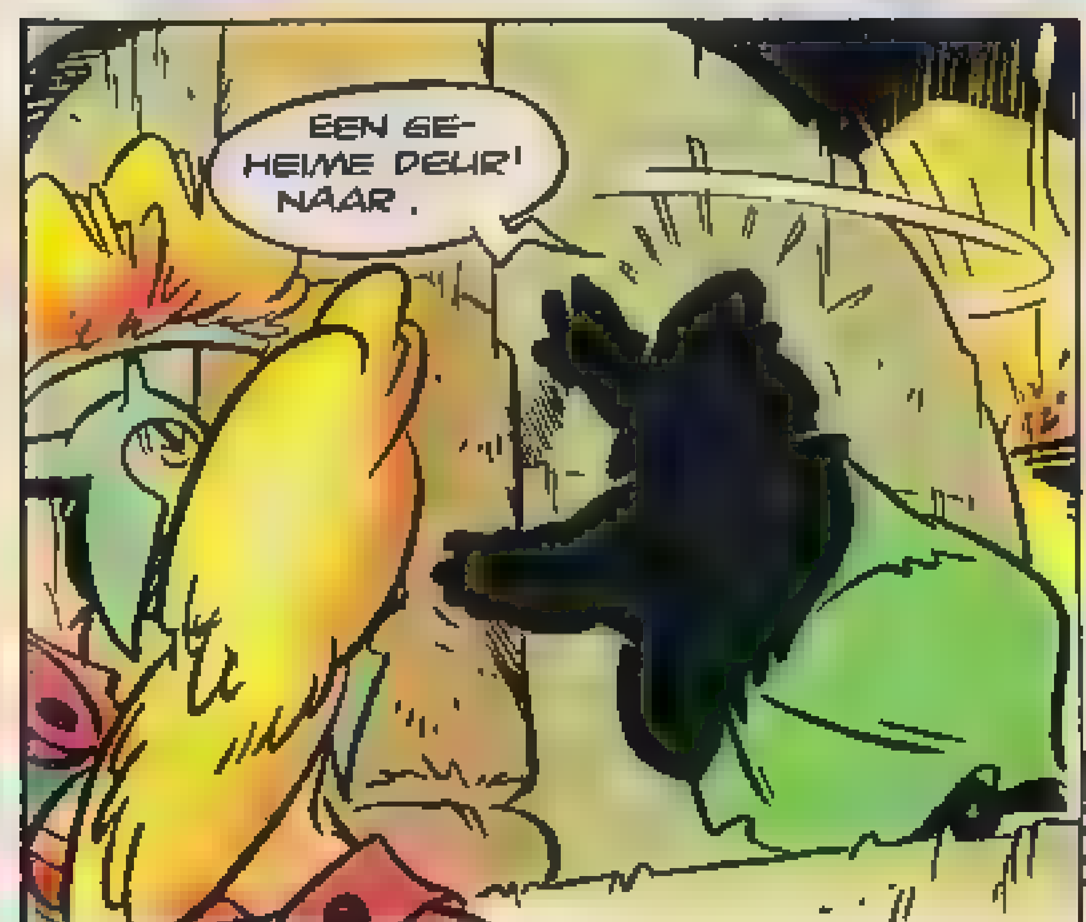

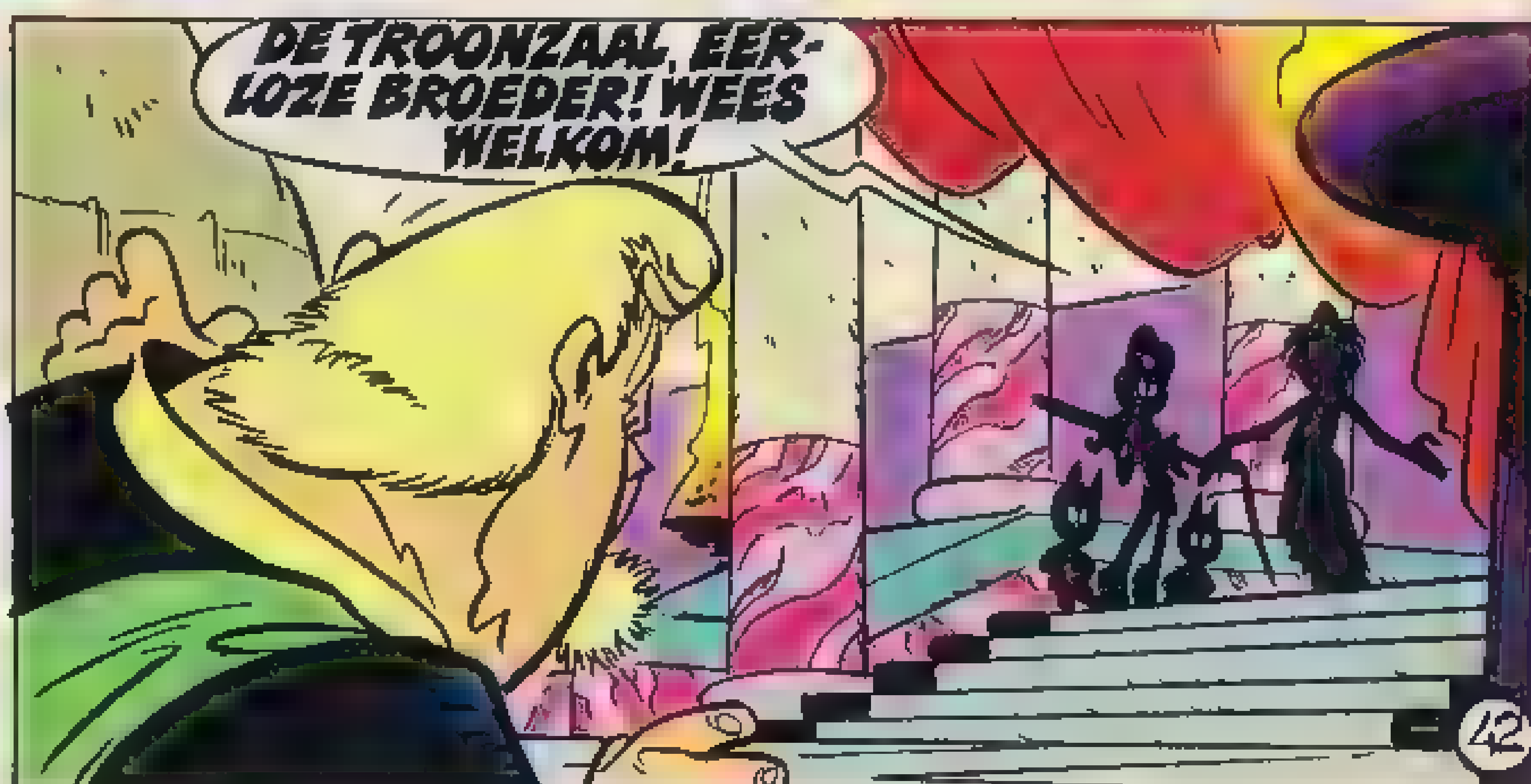

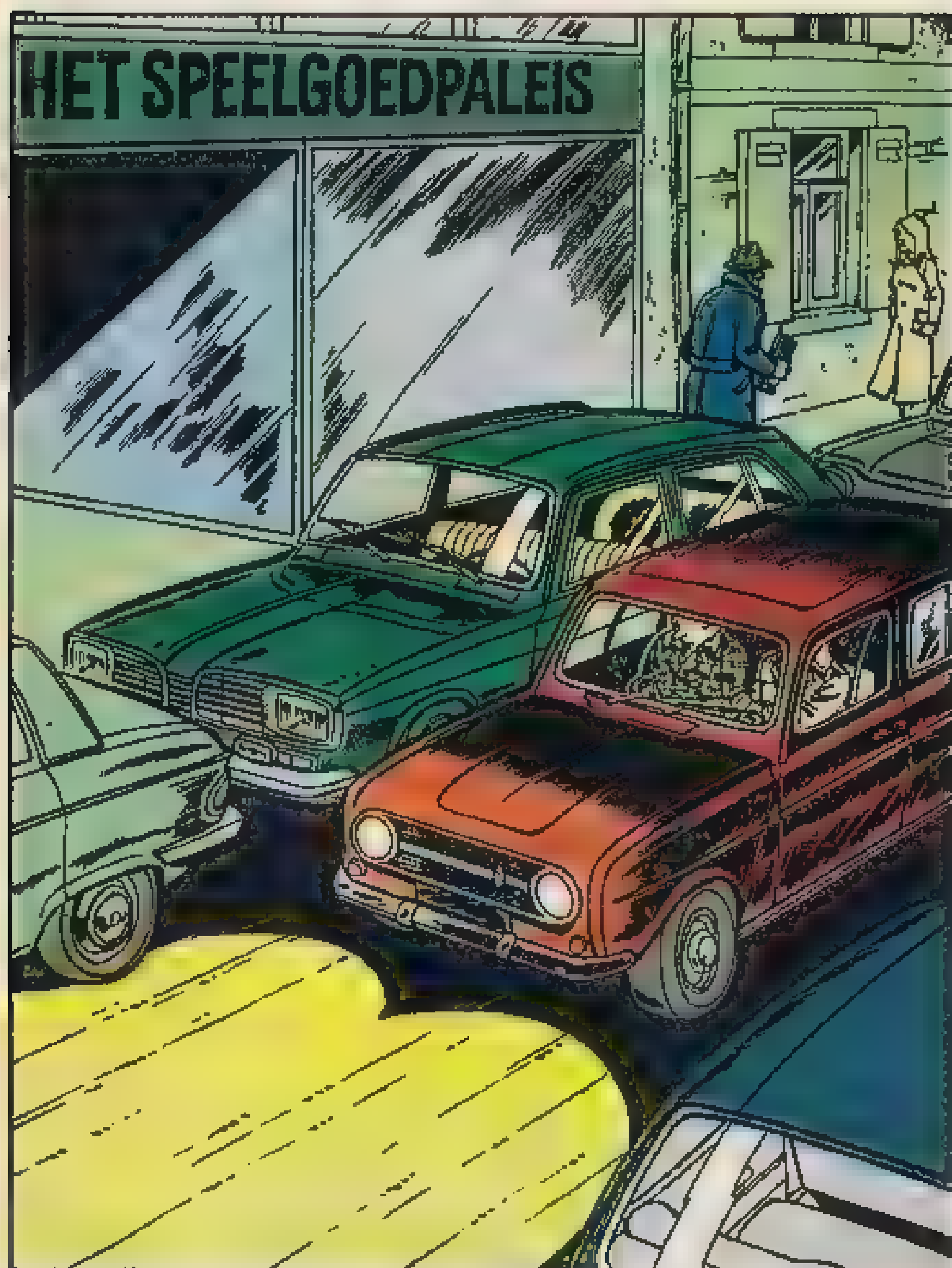

WORDT VERVOLGD

RIK RINGERS

TEKENINGEN: TIBET
TEKST: DUCHATEAU
VERTALING: JAN DE ROOIJ

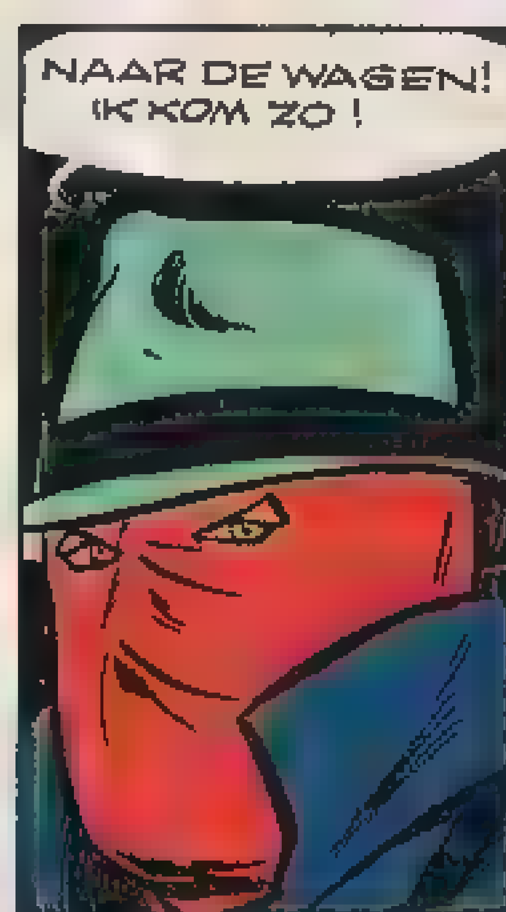

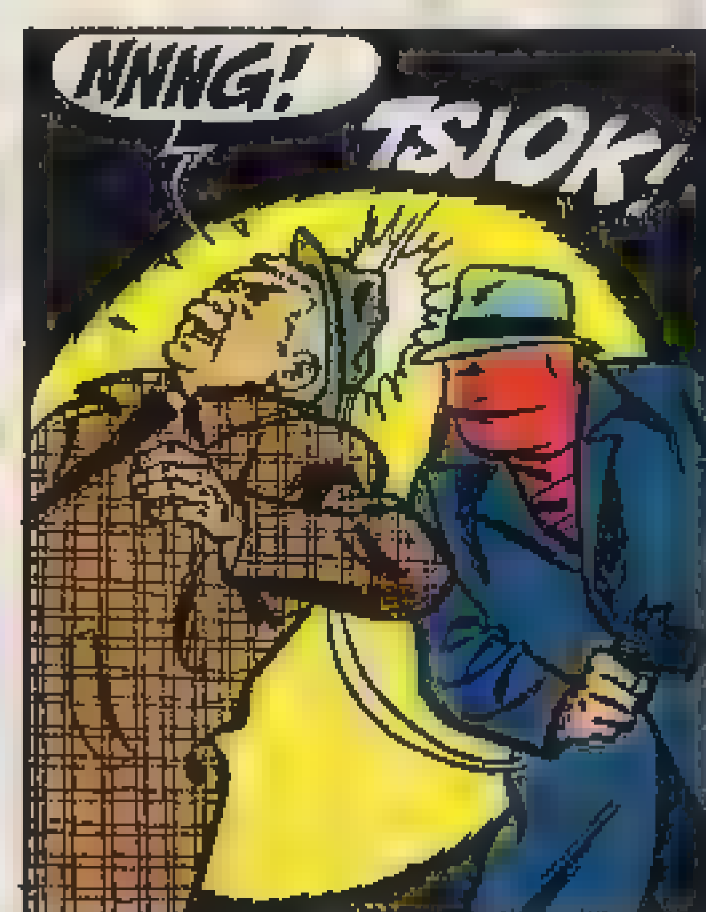

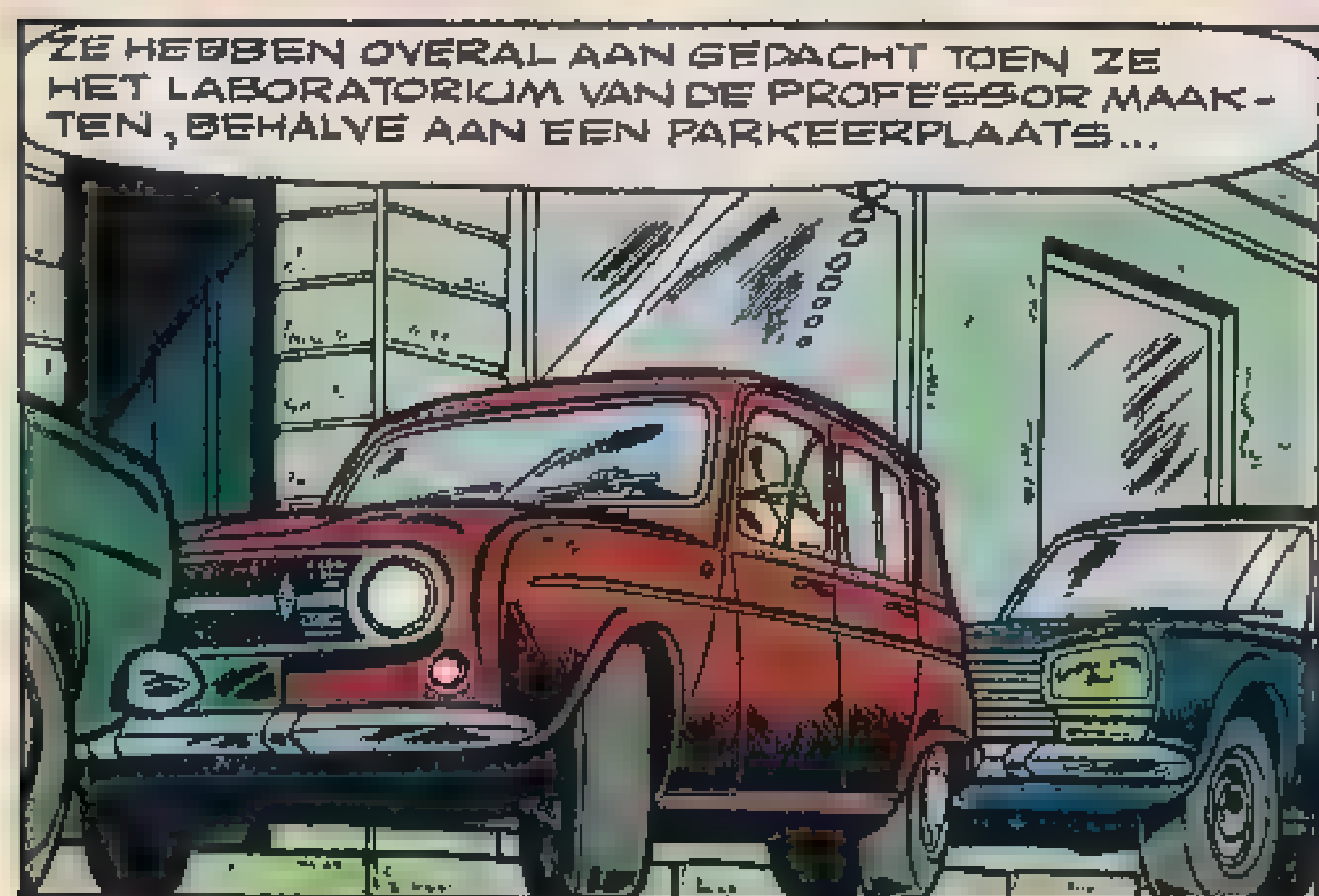

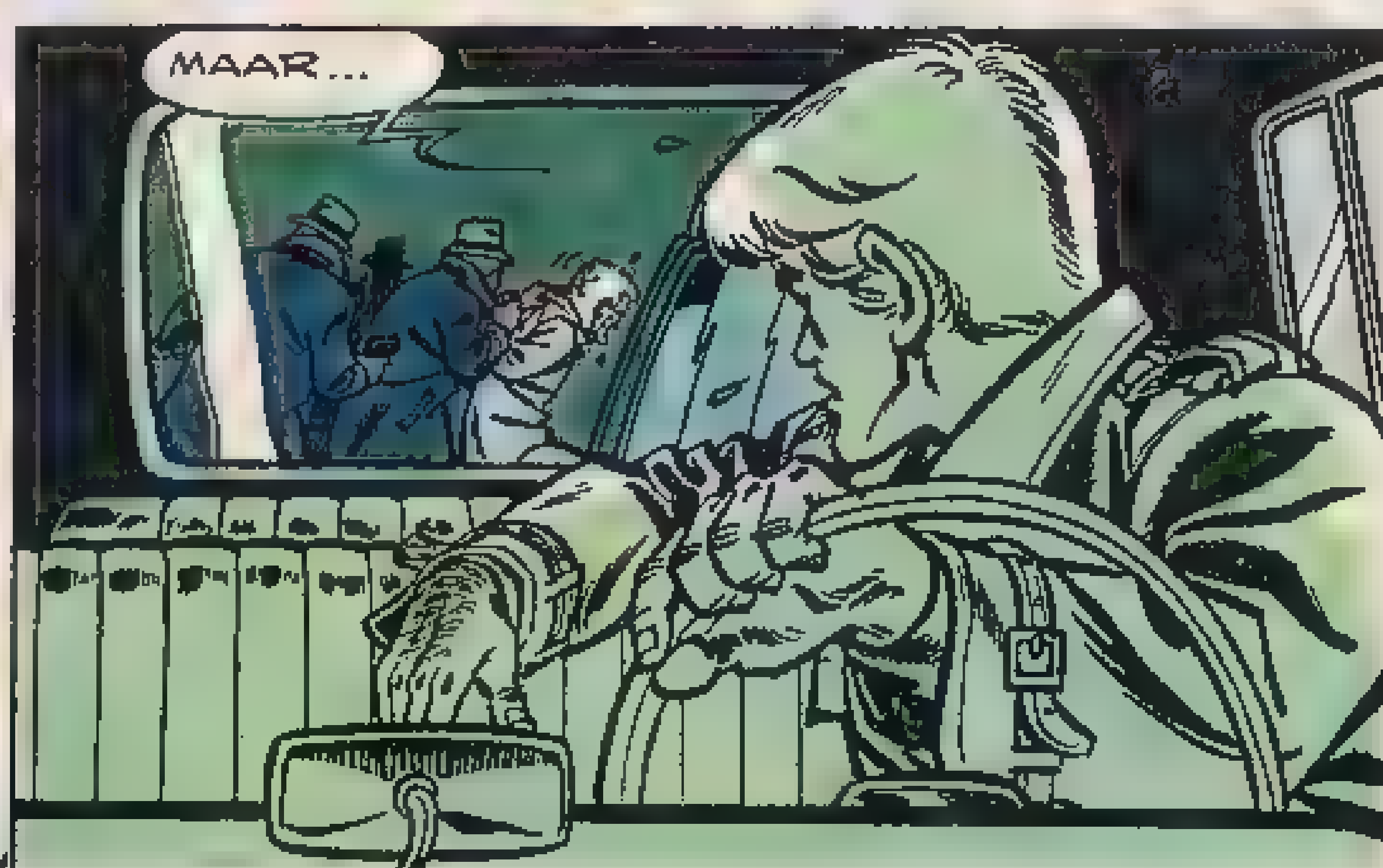

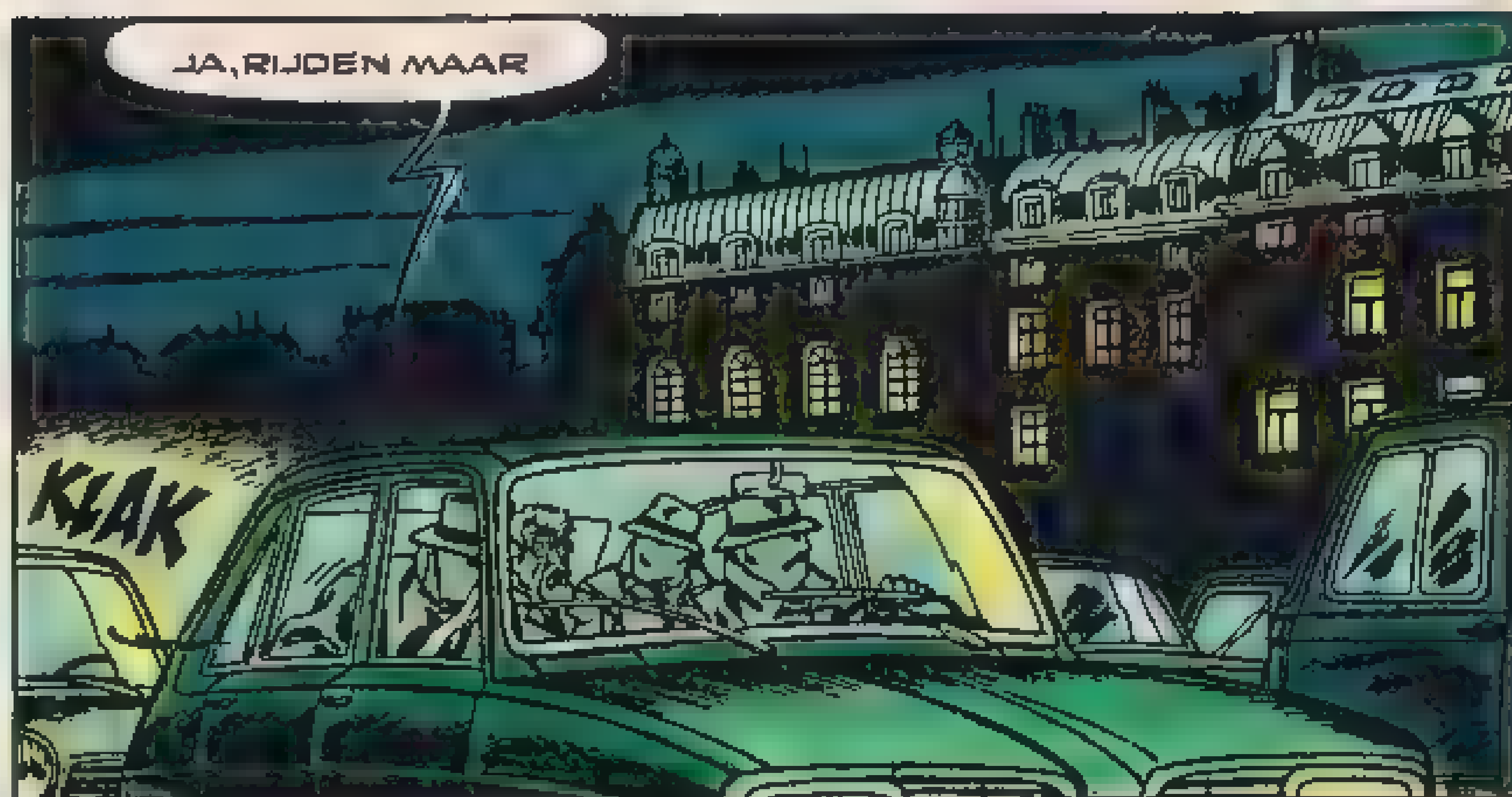

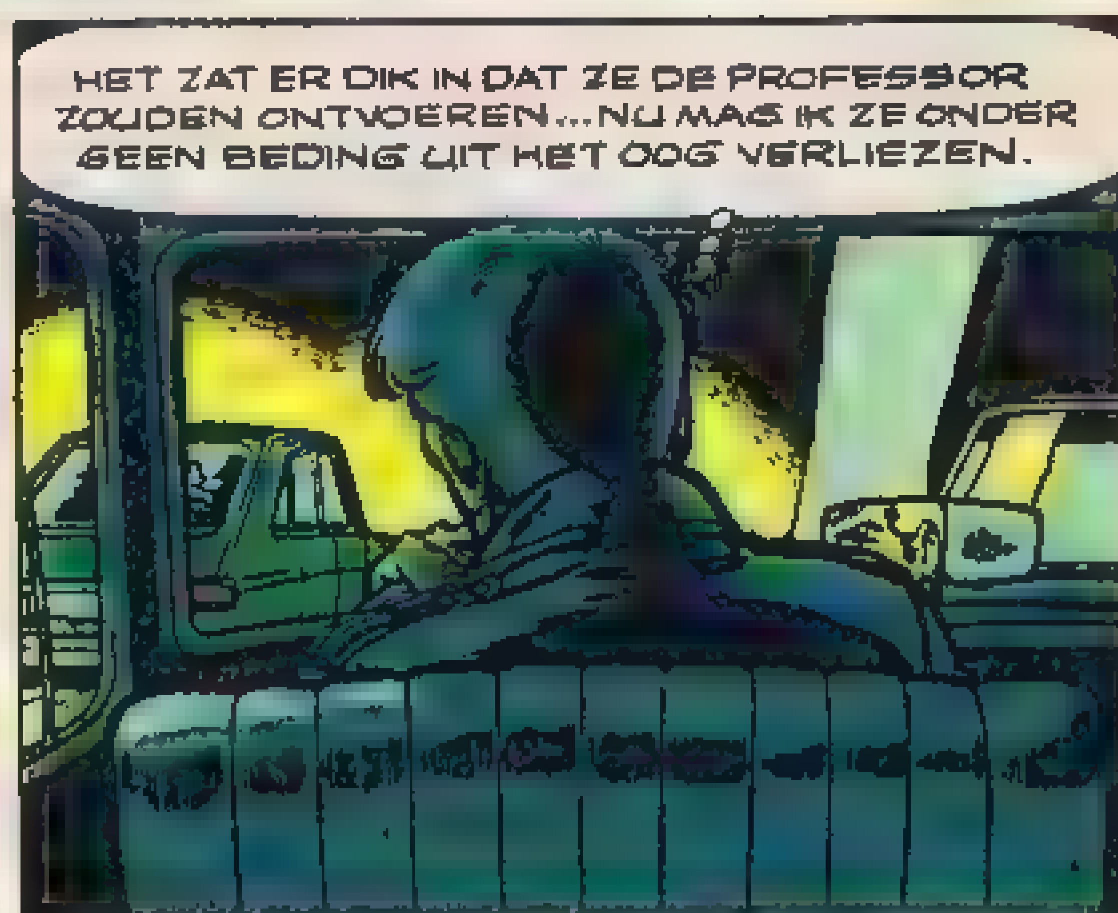

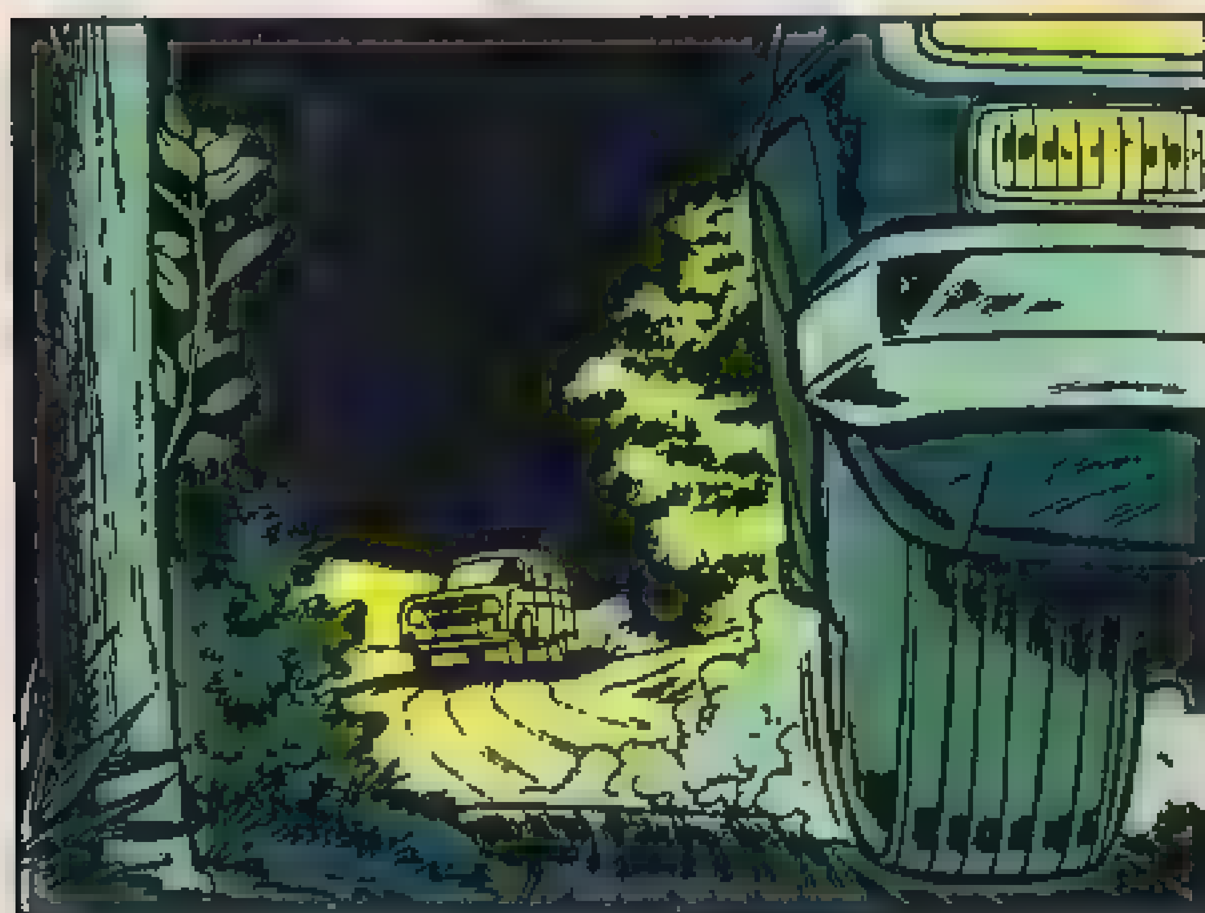
de trawanten van de duivel

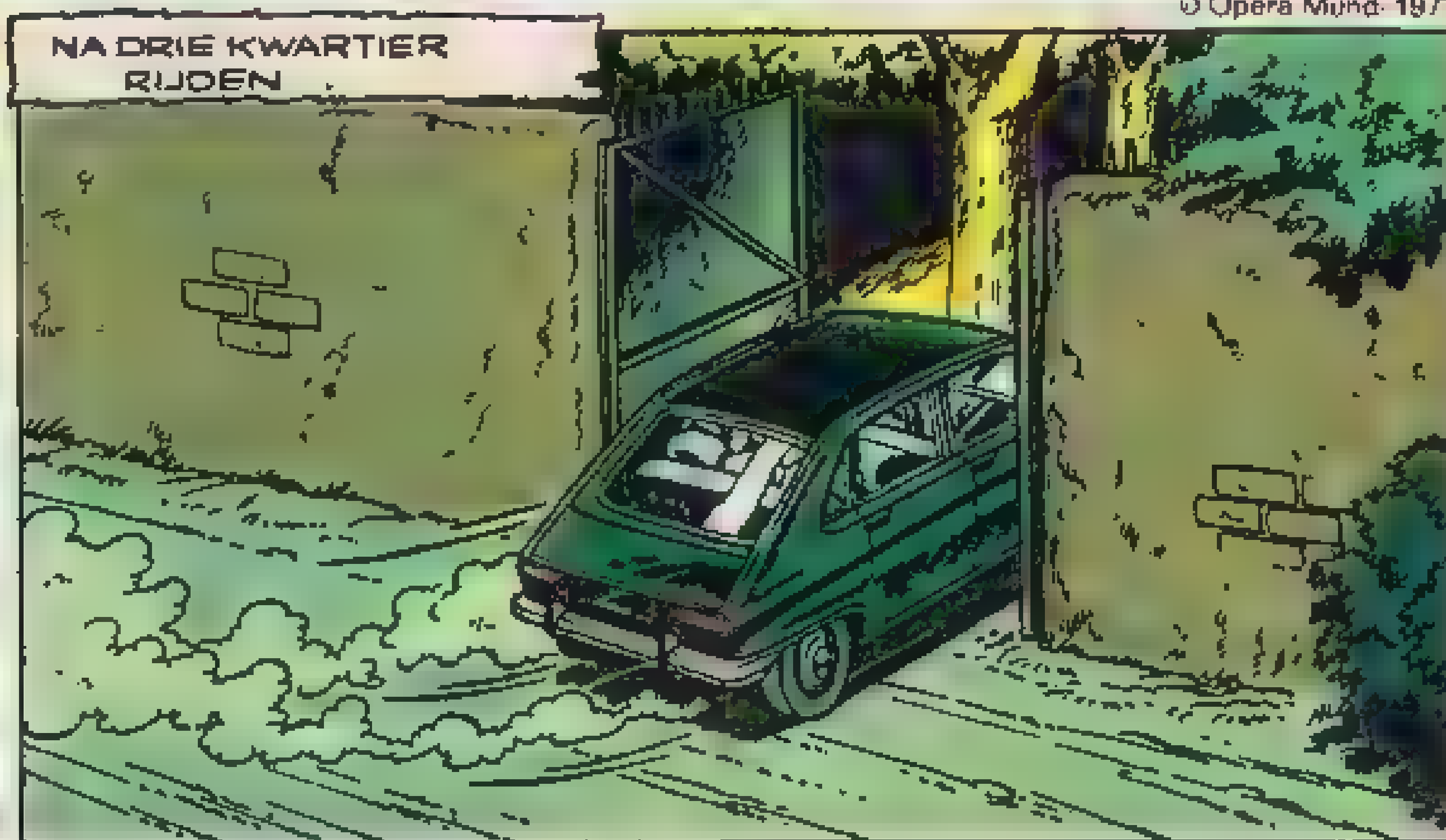

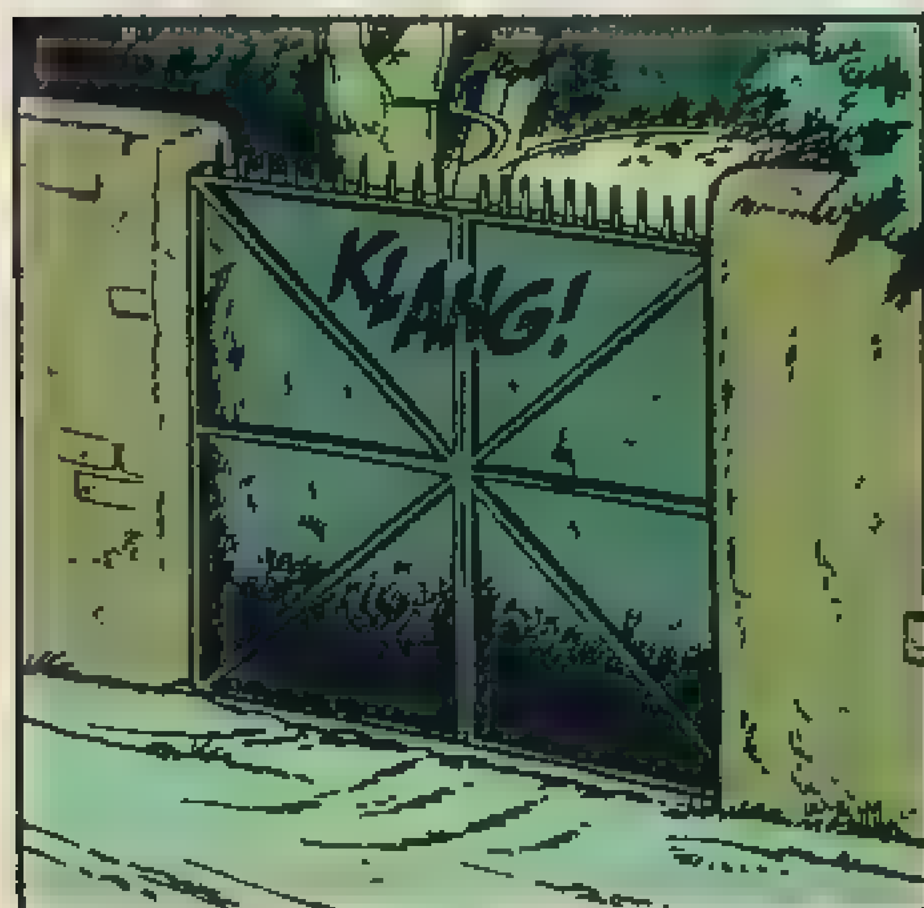

WORDT VERVOLGD

The Lonesome Cowboy

1. I ain't got no fa - ther, I ain't got no fa - ther, I ain't got no fa - ther to buy the clothes I wear, I'm a poor lone-some cow-boy, I'm a poor lone-some cow-boy, I'm a poor lone-some cow-boy, And a long way from home.

2.
I ain't got no mother,
I ain't got no mother,
I ain't got no mother,
To mend the clothes I wear.

3.
I ain't got no sister,
I ain't got no sister,
I ain't got no sister,
To go and play with me.

4.
I ain't got no brother,
I ain't got no brother,
I ain't got no brother,
To ride the range with me.

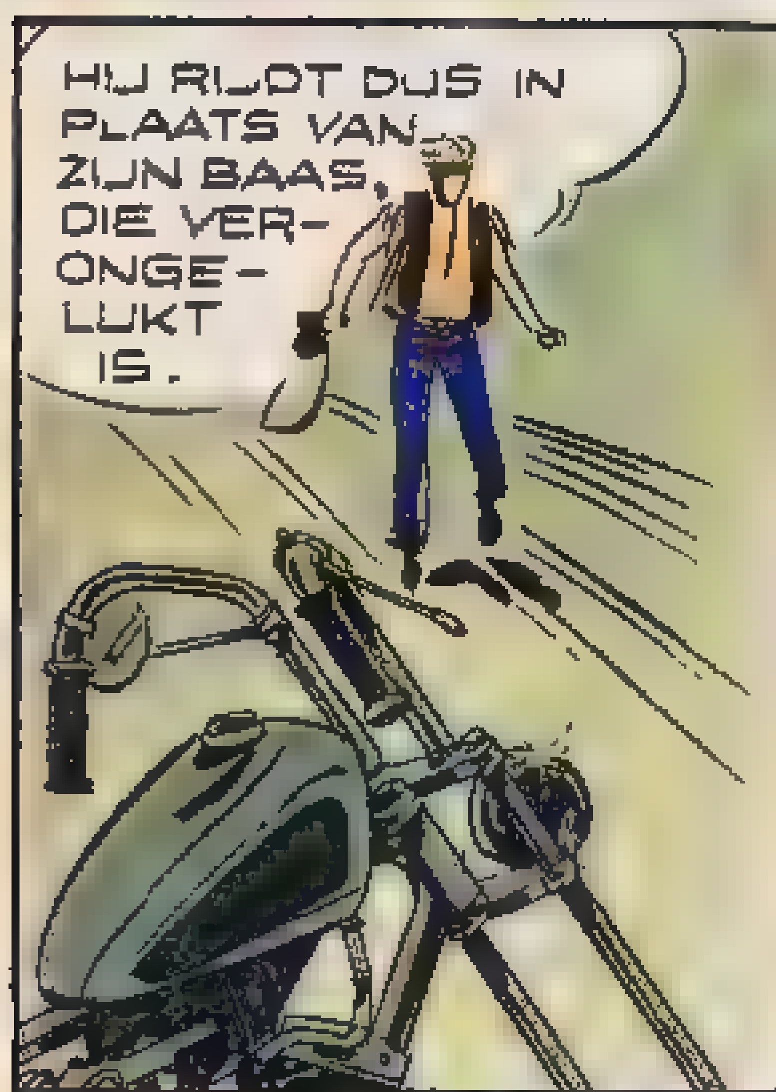
5.
I ain't got no sweetheart,
I ain't got no sweetheart,
I ain't got no sweetheart,
To sit and talk to me.

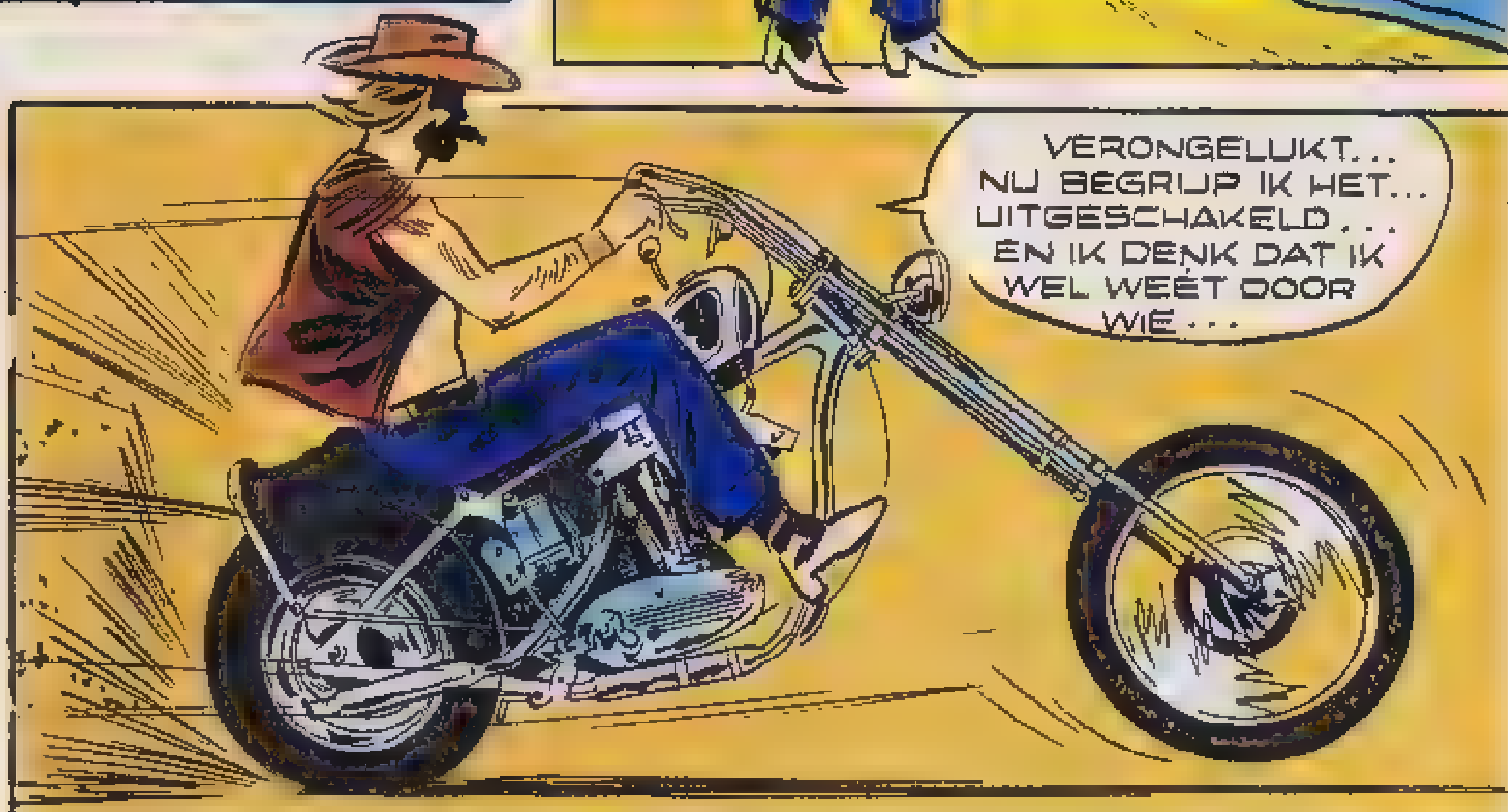

I AIN'T GOT NO FATHER TO BUY THE CLOTHES I WEAR.
I AIN'T GOT NO MOTHER TO MEND THE CLOTHES I WEAR.
I AIN'T GOT NO SISTER TO GO AND PLAY FOR ME.
I AIN'T GOT NO BROTHER TO RIDE THE RANGE WITH ME.
I AIN'T GOT NO SWEETHEART TO SIT AND TALK TO ME.
I'M A POOR LONESOME COWBOY AND A LONG WAY FROM HOME...
TREASURE CHEST OF COWBOY SONGS; NEW YORK 1935
MORRIS

KNUT ANDERSEN

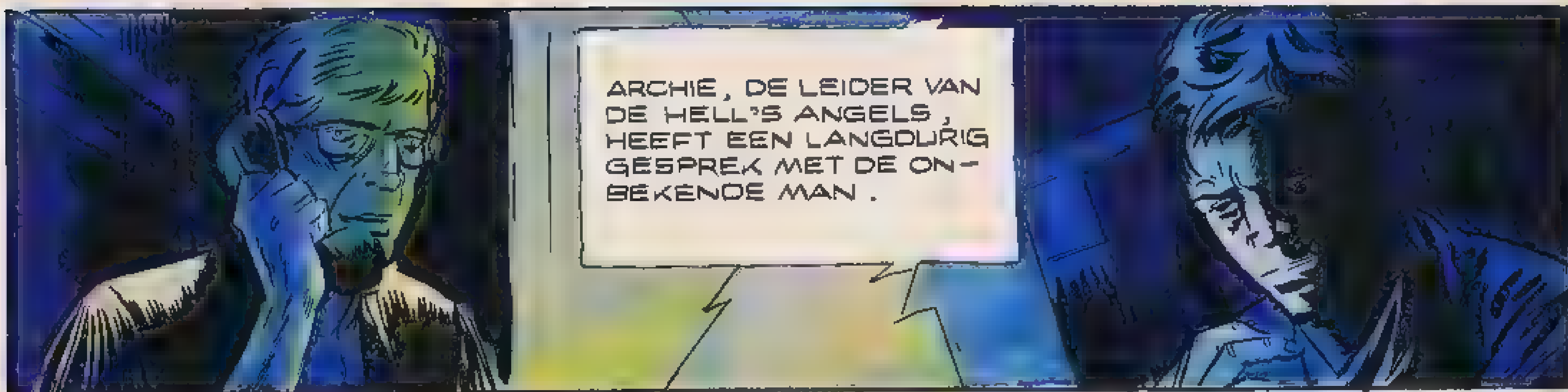

TEKENINGEN EN TEKST:
ALBERT WEINBERG
VERTALING:
ANNEMARIE BROEK

hell's angels

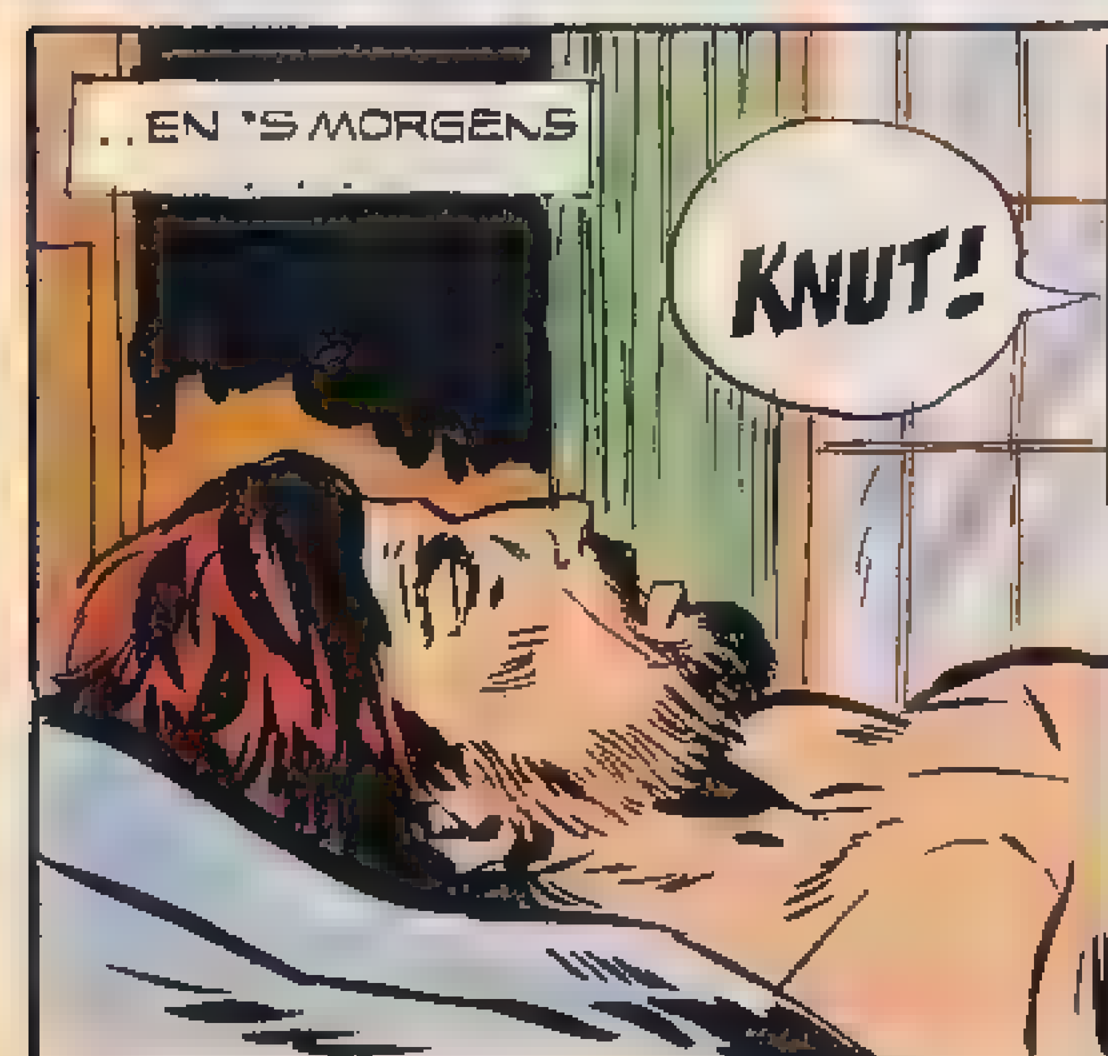

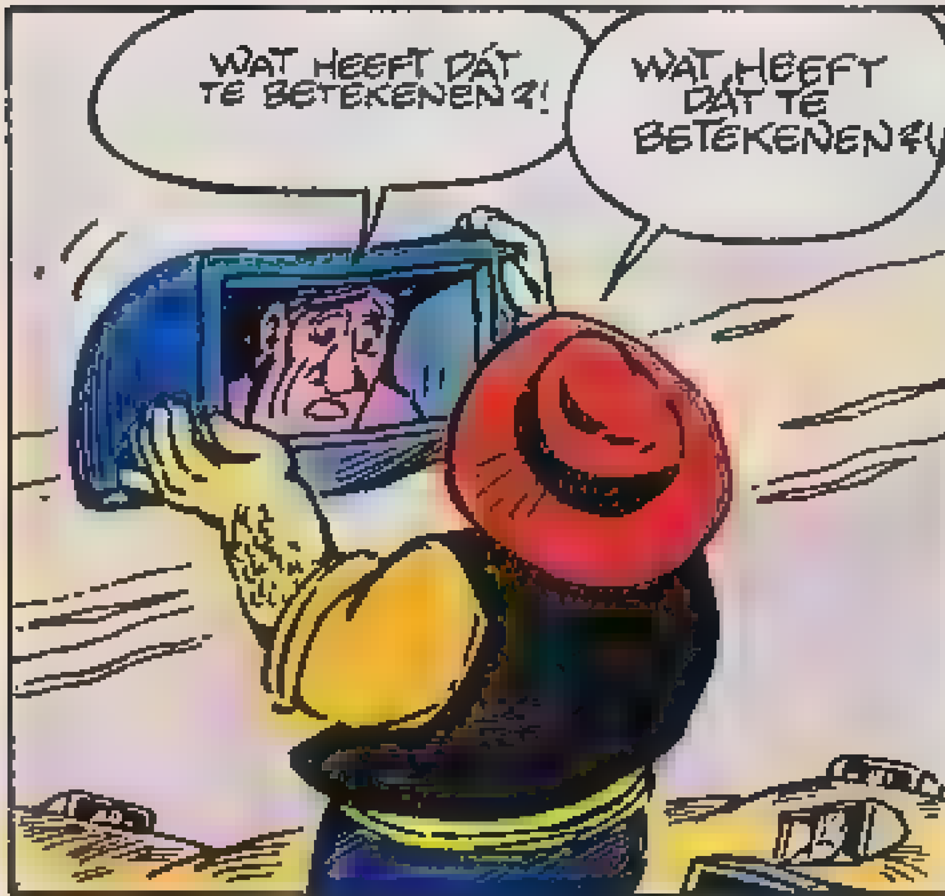

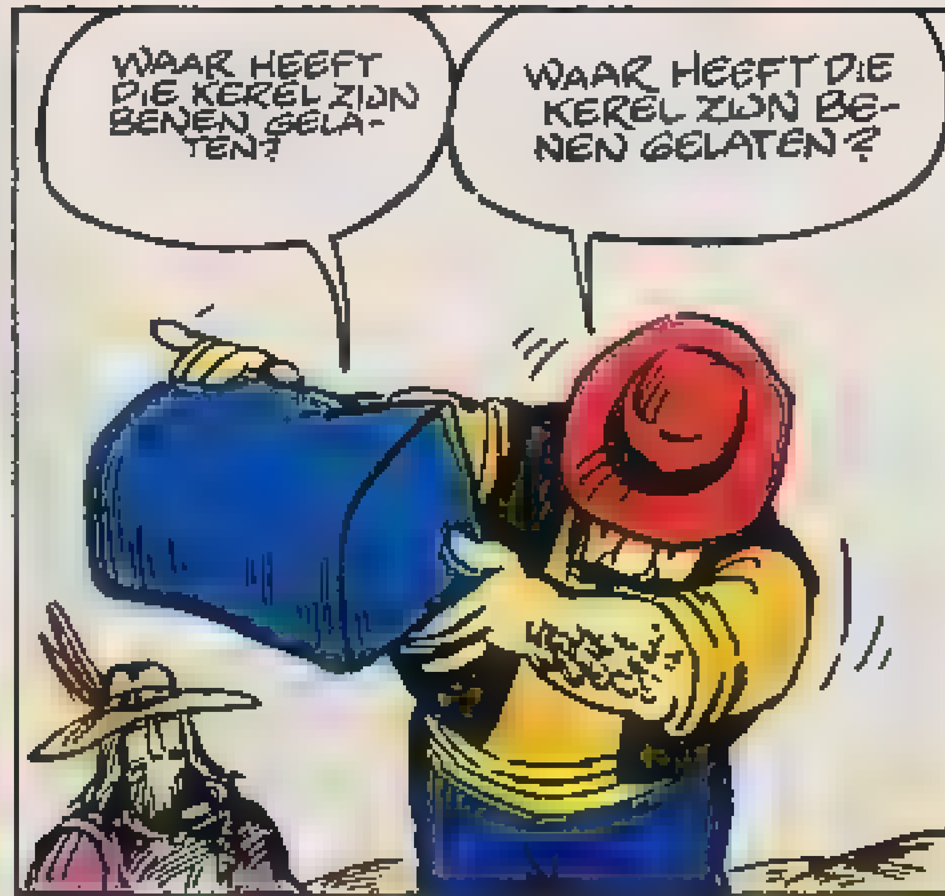

WORDT VERVOLGD

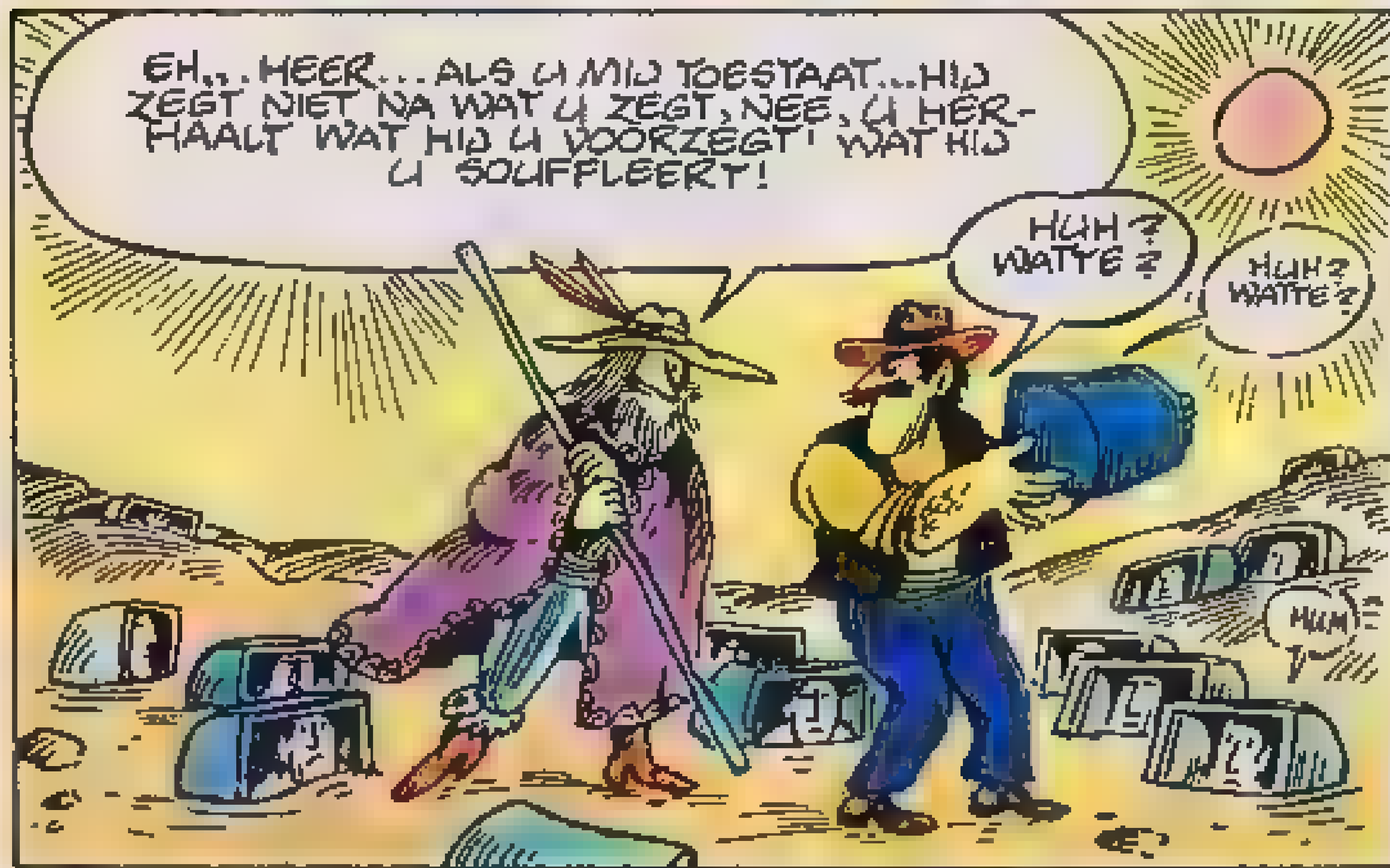
PHILÉMON

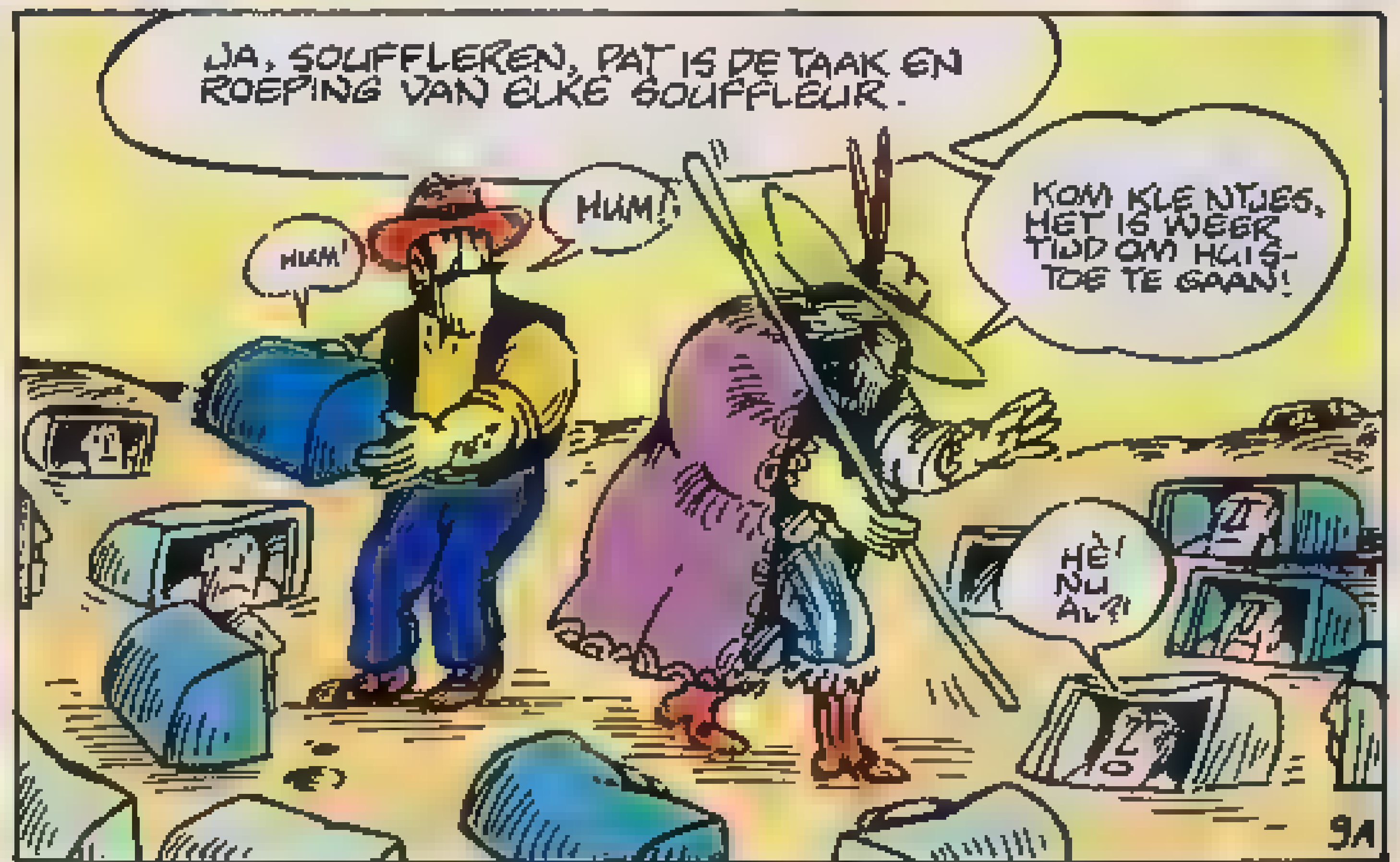
DOOR
FRED
VERTALING:
JAN VAN ERP

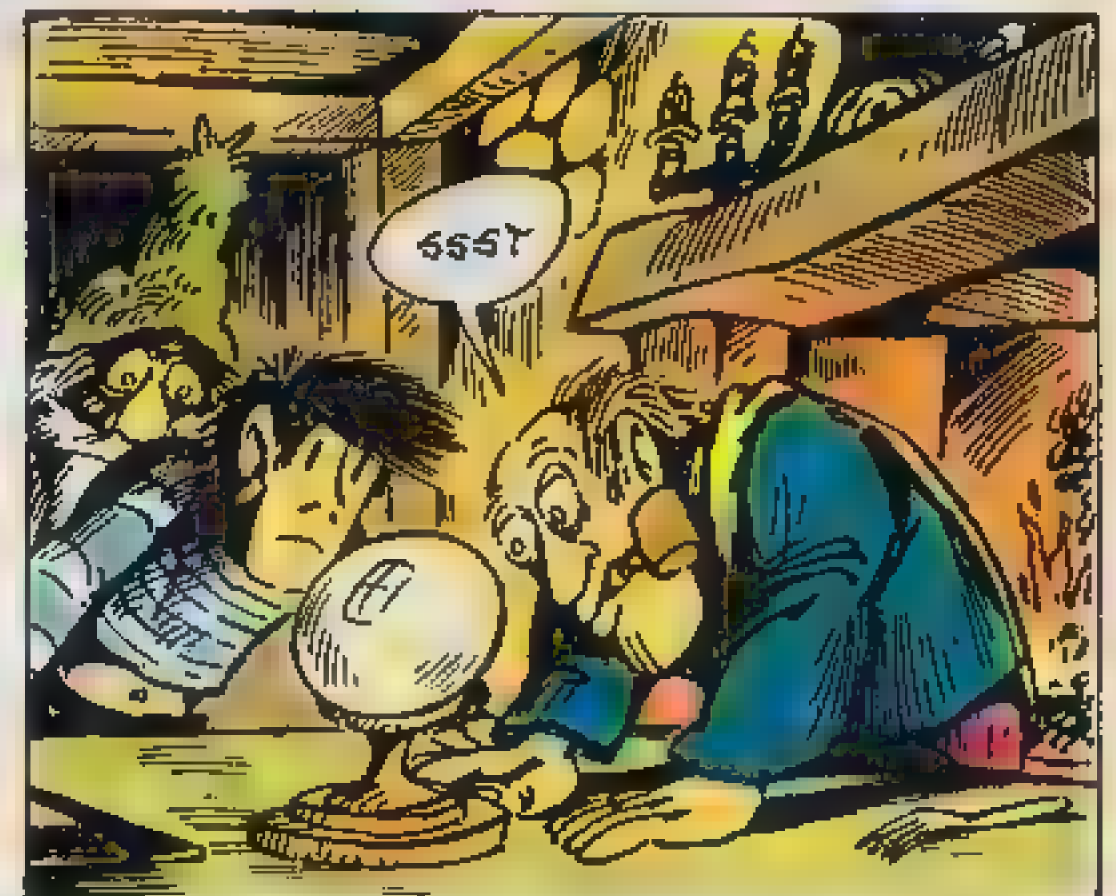

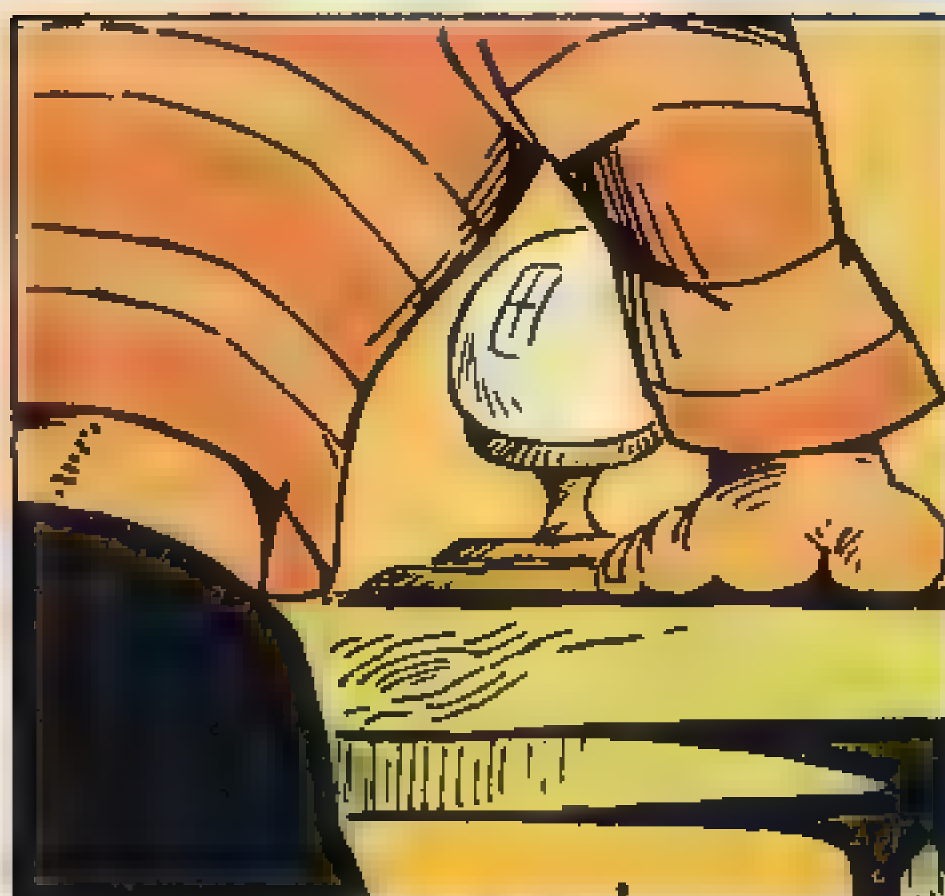

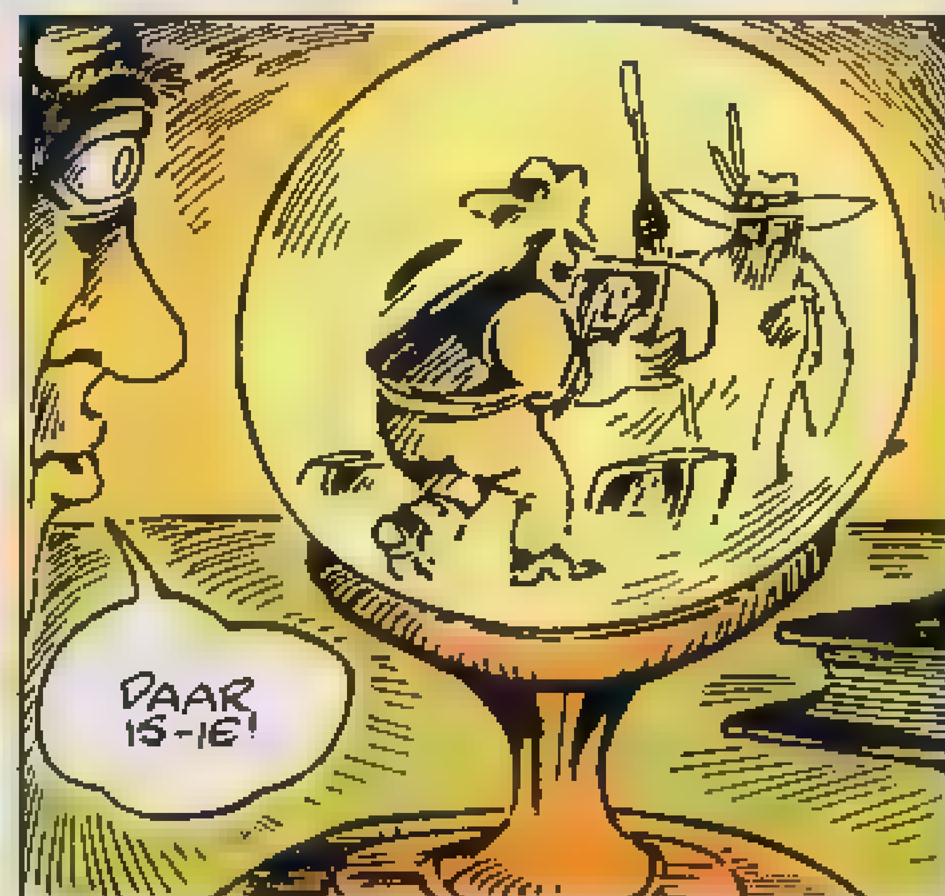

NOU, ZE ZIJN MAAR NAAR HET HUIS VAN FILISTIJN GEGAAN ..

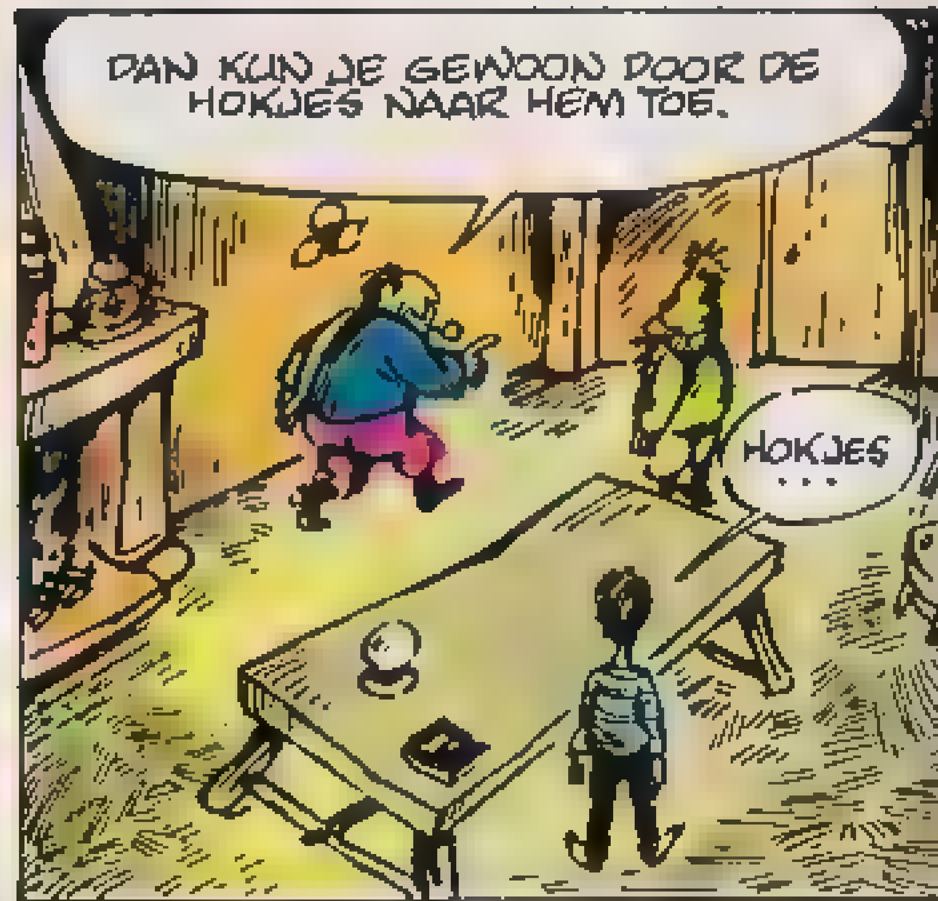

wie verre reizen doet...

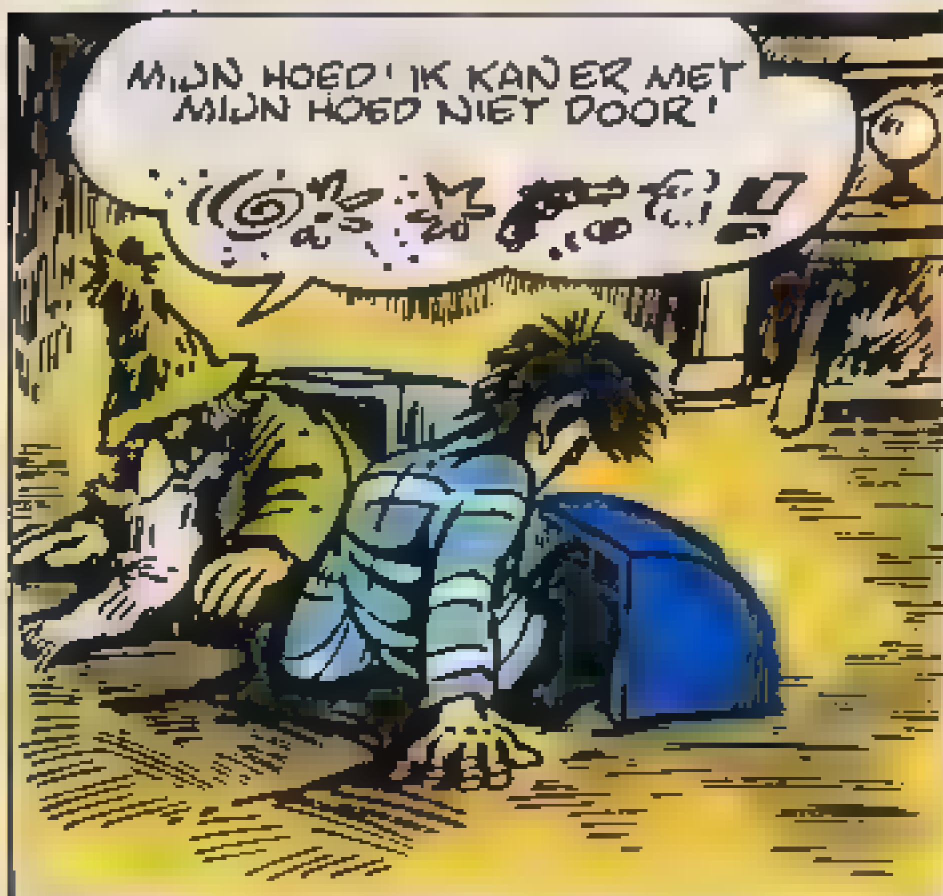

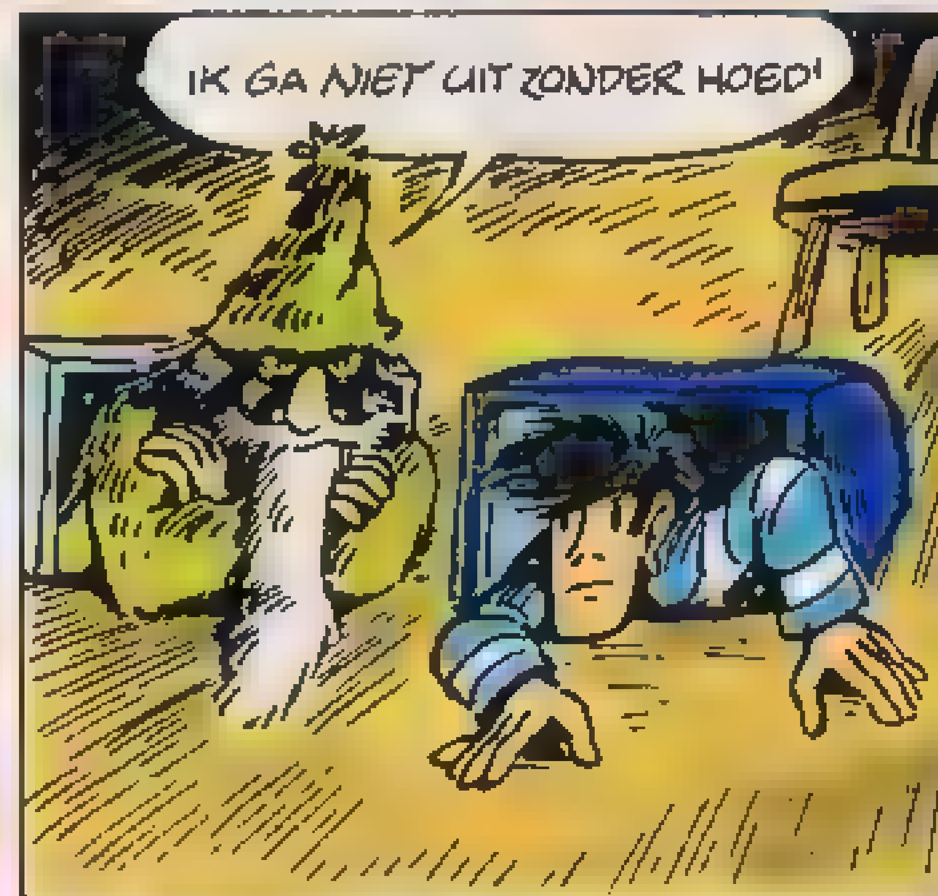

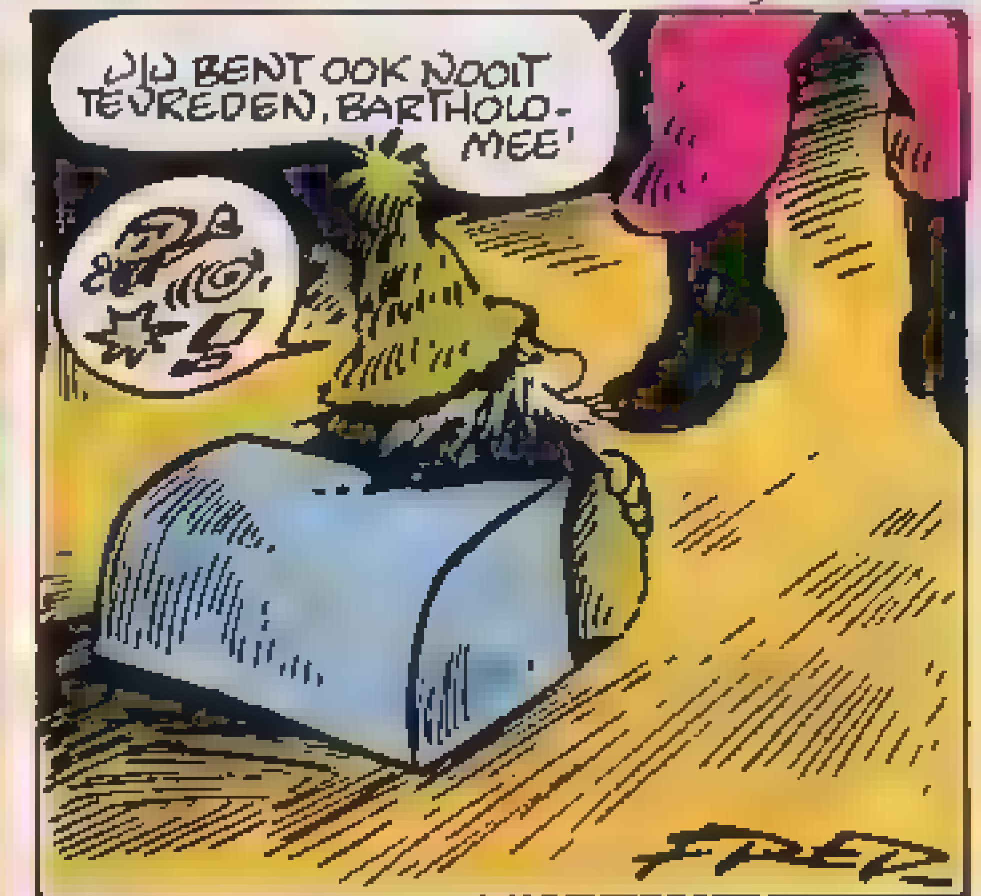

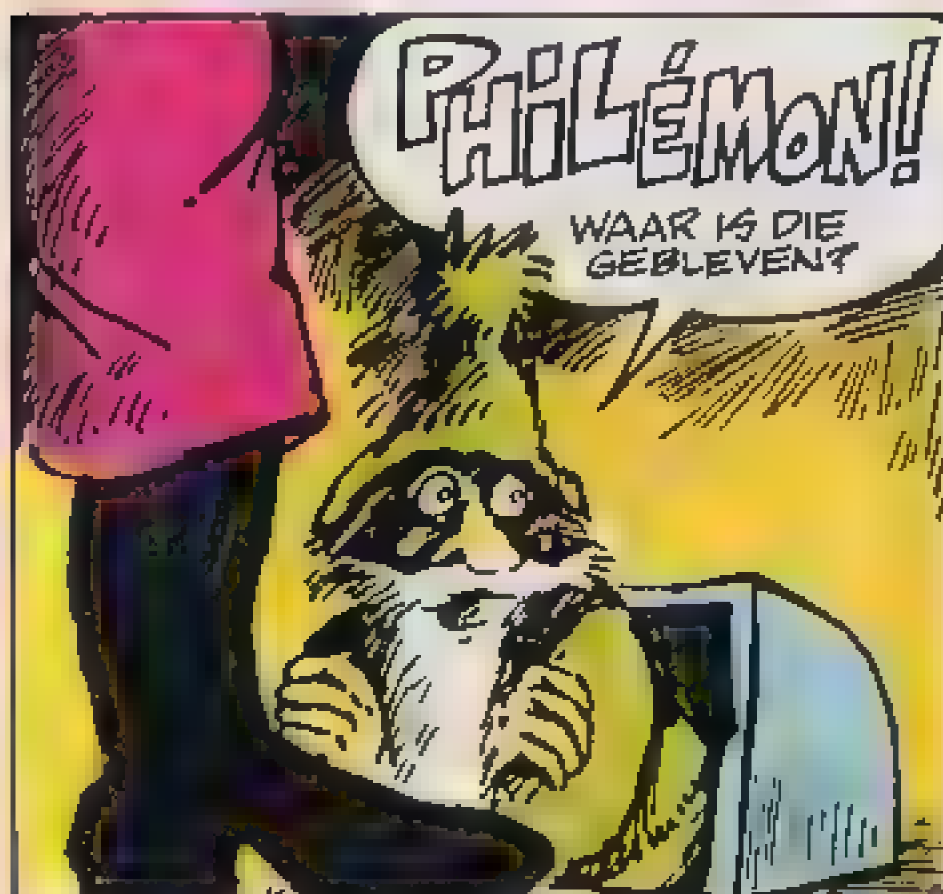

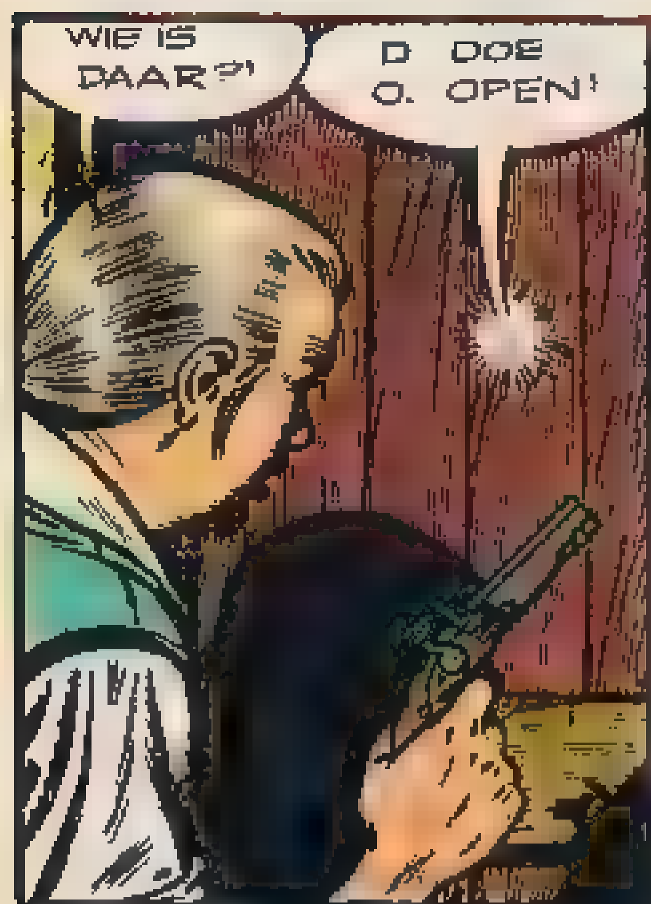

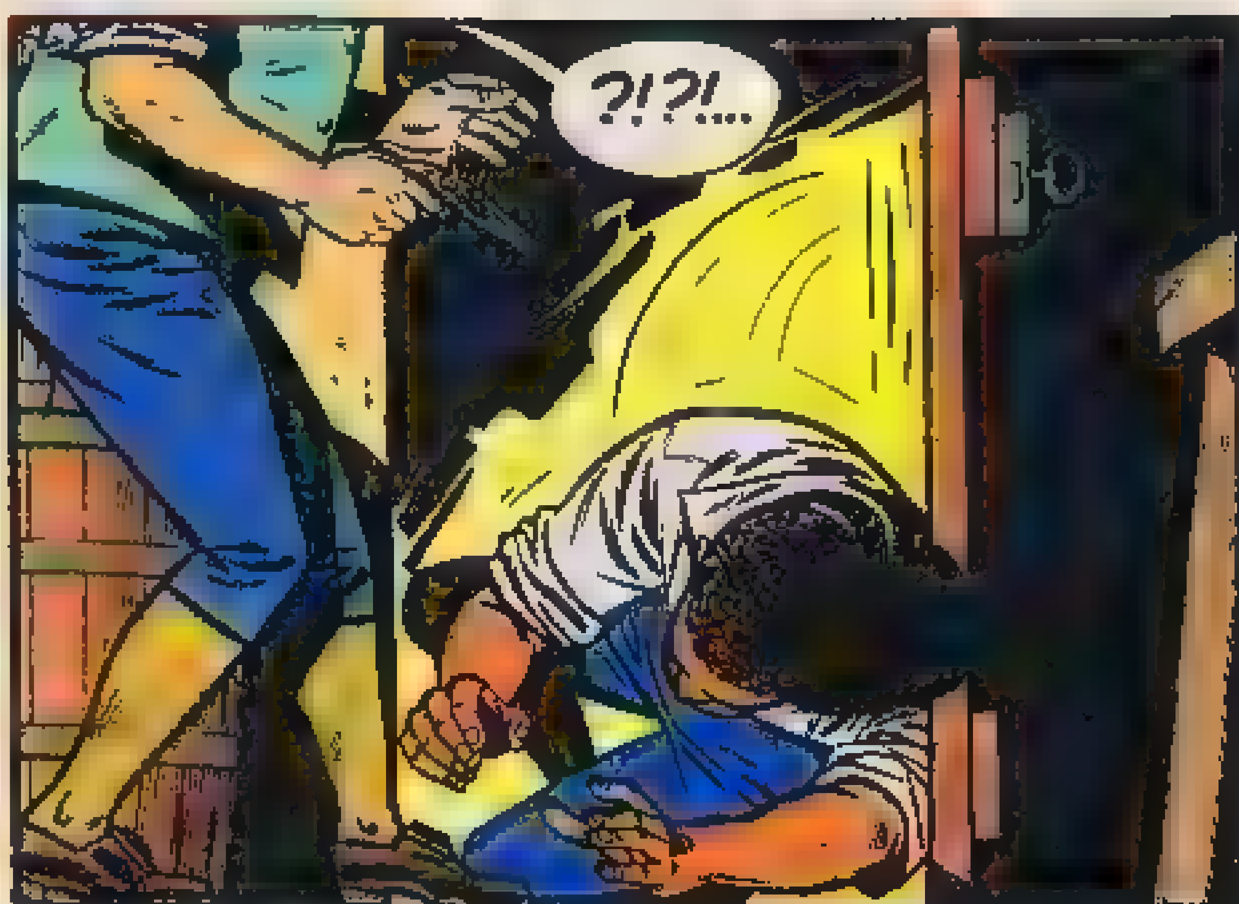
WORDT VERVOLGD

Roodbaard

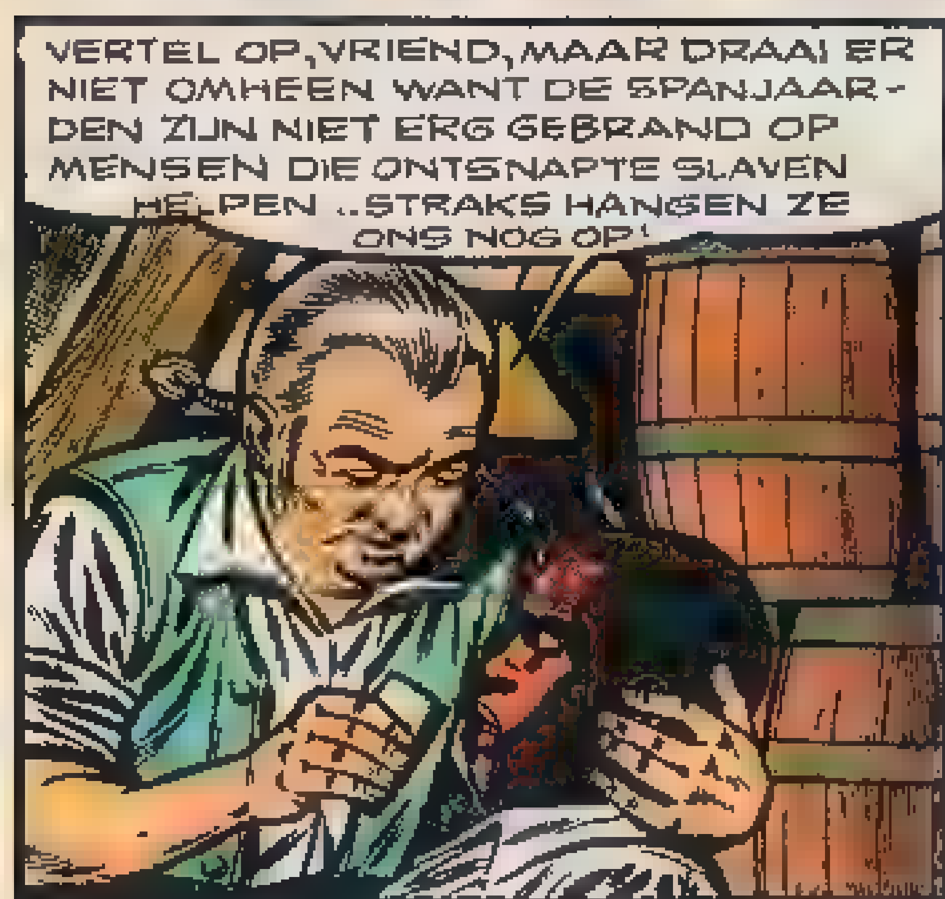
TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: HUBINON
VERTALING: BOLESLAV BECKMAN

de

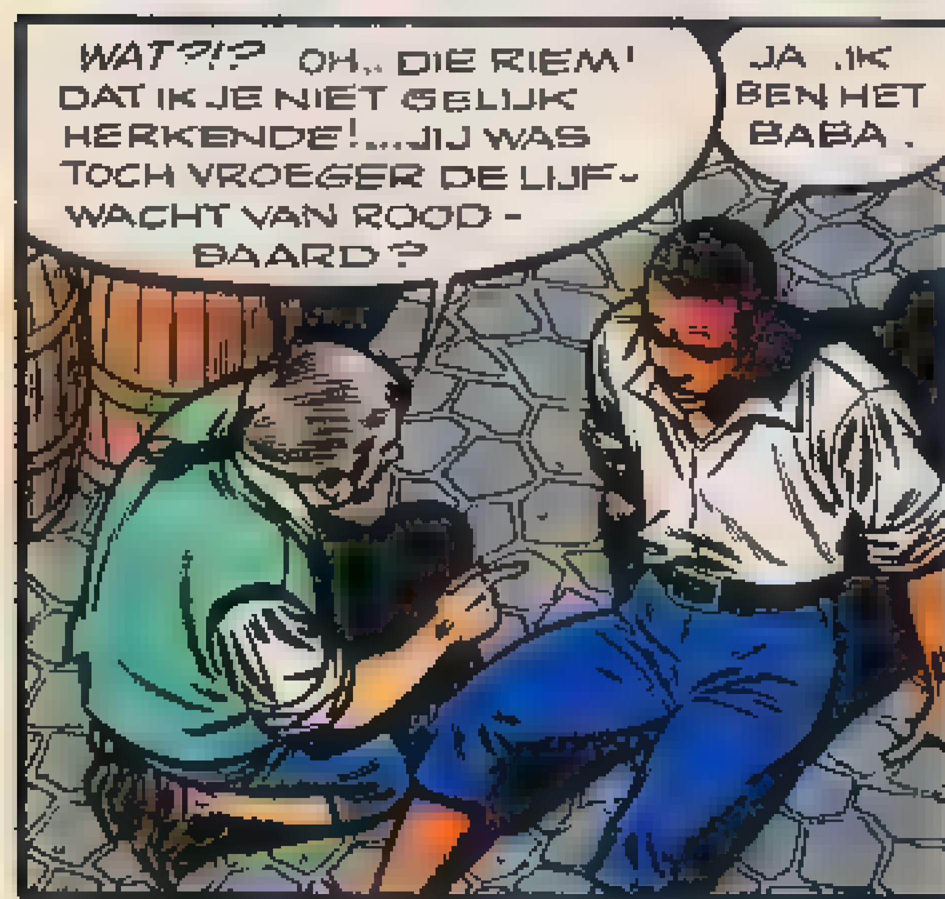

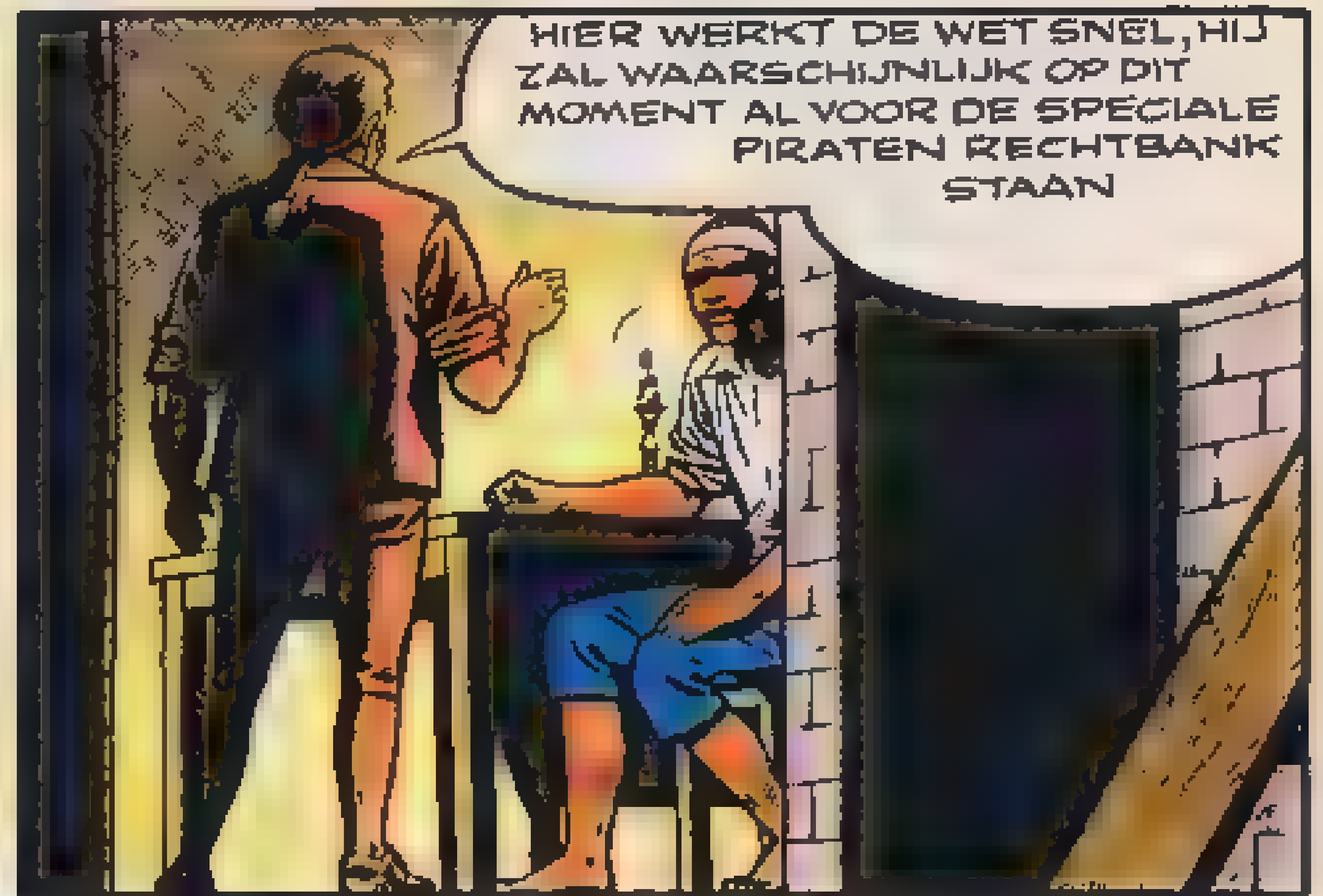

bevrijding van fort~de~france

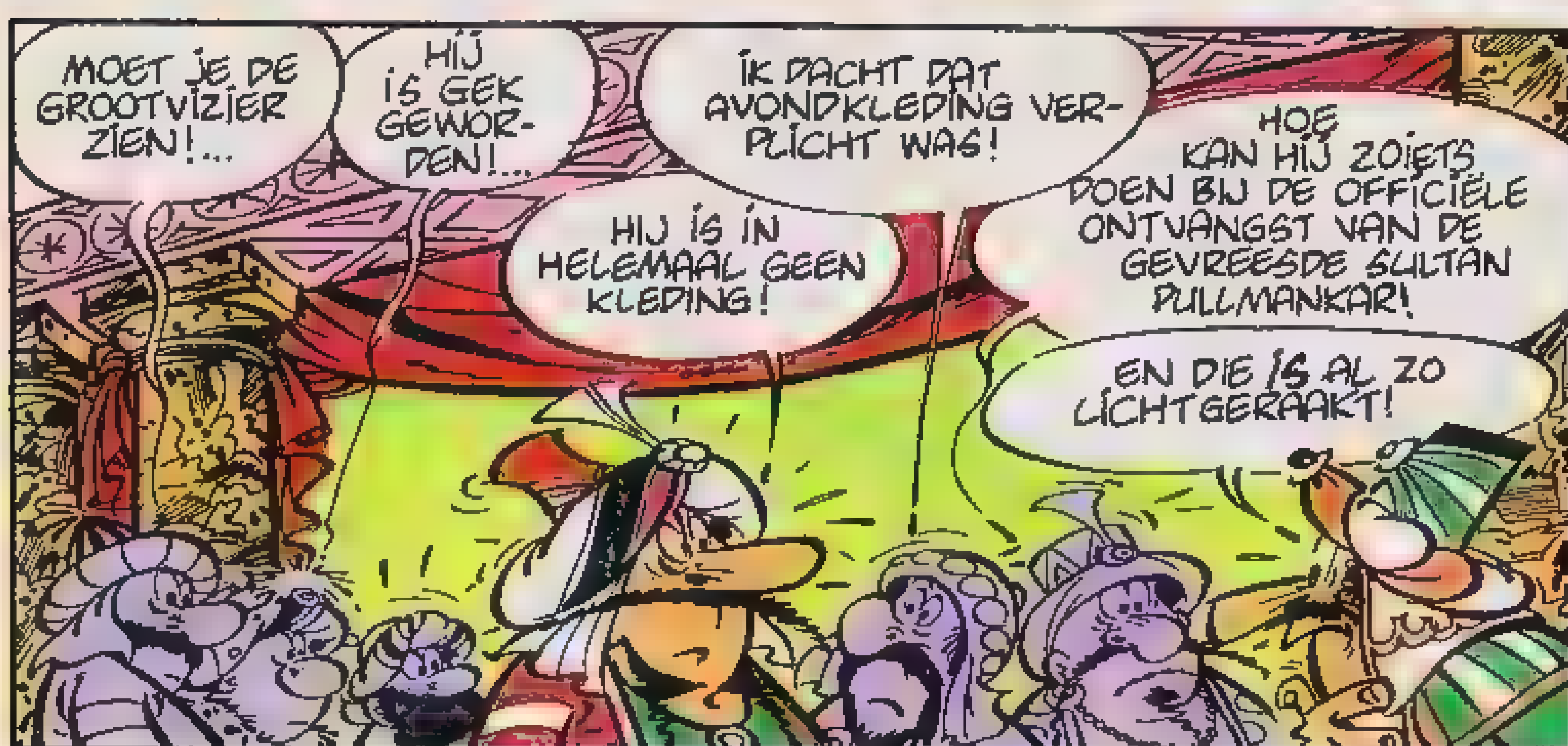

WORDT VERVOLGD

IZNOGOEDH

TEKENINGEN TABARY
TEKST GOSCINNY
VERTALING FRITS VAN DER HEIDE

de talisman van de tartaar

IZNOGOEDH

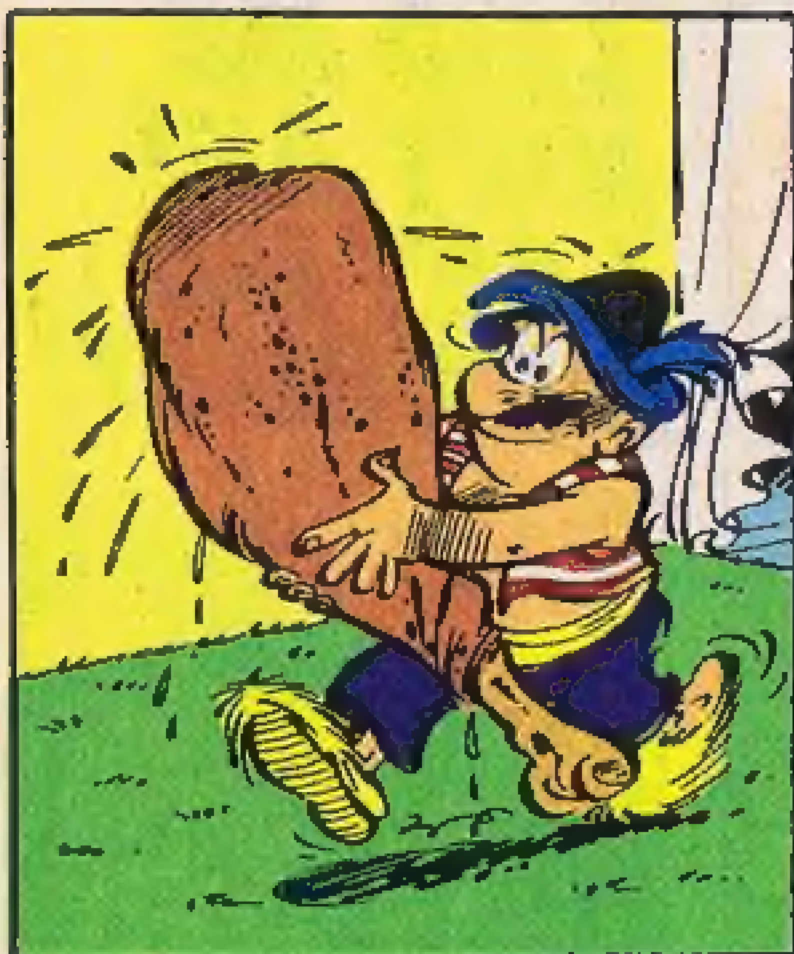

IK BEN KALIEFFFF-ZZZzzz...

ER IS OPGEDIEND!
OPGE-DIEND? WIE IS ER OPGE-DIEND?

'T KIPPETJE, NATUURLIJK!

'N GOED IDEE, ALI! IK STERF VAN DE HONGER!

IK ZAL ER NOG EEN PAAR BRENGEN!
JA GRAAG! JA GRAAG!

NEEEE! GENOEG! GENOEG!
MISSCHIEN WILT U LIEVER DE BORST, BAAS?..

DÓÓRETEN, BAAS! DÓÓRETEN!
NEEEEE! NEE! NEE!

CHEF! DE BAAS WEIGERT JE HEERLIJKE KIPPE-TJES!
GLOEK!

KUKELEKUUUUUU!

(7)

de talisman van de tartaar

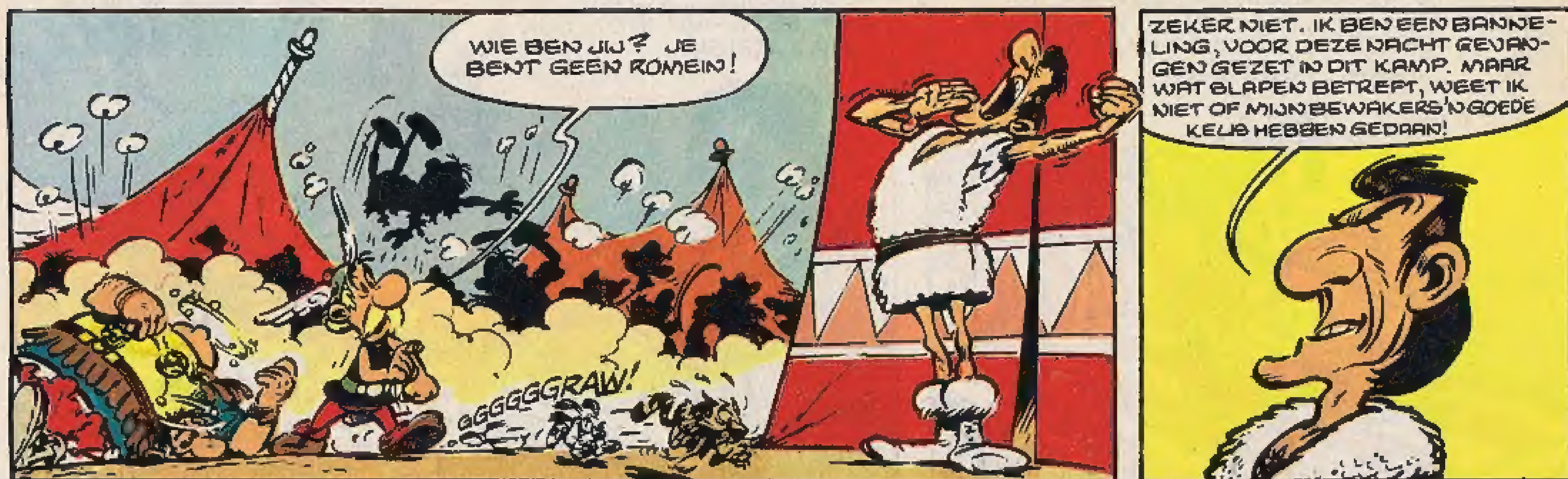

EINDE

Asterix op corsica

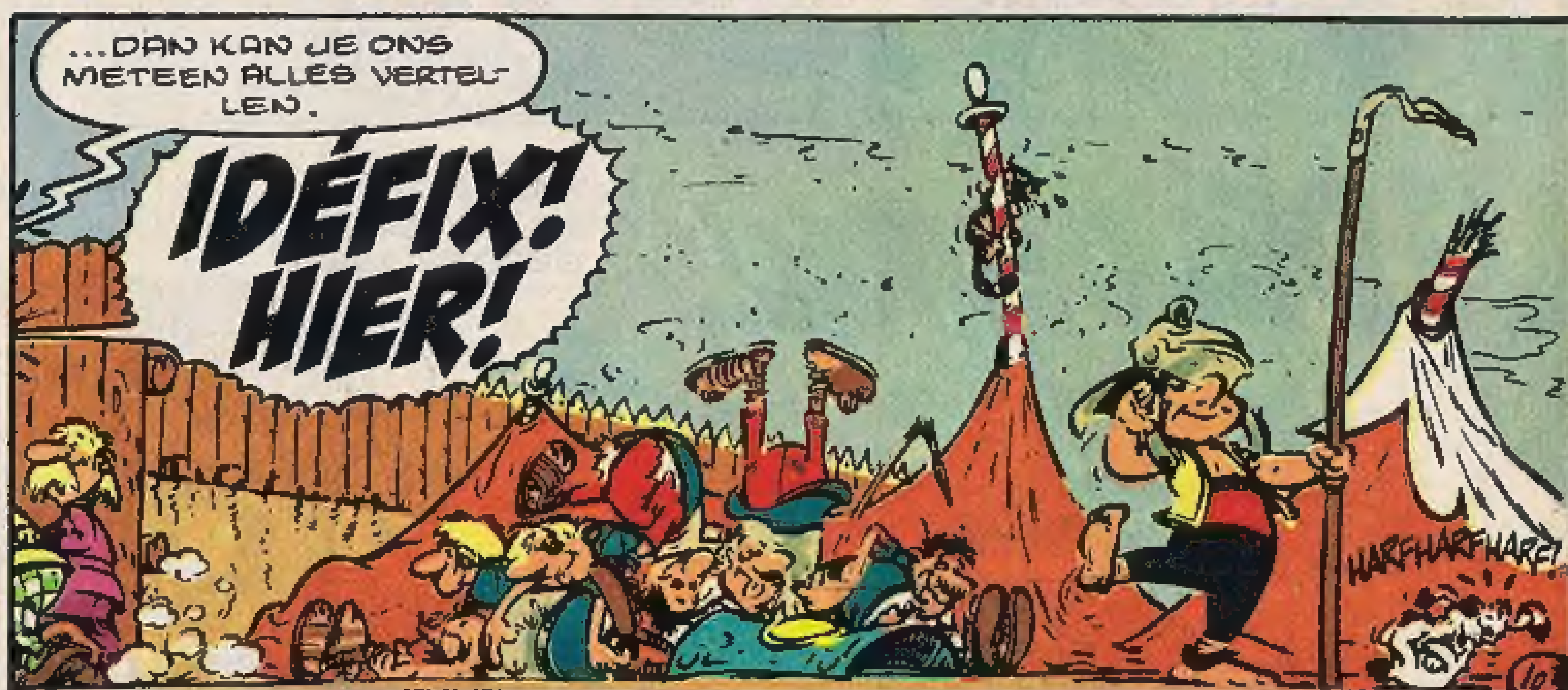

TEKENINGEN: UDERZO TEKST: GOSCINNY VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE 1973